

Авторско право: http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/

Някои права са запазени! Разрешава се разпространението на книгата, ако това е с нетърговска цел. За издаване на книгата на хартиен носител или продажба на електронни копия трябва да имате договор с автора или с оторизиран представител на

CROSSBOW HUNTING LTD - e-mail: dombtr@abv.bg

В тази книга измислицата надминава реалността и повечето неща, описани в нея, никога не са се случвали. Всяка прилика с действителни лица и събития е случайна.

Романът съдържа сцени с насилие и не се препоръчва за лица под 14 години!

Авторът изказва своята благодарност на д-р Калин Терзийски за ценните му съвети.

Добрата новина е, че Исус се връща. Лошата е, че направо е бесен!

Брендън Биън

ПОНЯКОГА И ОТМЪЩЕНИЕТО Е СПРАВЕДЛИВОСТ

I.

В църквата на малкото планинско градче опелото клонеше към края си, свещеникът вече четеше последните страници от требника. Бе пълно с народ, основното помещение на сградата едва побираше насъбралото се множество, десетки жители на градчето бяха дошли да изразят почитта си към починалата и съчувствието си към нейните близки. Атмосферата, както на повечето подобни места бе тържествена, но поводът за присъствието на всичките тези хора тук, не бе никак приятен.

Белият ковчег, повдигнат върху две маси бе положен в средата на залата, отляво едва се крепеше на краката си майката на мъртвата, натъпкана с успокоителни и подкрепяна от няколко нейни колежки, а бащата се бе привел от другата му страна, изключил се напълно от всичко ставащо около него. В този момент едва ли с думи може да се опише какво чувстваха двамата родители, навярно само някой виртуозен майстор на перото би могъл точно да пресъздаде празнотата и мъката, която неочаквано ги бе връхлетяла.

Хората, струпали се край иконите тихо си шепнеха, невярващи, че такава трагедия може да сполети някого.

В ковчега, цялата покрита с цветя, лежеше Деница – 20-годишната дъщеря на Иво и Таня, тяхната голяма гордост, смисълът на техния живот. В града нямаше човек, който да не харесваше Дени – винаги усмихната, уважителна и пълна отличничка в училище. От малка притежаваше рядката дарба да се откроява сред останалите, където и да се появеше предизвикваше възхищението на околните и без никакви усилия, през годините се бе превърнала в пример за подражание на повечето си връснички. Когато завърши гимназията, реши да продължи с обучението, кандидатства и я приеха студентка във Великотърновския университет. Той беше далечко, но нито в Ловеч, нито в Троян или Габрово имаше подходящи учебни заведения, а родителите й много искаха да е по-близо до тях, та да не се притесняват толкова за нея.Там тя набързо спечели стипендия, всичко около нея изглеждаше наред и нищо не предвещаваше последвалото по-късно нещастие.

Иво и Таня се бяха разделили отдавна и въпреки неизбежната неприязън, възникнала помежду им се бяха разбрали винаги да я подкрепят. Те поеха по различни пътища и вече нямаха допирни точки, но когато станеше въпрос за нещо свързано с нея, винаги обединяваха усилията си.

Природата така ни е устроила, че обикновено, когато нещо се случи, човек се изкушава да помечтае какво би станало ако... или, ако не...! Дали ако тя бе избрала друг университет нещата нямаше да се развият по друг начин, не толкова ужасяващо краен? Но тогава, преди година никой от тях, нито той, нито майка й, дори не допускаше, че нещо може да застраши бъдещето на тяхната студентка. Всъщност напротив, вечерта след последния приемен изпит тримата се качиха на Арбанаси – живописно селце над Търново, наеха си цяла къща и се отдадоха на празнуване. Естествено Деница ги изненада и там, когато мръкна и семейството се отправи към близката механа по пътя срещнаха един бедно облечен човечец, запътил се нанякъде. Дъщеря им, вярна на характера си веднага го заговори, хвана го за ръката и го попита

могат ли да му помогнат с нещо. Бе приятно безцеремонна, така, както само тя умееше. От дума на дума разбраха, че непознатият пасе стадата на един от местните богаташи, но само срещу едната храна и подслон, ако може да бъде наречена така бараката, изградена от нерендосани дъски, в която работодателят му го бе настанил.

- Уж ми беше обещал заплата и осигуровки, но всичко си остана на думи и сега съм му едва ли не като крепостен.

- А иначе откъде сте?

- От едно близко село, Сашево се казва. Продадох си мястото на един футболист да строи бензиностанция и останах без къща, но по-лошото е, че и пари не видях.

- Тате, хайде да го заведем с нас в ресторанта, не го ли виждаш колко е отслабнал!

- Нямам нищо против, Дени, тази вечер ти си шефът и ти решаваш. Щом искаш да го нахраним нека да дойде, човек винаги трябва да помага на по-слабите! Господине, ако сте свободен заповядайте с нас, нека тази вечер взаимно да си правим компания! Как се казвате?

- Викайте ми Йордан!

- Приятно ни е да се запознаем!

Отначало овчарят се дърпаше, но после кандиса и те почти насила го помъкнаха с тях. Той се оказа с невероятно чуство за хумор, цяла вечер разказва интересни истории и ги разсмива и групата прекара наистина незабравима нощ. Дотук животът на човека бе протекъл като в театър на Бредбъри, всички по-важни решения, които бе взимал се оказвали с неочакван край, но почти винаги отрицателен. След вечерята го изпратиха до обора, който стопанисваше и се разбраха преди тръгване отново да му се обадят.

Когато се прибраха в къщата Дени изчака майка й да влезе в банята и седна на дивана до баща си. Хвана го за ръката и той веднага се усети, че тя пак си е наумила нещо.

- Какво има, дъщеричке, струва ми се, че нещо те човърка?

- Тате, имаш ли възможност да намериш някаква работа на добрия човек? Сам виждаш, че е изпаднал в някаква безтегловност, от която няма измъкване. Ако не предприемем нищо, няма да се учудя ако при следващото ни посещение след десетина години го заварим пак тук и в същото положение.

- Ще видя какво мога да направя, предполагам, че ще можем да му помогнем.

На следващата сутрин Иво се обади на някои свои приятели в Търново и набързо му намери работа в охранителната фирма на свой съученик, а после Дени изтича да информира човека какво са сторили. После, без повече бавене събраха багажа на същисаният Йордан, обадиха се на чорбаджията да го информират да си търси друг балък и закараха снощния си познат с колата на новото му работно място.

- Тате, уреди му и жилище, нали трябва да нощува някъде! – продължаваше с напътствията си Деница.

- Не се притеснявай, няма да го оставим на улицата, нали вече поехме ангажимент!

Така още същия ден техният нов приятел имаше работа, осигуровки и топла безплатна квартира, едно развитие на нещата съвсем в стила на тяхното семейство, а гордото момиче дълго стиска ръката му на раздяла.

Ето такава беше дъщеря им, един светъл лъч в иначе изпълнения с лошотия свят. Подобни изненади тя им поднасяше ежедневно и въпреки, че много често това сериозно се отразяваше на бюджета му, вътрешно баща й искрено се гордееше с нея. Той може би не ставаше за съпруг, но като баща го биваше, стараеше се винаги да е до нея.

Спомените му блуждаеха и рисуваха и други картини от миналото, все свързани с Дени – от ранно детство, та досега. За съжаление животът отново поднасяше един от суровите си уроци, показваше на бащата и майката, че независимо къде се намира човек, каквото му е писано да се случи, то непременно ще се случи. Те не бяха създали други деца, тя им беше единствена и след тази загуба и двамата вече трудно щяха да се съвземат.

Иво, бащата, бе бивш спортист, на младини поживя двайсетина години в София и покрай леката атлетика обиколи целия свят, но когато спортната му кариера приключи избра спокойствието и реши да се прибере в родния си град. Направи го точно навреме, София през 90-те години на миналия век беше истинска джунгла, тогава там сякаш бяха открили ловния сезон. Групировките се бореха за територии, по улиците редовно отекваха изстрели и в оня преходен исторически момент човешкият живот не струваше нищо. Всичките му приятели бяха спортисти, а те се оказаха и основни участници в престрелките. Първо убиха Крушата, негов познат и колега от Висшия институт по физкултура, сега преименуван на НСА, след това пострадаха и други приятели атлети, а като капак на всичко адашът му Иво Кашавелов, който беше в тяхната компания, в една престрелка откачи и хладнокръвно застреля няколко полицаи. Ченгетата не прощаваха подобни грешки и беше въпрос на време да си го върнат, поради тази причина животът на всички от групата се превърна в ад. Блиндираха вратите на апартаментите си, непрекъснато бяха нащрек и подготвени за най-лошото очакваха ответния удар.

Отгоре на всичко той преживя и тежък развод със съпругата си – меркантилна софиянка, при който загуби малкото си жилище и вече нищо не го задържаше в столицата. Животът с нея се бе оказал пълен провал, надали бяха поживели заедно и две години и то в непрестанни скандали. Оказа се, че решението да се махне е било правилно, само няколко месеца по-късно приятелите му, останали там, бяха намалели наполовина.

В родното си градче започна начисто, намери си работа, запозна се с Таня и заживяха заедно в неговата къща. Малкото населено място си бе останало все така спокойно, то отчаяно се бореше срещу опитите за презастрояване и

модернизация и това бе една от причините, подтикнали го да вземе подобно решение. След бурния и опасен живот в София, сега в провинцията му беше скучно и тясно, но раждането на дъщеря им промени нещата. Годините минаваха, тя растеше и въпреки, че по някое време Таня се върна да живее при родителите си, Иво не се чувстваше самотен. Вече наближаваше петдесетте и беше щастлив посвоему, имаше си хубава къща, стабилен доход и най-вече имаше Дени, която боготвореше. Но отдавна хората са установили, че в живота не всичко върви „по мед и масло“, от прастари времена са знаели, че след хубавото идва лошо и после пак хубаво – една цикличност, която вечно се повтаря.

== == == == == ==

Първите признаци, че не всичко с детето му е наред, дълго време успяваха да му убягнат, защото и той като повечето наивни родители си бе внушил, че точно на тях нищо лошо не може да се случи. Всичко започна преди няколко месеца, когато от Търново се обади Ина – разтревожената съквартирантка на дъщеря му.

- Г-н Ников, извинете, че ви безпокоя по това време, но съм много уплашена. Току-що се прибирам от лекции и намерих Дени на пода в банята. Диша, гледа ме, но е неадекватна, струва ми се, че никак не е добре. Честно да ви кажа, дълго се двоумих дали да ви притеснявам с това обаждане, защото навярно тя после ще ми се сърди, но състоянието ѝ хич не ми харесва. Можете ли да ме посъветвате какво да правя?

На Иво чак му причерня, едва ли има родител, който да не знае какво причиняват на душата му такива думи. Познаваше съквартирантката и знаеше, че тя не би се шегувала с подобни неща. Каза на момичето отсреща да изчака и затвори, бързо набра 112 и подробно им обясни всичко. Даде точния адрес на квартирата, уточни как се стига дотам и беше много подробен, защото не искаше линейката да губи време в лутане по улиците. Когато приключи разговора се облече набързо, скочи в колата и подкара към Търново. По пътя отново телефонира на Ина за да я успокои, каза и, че помощта пристига и вече може да се успокои. Шофира като луд и стигна до

старопрестолния град за по-малко от час, отне му още 10 минути да се добере до квартирата. Старата къща се намираше на ул. „Медникарска“, негов съученик и колега от Спортното училище му бе отстъпил първия етаж под наем. Когато влетя вътре, от уплашеното момиче разбра, че вече са откарали Дени в Окръжна болница и това донякъде го облекчи, защото лечебното заведение не беше много далеч оттам и бе спестено ценно време. Мислеше да помоли Ина да не заспива, че иска след това да поговори с нея, но не знаеше колко ще се бави и я остави да почива. С нея можеше да говори винаги, сега бе зает с друго.

Стигна бързо до болницата и на бегом нахлу във фоайето, скорострелно обясни на служителката ситуацията, а тя го насочи към втория етаж - реанимацията. Бързо се изкачи по стълбите и почти интуитивно откри приемния кабинет, просторно и добре осветено помещение, в което оказваха първа помощ при особено тежките случаи.

Дъщеричката му бе там, лежеше на една кушетка, около нея се суетяха млад лекар и сестра, и двамата току-що завършили. Тя бе бледа, дишаше трудно и учестено, но когато той влезе, изви очи и го проследи с поглед, дори в този и вид, като я видя жива, баща и изпита огромно облекчение. Хвана я за ръката и се изненада колко потна и гореща е кожата и, но все още не знаеше причините за тази ситуация. Милваше косите и и тихо и говореше, докато след няколко минути тя се унесе и заспа, а той въпросително погледна към присъстващите медици. Лекарят тръгна към вратата и му направи знак да го последва.

- Какво и има, докторе? Изглежда ми сериозно болна, никога не съм я виждал такава. Разбрахте ли вече какво е предизвикало тази реакция, скоро ли ще се оправи? Извинете, че в бързината не ви се представих, казвам се Иво Ников и съм баща и, а тя се казва Денница Никова.

По насеченото му дишане и забързания говор, лекарят прецени, че бащата е сериозно притеснен.

- Аз съм д-р Станков, а тази хубавица, която ми помага е сестра Рафаилова. Успокойте се, г-н Ников, кръвната и проба все още не е готова, но съм готов да се обзаложа за диагнозата. Дъщеря ви е прекалила с някакъв вид наркотик, но вие не се тревожете, от вида и съдя, че бързо ще се оправи. Друг

път създавала ли ви е подобни проблеми?

Иво го изгледа като гръмнат, идеше му да го хване за реверите и да го разтърси, как може този човек, дори и лекар, да говори такива неща за дъщеря му.

- Докторе, сигурен съм, че причината не са наркотици, Денница е достатъчно отговорна за да пропилява живота си така. Може да е изпила някой и друг коктейл с алкохол, но според мен нещо друго е довело до това и състояние.

Докторът се взря в уплашените му очи и реши да не го тревожи допълнително. Той бе тактичен човек, а и постоянните срещи с нервозни родители го бяха научили как да се държи в подобни ситуации.

- Може и да сте прав, г-н Ников, само след 15-ина минути ще знаем със сигурност. Моля ви, седнете и почакайте!

Той го настани на една скамейка и се отдалечи по коридора. Поуспокоен, бащата се опита да се отпусне, болничните заведения винаги го бяха натъжавали, самото присъствие на човек в такова учреждение вече означаваше проблем. Ето, и сега по коридора избутваха количка с пациент, който не показваше признаци на живот, лицето и гърдите му бяха окървавени, явно от катастрофа, а през вратата на стаята вдясно от него се чуваха тежки стенания.

Замисли се колко малко уважаваме живота, започваме да го ценим едва когато загубим близък или се разболеем тежко. Почти всички хора пиеха алкохол, пушеха прекомерно и затлъстяваха и никой не се замисляше за последствията, обикновено винаги започваме да вземаме мерки едва когато вече е твърде късно. По другите краища на света пък, въпреки, че жителите на някои държави живееха по-природосъобразно, се случваха други катаклизми като земетресения, вулканични изригвания или наводнения, които също вземаха своите жертви, така, че нещастия имаше навсякъде. Потънал в негативни мисли той не усети кога лекарят се е приближил угрижен до него.

- Г-н Ников, дъщеря ви ще прескочи трапа, но моля ви, поговорете сериозно с нея! Предположенията ми се оказаха верни, кръвната и картина ясно сочи, че е взела нещо. Елате, ще ви покажа!

Тръгнаха по коридора и пак влязоха в нейната стая. Тя спеше, по челото и беше избила пот, а системата над нея тихо вкарваше капчици живот в организма и. Докторът се наведе и повдигна ръкава на нощницата.
- Виждате ли тези точици, това са убождания от игла. Погледнете, тъмните са по-скорошни, но все пак мога да предположа, че са на няколко дни, следователно сега само е глътнала нещо, по-нататък пробите ще покажат точно какво е. Засега мога да ви уверя, че дъщеря ви е в безопасност, утре следобед ще я изпишем и можете да я приберете.

Баща й тежко въздъхна, думите на доктора напълно го изненадаха. Много пъти и беше разяснявал вредата от наркотиците и мислеше, че са се разбрали по този въпрос, сега се оказа, че жестоко се е лъгал. Какво се е случило с това момиче, та се е обърнало към дрогата, как така неговата гордост е допуснала такава съдбоносна грешка? Вярно е, че на тази възраст младежите все искат да опитат нещо ново, но при нея явно не ставаше дума само за невинно опитване, съдейки от многобройните дупчици в свивката на лакътя й, изглеждаше, че системно се е тровила.

Взе решение да остане в Търново до утре, нямаше смисъл да се прибира в Х. и после пак да се връща. Отиде до квартирата и като внимаваше да не събуди Ина, тихо си взе душ и влезе в стаята на Дени. Реши да не се обажда на Таня, бедата вече беше отминала и нямаше нужда да притеснява и нея. Огледа обстановката в малката стая – лаптоп, телевизор, хладилник, скрин с чекмеджета и на него снимки в рамки. Имаше я снимана с майка си, с приятели, а ето и снимка с него, щастливи и усмихнати на брега на едно езеро, в краката им се беше излегнала Рита – тяхната немска овчарка. Спомняше си деня, когато направиха тази фотография, бяха отишли на риболов само двамата и кучето.Там дъщеря му хвана красива шарена рибка, първата в живота си и дълго й диктува желания, а после, когато тя умря в тясната кофа, Дени плака до вечерта. Замисли се как неусетно минават годините, как бързо растат децата и така унесен в хубави спомени най-после успя да заспи.

На следващия ден отиде да я вземе от болницата, по пътя купи бутилка хубаво уиски и кутия бонбони и там ги остави в сестринската стая в знак на

благодарност. Лекарската професия винаги го бе възхищавала и той искрено уважаваше това съсловие. Вярно е, че от време на време и техни представители се замесваха в корупционни скандали, но както и наскоро каза посланникът на Франция, мосю Дьо Кабан, гнили ябълки имаше навсякъде. Пациентката, все още слаба и дезориентирана, от чувство за вина не смееше да го погледне в очите и когато влезе при нея, се разтресе от ридания. Той я прегърна, притисна я нежно към себе си и в този миг всичко лошо остана назад.

== == == == ==

По-късно баща и дъщеря си поговориха сериозно, седяха до тъмно в един ресторант и въпреки че от системите Дени нямаше апетит и не можеше да хапне нищо, поне го слушаше. Кимаше с глава, приемаше доводите му и накрая на разговора той реши, че го е разбрала и всичко е наред. Закара я до квартирата, наръча й обичайните за един родител неща и отпътува.

Минаваха дни, седмици и месеци, двамата се чуваха почти всеки ден. Е, понякога за известен период тя изключваше телефона си, но той не се безпокоеше, отдаваше го на възрастта и и на правото и на личен живот. Нещата бавно навлязоха в предишния си спокоен ритъм и всичко отново изглеждаше нормално, докато една вечер, месец по-късно настъпи тотална промяна, получи обаждане, което в един миг промени живота му завинаги. Телефонът му иззвъня и той озадачен видя, че го търси един от преподавателите на Деница, умен и начетен човек, хареса го още когато се запознаха. Зачуди се защо ли му телефонира толкова късно и веднага в съзнанието му светна червена предупредителна лампичка, усещаше, че този разговор няма да е от приятните.

- Г-н Ников, обажда се Донев – по политология. Имам лоши новини за вас и направо не знам как да ви ги съобщя, сега ще дам телефона на главен сержант Гемижев.

Притесненият баща, когато чу, че е замесена и полицията направо се разтрепера, приседна на дивана, стисна здраво телефона и по някакъв начин

вече знаеше какво предстои да чуе. В слушалката прозвуча непознат глас и по-нататък всичко му беше като в мъгла. Все едно се гледаше отстрани, очакваше да се събуди и с облекчение да разбере, че всичко е било лош сън, но знаеше, че за съжаление не е така. Какво му обясняваше Гемижев – повечето не разбра, запомни само, че на другия ден трябва да е 3-то РПУ в Търново, да се срещне с него и оттам да отидат в моргата, за да разпознае тялото. Тялото – тази дума се заби в съзнанието му и се загнезди там с цялата си жестокост, до скоро живо същество, а сега само тяло.

Съкрушен се обади на майка и. Какво можеше да й каже, какво трябваше да и каже? С недомлъвки смутолеви, че с дъщеря им се е случило нещо сериозно, да се подготви за най-лошото. В първия момент Таня сякаш не осъзна какво и говори, после неудържимо заплака и телефонът й замлъкна. След пет минути му звънна и започна да крещи и да го обвинява, още не знаеше с подробности какво е станало, а вече търсеше виновен. Останал без сили, Иво и предложи да отиде при нея за, да са заедно в този труден момент, но тя вече се беше отнесла, почти не разбираше какво й говори. Не я винеше, и той едва се държеше на краката си от внезапно връхлетялата го трагична новина.

Глътна два валидола, приседна на дивана и се унесе в спомени. Неща от преди 5-6 години минаваха пред очите му като на филмова лента, а Дени присъстваше навсякъде. Екскурзии, разходки, първото и коте, после куче, плаче над удареното си коляно, смее се на нещо. Ясно си спомняше дори първия й учебен ден в гимназията, малка кукличка, стиснала в ръце огромния букет и зяпнала благоговейно в устата директора на училището, докато той ги поздравяваше от подиума. През ония времена Иво все още живееше с майка й и двамата не можеха да отделят погледите си от нея, горди със своето съкровище.

Или пък години по-късно, когато тя бе вече в шести или седми клас и една вечер плахо почука на вратата на кабинета му, за да сподели вълнението си от първата, внезапно връхлетяла я любов, някакво момченце в междучасието й бе посветило стихче, а след часовете галантно й бе носило раницата до вкъщи. През тази вечер и майка й си бе там, но Дени потърси него, навярно

интуитивно усещаше, че от баща си ще получи по-голямо разбиране. Той си спомняше как на следващия й рожден ден поканиха ухажора с родителите му на гости и въпреки, че по двора се щураха куп други деца, двамата цял следобед не се отделиха един от друг и дори огромната купчина с подаръци не успя да привлече вниманието й.

А как обичаше животните неговото момиче, в градината им бе същинска менажерия. Един следобед, когато тя донесе в къщи поредното бездомно коте, той реши да изброи колко вида животинки са приютили с времето. Излезе навън и след като обиколи къщата се увери, че в тях е истински зоокът. Имаха декоративни рибки, две костенурки, таралежче с три крачета, цяло стадо морски свинчета, фазан, яребица, катеричка, гълъби, гугутки, канарче, две кучета, незнаен брой котки, огромен заек, който не си знаеше годините и за капак на всичко – домашен пор, който с лудориите си подлудяваше цялото им семейство. В тази бройка не влизаха вече излекуваните и пуснати на свобода диви животни, но и те не бяха малко. Ето, такава помнеше той своята Деница!

Утрото неусетно настъпи, той седна в колата и уморено подкара към Търново. Караше бавно, нарочно удължаваше времето до срещата си с неизбежното, но все пак по някое време се озова пред районното. Гемижев го чакаше в кабинета си, личеше, че и той е изкарал тежка нощ. Беше приятен мъж, почти на неговата възраст, с уморени, вече видели всичко очи и твърдо ръкостискане. В погледа му се четеше интелигентност, нещо рядко срещано при хората с неговата професия. Обясни му случилото се без много подробности – снощи, късно вечерта, влюбена двойка студенти се разхождали в парка на университета, до една пейка забелязали човешко тяло и първо помислили, че някой спи. Приближили се от чисто любопитство и разпознали Дени, едва тогава разбрали, че тук нещо не е наред и затова се обадили на Донев, а той на МВР. От издирвателните и процесуално-следствените действия до сега е установено, че няма следи от насилие, но пък и не може току-така едно 20-годишно момиче изведнъж да умре. Аутопсията, която е насрочена за утре, ще изясни какво е предизвикало смъртта й, но за съжаление, на разпознаването днес, по закон е

задължително да присъства близък роднина.

Иво кимаше и сълзите течаха по бузите му, той вече се досещаше за причината, но като удавник за сламка се надяваше, че е станала някаква грешка, че тялото, което ще види в моргата не е на Дени, а на някоя нейна двойничка. После обаче, когато влязоха в ледено- студената зала надеждите му безвъзвратно се стопиха и истината се стовари отгоре му. Там, на масата, завито с бял чаршаф лежеше неговото дете, видя познатото личице, все така нежно, но вече бледо, меките коси, разпилени наоколо. Заради специфичните си черти все още изглеждаше красива, дори впечатляваща. Тя беше, за съжаление. Младостта, която преди извираше от нея си беше отишла, сега от жизненото някога момиче бе останала само обвивката, анатомичен урок за студентите по съдебна медицина. Очите й леко се бяха отворили и се взираха в него, но не виждаха нищо.

Разстроен и незнаещ на кой свят се намира, той се обади да информира майка и, искаше да изпие горчивата чаша докрай и наведнъж. Какво говори, не помнеше. След мъчителния разговор Гемижев го съжали и му разреши да се прибира, когато установят причините за смъртта щели да изпратят до Х. смъртния акт и тялото с кола на съдебна медицина, накара го само да подпише няколко документа и го съпроводи навън.

Точно в този момент досегашният спокоен и добре подреден живот на Иво приключи!

Как се е прибрал, как уредиха погребението и формалностите, той нямаше представа, беше като в някакъв полусън - нито се хранеше, нито спеше, може да се каже, че тези дни само съществуваше.

Сега стоеше в църквата, изправен до тялото на момичето си, оглеждаше лицата на хората, обляното в сълзи лице на Таня и интуитивно чувстваше, че вече нищо няма да е същото, в един миг всичко се бе променило завинаги. Смъртта неизменно идва, в това няма съмнение, нито нещо чудно, но да те изпревари детето ти противоречеше на всички закони в природата.

Време беше да тръгват към гробището. По даден сигнал четирима състуденти на Дени вдигнаха ковчега и го качиха в катафалката, тя бавно потегли и хората тръгнаха след нея, изпращайки детето му в последния му

път. Той и Таня вървяха най-отпред , като никога хванали се за ръце, по-скоро за подкрепа, отколкото от отдавна изстинали чувства и несигурно водеха траурната процесия. Стигнаха до парцела, наредиха се около току-що изкопания гроб и служителите непохватно положиха ковчега вътре. По него задумкаха буци пръст, попът се прекръсти за последно и присъстващите започнаха бавно да се разотиват, минавайки покрай тях и поднасяйки съболезнованията си. Той се изненада колко много хора са познавали дъщеря му, върволицата от опечалени сякаш нямаше край. Тук беше вече бившата съквартирантка Ина, група студенти и преподаватели, бивши съученици и десетки хора от родното й градче. Скоро до гроба останаха само те – двама осиротели родители, преживели най-лошото на този свят и внезапно останали без най-ценното. Кавгите, обвиненията и скандалите от краткия им съвместен живот бяха нищожно малки в сравнение с това, което ги бе сполетяло. За тях двамата миналото беше лош спомен, но за съжаление вече нямаха и бъдеще.

II.

Няколко месеца след погребението Иво вече не приличаше на себе си, отслабна и залиня, дрехите висяха на него като на плашило. Самообвиняваше се за какво ли не, постоянно мислеше дали той не бе сгрешил някъде, дали й бе обръщал достатъчно внимание. Дени бе отгледана предимно от майка си и той, в интерес на истината пропусна част от развитието й. Наистина, тя порасна твърде бързо и сега все му се струваше, че не успя да й се отдаде така, както му се искаше. Режимът му, навиците, всичко остана далечен спомен от ония по-добри времена. За да притъпи болката, която го съсипваше избра най-неподходящото решение и започна здраво да пие, това на пръв поглед помагаше, но за съжаление само временно. Когато изтрезнееше празнотата отново го връхлиташе и упражнението се потаряше. Започваше от сутринта с шише мастика, до обед не ставаше от леглото, а само надигаше чашата, следобед бутилката свършваше и той клатушкайки се отиваше за следващата. Това продължаваше с дни, дори седмици, понякога

опитваше да спре да се налива, но издържаше само 2-3 дни, докато алкохолният глад не го принудеше да започне отново. Не си бе и представял, че на света има толкова болка. Нощем, в мигове на просветление стигаше до извода, че така не може да продължава вечно и трябва да се спре, но се беше предал и му беше все едно, вече нямаше стимул да живее. Ходеше често на гроба на Деница, но в по-необичайни часове, не искаше хората да го виждат как се влачи и залита по улиците. Отвратителният му външен вид и вонята на мастика започнаха да отблъскват дори познатите му и те все по-често го отбягваха и страняха от него. Когато го видеха, че идва, си намираха работа или се извръщаха на другата страна, но той бе станал толкова безчувствен, че вече му беше все едно. На гробището сядаше до паметника и започваше да и говори, седеше с часове, а понякога цяла нощ и само там намираше някакво душевно спокойствие. Разказваше й различни случки от детството си, минаваше през ученическите си и студентски години, та чак до нейното раждане. Свлякъл се до нея, единствено там не мислеше за пиене, това с течение на времето започна да му прави все по-голямо впечатление. Внушаваше си, че са заедно, отговаряше на въображаеми въпроси и само тогава болката поне малко отслабваше.

Казват, че Съдбата си знае работата и в дадени моменти решава да се намеси, било за добро, било за лошо, но винаги навреме! Оставаше още около месец до навършването на една година от смъртта и и той отново се беше запътил към гробището, стиснал два карамфила в треперещата си ръка, когато едно на вид незначително събитие сложи началото на неговото пробуждане. Влачеше се по тротоара край парка, а в този момент от сградата на Общината излезе Стоян Цанев, кметът на градчето, заобиколен от неизменния си антураж. Бяха шумни и весели, явно поредната обществена поръчка бе възложена на подходящата фирма и те вече надушваха печалбите си. Почти се разминаваха с него, когато Иво чу как градоначалникът подигравателно спомена името му и каза нещо по негов адрес, а след малко всички нагаждачи около него дружно се изсмяха. На този труден етап от живота му беше все едно, но въпреки загубената вече чувствителност, случилото се му направи лошо впечатление, почувства се като парцал, вече употребен и захвърлен. Продължи нататък, но смехът на групата още дълго

отекваше в ушите му, заглъхна чак, когато наближи паметничето. По-късно, когато седна до гроба, отново се сети за случката, жегнала го толкова жестоко. Разбираше, че в очите на обществото вече е една отрепка, че алкохолът безвъзвратно го е съсипал, но пък на никого не беше направил нищо лошо, та да му се подиграват. Бе живял праведно, гледаше си бизнеса и спазваше законите, а когато можеше винаги помагаше на по-бедните хора и на приятелите си. Може да се каже, че преливаше от състрадание и човечност. Обратното – за да се издигне, кметът цял живот бе творил мръсотии на другите, съседите и бившите му съпартийци шушукаха за безбройните доноси, изпращани от него навремето срещу опонентите му. Завършил за машинен инженер още по времето на Живков, незнайно защо си бе внушил, че е по-кадърен от другите и гледаше на всички отвисоко. А природата бе на друго мнение, дарила го бе с посредствен ум, зъл и коварен нрав, дребно тяло и несъразмерно голяма, вече побеляла глава, така и му излезе прякорът – Главчо.

След промените, при едни поредни кметски избори той се кандидатира за поста, замая главите на възрастните хора по събранията с празни обещания и те с гласовете си наивно го избраха за кмет на градчето. Първата година на поста, убедил се в посредствеността си и още необигран, човекът си кротуваше, но после му отвориха очите и вече втори мандат той, зам- кмета и някои собственици на строителни фирми безпроблемно деляха помежду си държавните субсидии. По-интелигентните хора в Х. разбираха какво се случва, но нищо не можеха да направят, всичко беше скрито-покрито, играеха големи пари и замесените в далаверите нямаха интерес да разгласяват договорките си. А и защо да го правят, системата бе съвършена, изпитана с времето и банковите им сметки набъбваха по-бързо и от силиконовия бюст на фолкпевица. Гражданите често можеха да видят Главчо да подтичва с вечното си куфарче по строителните обекти и по-наивните от тях навярно мислеха, че лично контролира строителството, но болшинството знаеха истината. Той просто бързаше за комисионните си, при завършване на всеки общински строеж солиден процент държавни пари се изсипваха в джоба му.

Иво странеше от политиката и по природа беше почти анархист, затова рядко гласуваше на избори – правеше го само когато трябваше да се избере по-малкото зло. Отдавна се бе убедил, че държавата не върви на добре, при всяко следващо правителство положението на обикновените хора все-повече се влошаваше, а за съжаление и никои от тарикатите, които напоследък управляваха, не мислеха дори и за малка промяна към по-добро. Той също знаеше за далаверите на кмета, точно затова сега го жегна така очебийно проявеното пренебрежение. Съзнаваше, че както я беше подкарал сам си е виновен, преди да се случи трагедията с дъщеря му, никой не би се държал така с него. Без проблеми стана майстор на спорта, говореше английски, немски и руски и то с такава лекота, че в миналото, когато ходеха по състезания в чужбина, треньорите го ползваха за преводач. Беше изчел хиляди книги, можеше да води смислен разговор по безбройни теми, а сега допускаше някакви апаратчици от миналото да му се подиграват.

Седейки на гроба, в размътеното му съзнание все по-ясно изплуваше мисълта, че така повече не може да продължава, още няколко такива месеца с литри алкохол и без достатъчно храна щяха да го съсипят необратимо. Ако това щеше да му е бъдещето, то изглеждаше ужасно. Чувстваше, че ако я кара с това темпо, някоя сутрин може и да не се събуди, но за да излезе от тази низходяща спирала, му трябваше подходящ стимул, нещо, което отново да му върне желанието за живот. От снимката на паметника Дени бе вперила очите си в неговите и сякаш и тя искаше да му подскаже решението. Обаче какво бе то? Мисли, Иво, трябва да има нещо, което ти убягва! Мисли накъде да поемеш!

Най-после, навярно след час или два той бавно започна да проумява, че тя е мъртва донякъде заради собствените си грешки, но все пак някой и е помогнал, макар и косвено, нали все от някъде е купувала тези наркотици. Ето го разковничето, заради което трябва да се стегне, постоянно е било пред очите му! Защо да не се заеме и да издири тези хора, нали точно заради тях нещата така непоправимо се бяха объркали? Досега никога не бе нарушавал закона, но същият този закон нито защити дъщеря му, нито наказа убийците й. Каква горчива ирония, злодеите бяха живи, а ангелът, мъртъв! В

съзнанието му проблесна искрица желание за живот, почувства, че вижда изход от положението, в което се бе вкарал и може би си е намерил вече някаква цел. Съществуват много начини да се погубиш и повечето слаби характери го правят, но не е ли по-добре да оцелееш, да се стегнеш и да накараш виновните за това ти състояние да страдат повече от теб, най-малкото да се опиташ да ги спреш? Защо мошеници като кмета се радват на живота си, защо наркодилъри и други престъпници трупат пари на гърба на чуждото нещастие, а качествените и интелигентните хора са в гроба или напът за там? Самият той в миналото може и да бе страхотен в чуждите езици, но сега бе забравил да се смее, пак заради другите.

Така, така! Решението вече започваше да се оформя в главата му и той за пръв път от почти година усети как го обзема някакво странно спокойствие. Как досега не се сети да се заеме с тези хора, та нали точно те бяха докарали всичките му проблеми? Все още имаше спестени пари, разполагаше и с подслон, май на първо време това му трябваше. Ето ти го изхода, а изгуби толкова време да се самосъжалява. Стига вече се е наливал, имаше работа за вършене, а тя бе несъвместима с алкохола. Врагът бе безмилостен, това бе ясно и ако искаше да победи, умът му вече трябваше да е бистър. Взря се в портретчето на паметника и го погали, пръстите му трепереха с характерния за пиячите тремор. Поседя още малко, сподели с Дени какво е решил и какво мисли да предприеме, а после се сбогува, нестабилно се изправи и бавно , но все по -уверено тръгна към дома си.

III.

Хората реагират на скръбта по различни начини. Част от тях изпадат в истерия, други се затварят в себе си и страдат мълчаливо и сами, но те са по-опасните, защото мислят по-трезво. Иво беше от втория тип, но обърканата му душа вече бе намерила решение и започваше да се съвзема. Той вярваше в отмъщението, в жестокото, целенасочено отмъщение и вътрешно вече се подготвяше за него, въпросът бе откъде да започна. Сега бе дезориентиран, неадекватен и слаб, начинът му на живот през последните месеци го бе

превърнал в мекотело. Ясно му бе, че в този си вид няма как да се справи с предизвикателствата, очакващи го в бъдеще. Нужна му бе точно една нощ, за да помисли и да вземе окончателно решение, на сутринта той се събуди с готов план. Скочи от леглото и първата му работа бе да събере всички бутилки, да излее съдържанието им в мивката и да ги изхвърли. После седна, изряза от картон една табела и на нея с флумастер написа:

1. Вече никакво пиене!

2. Нов начин на живот!

Помисли малко, повъртя се из стаята, върна се при бюрото и добави:

3. Забравям всякаква милост, състрадание и прошка!

Това беше, само три точки, но от тях зависеше всичко, нарушеше ли дори едната от тях, нямаше как да успее в предстоящата неравна битка. Тази сделка със Смъртта му се виждаше справедлива, а и в края на краищата всичко се свеждаше до едно – или те, или той!

Точно това негово решение отприщи събитията, довели до написването на тази книга. Слаб и треперещ като новородено сърне взе табелката и я залепи на стената пред леглото си, от днес тя ставаше неговата Библия.

-- -- -- -- -- -- --

Месецът преди помена беше един от най-тежките в живота на Иво Ников, защото той рязко смени полюсите и си създаде железен режим, от предалият се, пиещ и не виждащ изход баща се превърна в човек с кауза. Сутрин ставаше и каквото и да бе времето излизаше навън, правеше упражнения и се опитваше да влезе във форма. Дъжд, кал или студ, маршрутът му не се променяше. Очаквано все още нямаше никакви сили, на всеки стотина метра спираше да почива. За да изчисти организма си пиеше много вода, гълташе витамини в ударни дози, а мозъкът му, закърнял от алкохола, най-сетне започваше бавно да се възстановява. Вече

можеше по-задълбочено да разсъждава, а с всеки ден ставаше все по-добре и това му даваше увереност да мисли,че ще успее да се пребори. Алкохолизмът е зависимост и тъй като той се беше пристрастил, постоянно му напомняше за себе си. Страшно му се пиеше, по всяко време. Има една точка в мозъка, която дава сигнали на цялото тяло, ако пийнеш малко, я залъгваш и всичко е наред, но ако няма алкохол те боли навсякъде. При наркоманите е същото. Много трудно се излиза от това състояние, но ако имаш воля и цел, можеш да се справиш. Започна да се къпе и бръсне редовно, вече поемаше и повече храна. Вечер заставаше пред табелката с трите точки като пред икона и дълго я съзерцаваше, сутрин това се повтаряше. С облекчение усещаше, че тялото му бавно се възстановява, дори хората около него забелязваха промяната и все по-често се спираха да разговарят.

В деня преди помена той се обади в Търново на Ина:

- Здравей, Инче! Обажда се на Дени бащата, спомняш ли си за мен?

- Много често.

- Утре ще правим една година от смъртта и и се питах дали можеш да дойдеш до Х., искам да поговоря за нещо с теб.

- Разбира се, че ще дойда, г-н Ников, с група нейни съкурсници вече сме се разбрали и утре сутринта тръгваме. Къде ще се срещнем и кога?

- Службата е от 11 часа, така че ще се видим направо в църквата, после ще отидем някъде да се нахранят присъстващите и ще поговорим, става ли?

- Разбира се, денят ми е свободен и ще се радвам да се видим. Хайде, до утре!

На другия ден всички се събраха в голямата зала и службата започна – тъжна и затрогваща. Хората запалиха свещи, спомняйки си за Деница, а той и Таня застанаха един до друг и заслушаха свещеника. Без вече да я обича, той продължаваше да уважава някои качества в нея, на първо място тя бе майка на детето му, а в миналото бяха преживявали и много хубави моменти заедно. Освен това не бе алчна, по нищо не приличаше на софиянката, която прилапа апартамента му в София след развода. Още при

раздялата се разбраха за издръжката на Дени, която Иво периодично увеличаваше и се разделиха мирно и тихо. Сега установи, че изминалата година не и се бе отразила никак благоприятно, мъката напълно я бе съсипала и дълбоки бръчки дълбаеха лицето и. Всъщност Иво знаеше, че след преживяното и той не изглежда по-добре, усмивката отдавна не достигаше до очите му. Когато се случи подобна трагедия хората остаряват за минути.

След службата поканиха присъстващите на ресторант и той час по час се взираше към масата на бившата съквартирантка – нямаше търпение да говори с нея. По някое време тя го погледна и кимна с глава, двамата излязоха навън и седнаха на една пейка.

- Ина, искам да те попитам нещо за Дени, но първо ми кажи как си, как я караш?

- Добре съм, г-н Ников, само дето тя много ми липсва. Пак съм в същата квартира, благодаря ви, че ми я оставихте. Иначе съм здрава, ходя на лекции, но виждам, че вие не сте добре, много сте отслабнал. Разбирам ви напълно, имайки предвид какво преживяхте. А за какво искахте да разговаряме?

- Виж, навярно всички сте разбрали от какво почина Дени, вземала е наркотици и в един момент непоправимо е превишила дозата. Аз също се изненадах, когато разбрах, но това е истината, макар и горчива. Първия път и се размина, но после явно е прекалила и край. Знаеш ли от кого е купувала дрогата и ако да, моля те, кажи ми, място не мога да си намеря, че съм бил в неведение и че не съм бил до нея в тези трудни моменти.

- Тя наистина имаше такива моменти, г-н Ников. Когато се раздели с приятеля си го преживя много тежко, на няколко пъти забелязах, че си пийва повечко и и го казах, но си мислех, че е временно. Спомням си, че по това време тя и на вас не вдигаше телефона, когато и звъняхте, беше разочарована и странеше от всички. После се появи този Искрен – вашия съгражданин и мисля, че тогава тя за пръв път се надруса.

- Какъв съгражданин, Ина? Този Искрен от Х. ли е?

- Да, г-н Ников. Дори когато преди година бяхме на погребението, го мярнах случайно на улицата. Той не е студент, но идва в Търново да продава

наркотици, там има доста клиенти измежду студентите, а иначе си е от вашия град. Навърта се край по-богатите момчета и тъй като те разполагат с пари, лесно си пробутва отровата.
- Въобще не се сещам за кого ми говориш, можеш ли по някакъв начин да ми го опишеш?
- Струва ми се, че на една от снимките на Деница го има. Вие нали събрахте всичко от нейната стая, трябва да ги пазите някъде.

Сега Иво си припомни, че в квартирата на дъщеря му имаше и снимки. Когато опразниха стаята ги взеха, а после с Таня си ги поделиха, молеше се тази с дилъра да е останала при него.
- Ина, това е голям напредък. Хайде, когато си тръгнем от ресторанта ще отидем вкъщи да проверим.

- С удоволствие ще ви помогна.

По-късно разгледаха фотографиите и девойката му показа едно едро момче, седнало на маса заедно с други младежи, Дени също беше в компанията.
- Ето този е Искрен, г-н Ников, много добре го помня, предлагаше от стоката си и на мен и слава Богу, че съм му отказала тогава. Иначе е гаден, когато не купиш става зъл и отмъстителен. На някои момчета първо им продаваше евтино, а когато се пристрастяваха вдигаше цената и ако малко закъснееха с плащането ги спукваше от бой. Той няма никаква милост, само за пари мисли, а аз и сега го виждам да се върти в двора на университета. Понякога Донев и други преподаватели го гонят, но не могат все с него да се занимават, а и той се хвали, че полицаите го пазят и никой не го закача. А вие защо питате, мислите да поговорите с него ли?
- Да, Ина, мисля да поговоря. Познавам го много добре, той дори живее близо до моята къща, само че досега не знаех, че се занимава с такива работи. Благодаря ти много за съдействието и ако имаш нужда от нещо, обаждай ми се, сега като останах без дете ще е добре да има на кого да помагам. Желая ти всичко хубаво!

Когато по-късно момичето и компанията и заминаха, Иво замислен се прибра вкъщи, но бе научил много и планът започваше да се оформя в

главата му. Всъщност, като се замислеше бе научил ВСИЧКО. Оставаше да изпипа подробностите и да пристъпи към действие, но най-важното беше сторено, сега знаеше кой е виновникът, докарал детето му до гроба. Съвестта му яростно се съпротивляваше против нещата, които предстои да извърши, но връщане назад нямаше, вече бе взел решение. Това си беше лична вендета с непридвидим финал, подобни истории само във филмите приключваха точно както са предвидени. Усещаше, че вече има цел и ако подходи както трябва, смъртта на дъщеря му донякъде ще бъде отмъстена.

IV.

Времето минаваше и той укрепваше все повече и повече. Качествената храна и тренировките даваха своето отражение и вече можеше да пробяга 5 км. за 22-23 мин., в зависимост от релефа на терена, спринтираше 100 м. за 13 секунди и дори не се задъхваше. От една двайсетлитрова туба изобрети нещо като раница и всеки ден преди обичайния крос добавяше в нея по малко вода докато накрая закономерно я напълни догоре и като тичаше с нея се чувстваше като с доспехи, но не се отказваше. За неговата възраст това си беше направо отлично постижение, а с всеки изминал ден ставаше и все по-добре. От усилията цялото му тяло се бунтуваше, то бе отвикнало от такива натоварвания, но Иво най сетне бе доволен – физическата болка притъпяваше душевната.

Същевременно усещаше, че в душата му са настъпили радикални промени, които дори малко го плашеха, дотолкова бяха несъвместими с характера му. Беше започнал да мрази всички и вече не изпитваше никакви чувства, освен жестокост. Преди бе наивен добряк, раздаваше заеми и помагаше на кой ли не, а сега не можеше да се познае. Вече изхождаше от аксиомата, че между хората няма невинни – всеки малко или много е виновен за нещо, мъже, жени, нямаше разлика. Животът му бе доказал, че и дамите не са принцесите от приказките, всички, с които се бе запознавал през годините, а те не бяха

никак малко, искаха едно – пари, пари и пак пари. И не подбираха средствата. Алчност, корист и никаква любов, колкото повече им даваше, толкова по-нахални ставаха. По-рано, в миналото, тези неща го дразнеха, но сега му се струваха дреболии, в момента неговата война не беше с този тип хора. Виж, децата бяха друго нещо, те винаги го разчувстваха и само в тяхната компания закоравялата му душа малко омекваше. За него „дете" бе нещо повече от дума, описвана в речниците. Но от друга страна неговата метаморфоза щеше само да му е от полза, в това, което бе намислил да извърши, мекушавостта щеше да е лош съветник. А имаше и друг аспект, вече от духовно естество. Преди смъртта на дъщеря си живееше що-годе праведно и според каноните, защо тогава точно на него трябваше да се случи това? С какво толкова бе ядосал Господ, за да го накаже той по този начин? Най-лошото нещо за един родител е да изгуби детето си, чак толкова ли бе вбесил някого там горе, та да заслужи това върховно наказание? Излизаше, че на религията не й пука за страданията на смъртните, май най-хубавото при нея си оставаха религиозните сгради, а стадата й вълци да ги ядат. Освен това Библията ни учеше да мразим греха, а да обичаме грешниците, абсолютен парадокс и напълно несъвместим с плановете му.

Той не вярваше в суеверия, смяташе, че човек сам кове съдбата си, но след всичко случило се напоследък, светът му се преобърна наопаки, а с него и наслагваните убеждения. Не вярваше и в чудеса и знаеше, че виновните за смъртта на дъщеря му така и ще си останат ненаказани. Затова Иво бе решил да се откаже напълно от всичко християнско, той и преди бе почти атеист, но сега вече имаше причина радикално да смени полюсите – щом Създателят го бе наказал безпричинно, бе решил да продаде душата си на друго негово творение – Дявола!

Взимайки това решение той задвижи цяла поредица от събития, които обърнаха живота му наопаки.

== == == == ==

Една вечер отиде с колата до най-близката до градчето пещера, входът и бе

затворен с решетка, но още като малки деца бяха открили по-прикрити, резервни отвори. С усилие се промъкна вътре и застана над най-широкия процеп в дъното на огромното подземие, от раницата си извади фенерче и затворен стъклен буркан. В него, вече съсирена, се поклащаше кръвта на един черен петел, който бе купил в събота на пазара, а преди два часа му бе отрязал главата и бе събрал течността в буркана. Разви капачката и започна бавно да я излива в процепа на дъното като същевременно декламираше на висок глас фрази, които измисляше в момента:

„Дяволе, Демоне, Луцифер или Сатана, умолявам те, приеми душата ми в твоето царство! Кълна се да ти служа вярно и безрезервно, а в замяна искам само да ме пазиш. И без това не видях добро в моя, уж праведен живот, по-добре да премина в твоето лоно. Напътствай ме и ми помагай като твой слуга да въздам правосъдие там, където небесните сили не могат да се справят! Вече не ми е мил животът, а не ми се и живее. Само мисълта за отмъщение ме крепи жив, но не изпитвам радост от самото съществуване, а и едва ли някога ще изпитам. Тъй като отмъщението е тъмно дело, очаквам от теб да ме подкрепяш, а когато свърши и моят живот, ако ме призовеш, като отплата ще дойда при теб и вярно ще ти служа.“

Той поседя още известно време над процепа, докато изля цялото съдържание на буркана в бездната, по едно време му се стори, че долавя някакви шумове и гласове долитащи далеч отдолу, но го отдаде на развинтеното си въображение. Но изненадите явно не бяха свършили, от многобройните разклонения на подземните коридори се понесе глухо стенание, което като повей на вятъра го обгърна отвсякъде, после бавно затихна в далечината. В ушите му то прозвуча като „ЕЛА-А-А” или нещо подобно, но определено бе зов. За миг той се вцепени, дотолкова реално бе изживяването, на което току-що бе станал свидетел. Всичко бе толкова истинско, че Иво дори се позачуди дали от тази преизподня след малко няма да замирише на сяра. Насочи се към изхода, с помощта на фенерчето изпълзя отново на повърхността, но сега не се провира през тесните процепи, а хвана решетката и почти без усилие я огъна. Не знаеше дали металът бе отслабнал през годините или ръждата го бе съсипала, но не усети никаква съпротива, просто хвана пръчката и я отмести. Учуден от постигнатото той се

измъкна навън и установи, че дори в тъмнината добре различава предметите пред себе си, някак всичко изглеждаше свръхфокусирано, а слухът му долавяше и най-малките шумове наоколо. Освен това мисълта му течеше страшно бързо, сякаш на старинен грамофон слушаше песен, пусната на 78 оборота. Може би си внушаваше, но наистина в този момент се чувстваше пренороден и коренно различен, без никакво съмнение сега не изпитваше страх от нищо, интуитивно усещаше, че ако внимава и обмисля добре нещата ще може с всичко да се справи. Има потвърдени доказателства, че когато човек е в кома той е на границата между живота и смъртта, някъде между двата свята и точно тогава придобива свръхестествени способности, а след случилото се с Дени състоянието на баща й можеше да се опише и почти като кома. Той едва не се бе погубил и само мисълта за отмъщение и справедливост го върна обратно към живота. Сега най-важното бе да не греши, защото колкото по-дълго време останеше жив или на свобода, толкова повече работа щеше да свърши. Но дори да го разкриеха и вкараха в затвора, мисията му щеше да продължи и там, виновни и престъпници имаше навсякъде.

Най-интересното бе, че той напълно си вярваше, смесваше фантазията с реалността и скоростно чертаеше различни сценарии, но това нито му пречеше, нито изкривяваше преценките му. Съзнанието му, несвикнало със скоростта, с която фактите се подреждаха в главата му, отказваше да повярва в тази бърза метаморфоза, връхлетяла го изведнъж. Но промяната бе налице, в това нямаше съмнение, защото само като си помислеше нещо, пред очите му всичко се подреждаше като в гигантски пъзел, все едно бе шахматист, предвиждащ бъдещите ходове на противника. Чувстваше се като зрящ сред слепци или като олимпийски шампион в част по физическо на деца от помощно училище, десетки нива над останалите.

Казват, че не съществува нищо по-опасно от човек, който няма какво да губи, сега той напълно отговаряше на тия критерии. Чувстваше се недосегаем, почти като върховен хищник сред стадо беззащитни овце, а дали бе така, щеше да му покаже бъдещето.

Тази вечер, изтегнал се в леглото си, Иво дълго мисли върху действията, които току-що бе предприел. Правилно ли постъпи като мина от другата страна, загърбвайки общоприетите човешки ценности? Още в гимназията бе прочел, че Фауст също бе продал душата си на Дявола, но там краят на историята бе трагичен. Дали това му решение нямаше да го принизи до нивото на хората, които бе решил да преследва? А дали не можеше да им прости и да зареже всичко? Даваше си сметка, че трябваше да е истинско мекотело за да го направи и ще се презира до края на живота си. Освен това той неимоверно бе закоравял. Почти до сутринта прехвърля през главата си всички „за" и „против" и накрая реши, че няма защо да съжалява. Прошката е за Църквата. Преди време в едно научно списание откри статия за правилото 10-90. Според твърдението на създателят му, животът е 10% от това, което ни се случва, останалите 90% са това как реагираме на случващото се. Е, Иво Ников вече бе решил как ще реагира. Отмъщението е тъмна и самотна работа и щом веднъж се бе заел, се налагаше да стигне до края, а това с добрина не ставаше. Той вече бе приел, че понякога ще е нужно да дърпа спусъка и да отнема живот, нещо напълно несъвместимо с догмите на Църквата, а и с целия му предишен живот. Световната история бе пълна със случки, доказващи, че понякога, за да направиш добро на всички, се налага първо да сториш нещо ужасно, в името на крайната цел. Всъщност престъпниците също са от тъмната страна и сега, приел техните методи, за него щеше да е много по-лесно да постигне целите си. Е да, навярно мнозина псевдо-праведници, ако знаеха какво е намислил щяха да го заклеймят и да нададат вой до небесата, но кои бяха те, че да го съдят? По дефиниция тези хора не разбираха какво нещо е злото, те никога не се бяха сблъсквали с него. Можеше ли някой от тях с молитви да върне детето му или с псалми да спре бандитите? Отговорът определено беше „не" и затова той не мислеше да се оправдава пред никого. А и кой щеше да го съди, сам бе избрал да няма приятели, нали щеше да търси анонимност, не слава. Налагаше се да се крие, моралистите нямаше да проумеят подобна жестокост. Ще се свре на вилата далеч от критичните им очи и ще действа. Поел бе по път, за който знаеше единствено той, а мислеше и така да си остане.

Решението бе взето, клетвата бе дадена и сега за него оставаше само да пристъпи към изпълнение на замисленото.

Ето така започна всичко, едно пораснало дете нелепо загина, баща му се превърна в убиец, а хората, предизвикали с действията си тези събития, дори не предполагаха срещу какъв враг ще се изправят. Иво Ников щеше да ги убеди в едно, пред него и Дяволът щеше да е по-милостив и не така ужасен.

Сега той бе Съдбата – той даваше, той вземаше!

V.

След посещението в пещерата животът на Иво коренно се промени. Дали наистина си бе внушил или по някаква случайност, но след обещанието, която даде пред Тъмните сили, нещата му тръгнаха към подобрение. Чувстваше се по-добре от всякога, отново печелеше добре и само споменът за дъщеричката му помрачаваше иначе спокойните дни и нощи. Тъй като гълташе двойни дози „гинко-билоба“, умът му бе станал остър като бръснач, а паметта му изненадваше дори самия него, спомняше си подробно неща, случили се преди 10-20 години. Сутрин изпиваше 2-3 лъжици акациев мед, разтворен във вода, трениране здраво и по цели нощи планираше бъдещите си ходове. Наближаваше момента, когато щеше да се почуства готов да започне играта си с Искрен.

При повечето военни, а и всякакви други операции най-важното нещо е планирането и заблудата, когато си предвидил всичко и знаеш как да подходиш, успехът ти е почти сигурен.

Иво няколко нощи обмисля различни варианти и накрая реши да заложи на порока, който имат всички наркодилъри – стремежът към лесни печалби. Човекът бе алчен, в това нямаше съмнение и една добре съчинена история можеше да притъпи бдителността му. Доуточни някои последни подробности

и когато се почувства напълно готов, пристъпи към действие.

Една вечер с бутилка в ръка и чанта с мезета се отби в неговата къща, момчето живееше с баба си на същата улица и се познаваха добре. Поговорката „Дръж приятелите си наблизо, а враговете още повече" тук важеше с пълна сила, по някаква случайност цял живот бяха съседи. Почука на вратата и когато му отвориха едва сдържа отвращението си, но се стегна и започна по сценарий:

- Искрене, здравей! Извинявай, че идвам така неочаквано, но случаят е спешен. Може ли да вляза за малко и да поговорим?

Наркодилърът малко се учуди, защото не бяха толкова близки, досега само се бяха поздравявали на улицата, обаче като видя бутилката и чантата, широко отвори вратата.

- Влизай, бате Иво, настанявай се! Досега не си ми гостувал, явно не идваш без причина.

- Така си е, хвана ме!

- Сядай, аз ще сервирам масата! Ти какво си донесъл?

- Това е водка,а в чантата има ядки и луканка. На мен, моля те, налей безалкохолно, опитвам се да спра пиенето, че знаеш докъде се бях докарал.

Седнаха и след десетина минути общи приказки, Иво започна планувания разговор.

- Виж сега, обадиха ми се едни стари авери с бизнес предложение, хората са проверени и може да им се има доверие. Много пъти в миналото съм имал работа с тях и до сега всичко е било точно, проблеми между нас не са възниквали. Занимават се с всичко, за което можеш да се сетиш – фалшиви пари, дрога, продават дори оръжие на дребно. В случая няма да те светвам с подробности, защото сделката касае само мен, но ми трябват малко пари в брой и то спешно. Нагласил съм здрава пачка, но не ми достигат около пет бона. С теб не сме толкова близки приятели, така че можеш и да ми откажеш и аз няма да ти се разсърдя, но ако ми услужиш, след три дни ще ти върна двойно – точно 10 хиляди. Знаеш ме, бизнесът ми върви, а и по тази сделка нищо не може да се обърка, така че ти гарантирам 100% печалба и то само за три дни. Не ми давай веднага отговор, помисли си спокойно!

Тъй като бъдещите планове на Иво изискваха сериозно финансиране, една от целите при тази първа среща, бе за да се убеди дали съседът му държи пари вкъщи. По-късно щеше да го разпита и за съучастниците му, хората, които го зареждаха с наркотиците, но оставяше това за накрая.

Искрен, който в началото мислеше направо да откаже, като се оправдае, че няма налични, се замисли. Всеки рисков играч е алчен, а при пласьорите на дрога това важи с пълна сила. Той правеше печалби по около 1000 лв. на ден, които, разбира се, не бяха само за него, защото се отчиташе нагоре, но разполагаше и с достатъчно свои пари. За годините бе натрупал много и тъй като не искаше да оставя доказателства в банките, ги държеше под ръка. Сега алчността му се бореше с вроденото му недоверие, а Иво търпеливо чакаше, знаеше, че работата или ще стане, или не, но в себе си бе заложил на първото. Човекът бе такъв сребролюбец, че бе готов да изтръгне и ноктите на сестра си, ако това щеше да му донесе някаква печалба. Хапваше от мезето и продължаваше бавно да плете паяжината:

- Знаеш ме къде живея и къде можеш да ме намериш, не бих си и помислил да те лъжа за някакви пет хиляди лева, а дори сделката ми с хората да се провали, пак ще ти ги върна според уговорката. Аз думата си на две не правя, кажа ли нещо може да умирам, но го изпълнявам. Бих ги изтеглил и от банката, но няма време, парите ми трябват за утре сутрин. Ти спокойно си пийни, помисли си и ми дай отговор!

На пласьорът умът трескаво работеше, като при всеки посредствен и алчен човек, лесната печалба бе на първо място. Иво му бе съсед от години, навремето бе продавал дрога и на дъщеря му, значи бяха почти близки. Кукичката със стръвта се клатеше пред него и най-накрая той лакомо я захапа.

- Добре, бате Иво, ще ти услужа, дано не ме излъжеш. Значи казваш, след три дни – двойно?

- Да, не се притеснявай, имаш думата ми! Така и двамата ще сме доволни, а аз в знак на благодарност мога да те запозная с тези хора, ако си точен и имаш свободни пари, за нула време ще забогатееш. Засега друго не мога да ти споделя, когато дойда да ти върна парите, ще поговорим пак. Извини ме,

че бързам да тръгвам, но утре ме чака дълъг път и искам преди това да се наспя.

Всичко, което Иво каза на момчето бе пълна лъжа. Целта му бе да разпали алчността му и да спечели доверие за следващия път, той наистина щеше да удвои кредита, като даде свои пари, но това бе пътят към крайния резултат. Сега седеше на масата срещу тази отрепка и едва се сдържаше, идеше му да го убие още в този момент, точно този човек бе виновен за смъртта на детето му. Е, нямаше да се поддаде на внезапния импулс, тъй като и без това щеше да постигне своето, затова изчака мръсникът да му отброи парите, поговориха още малко, стана и си тръгна.

VI.

Трябваше да се покрие някъде за три дни, да не би съседът му да го види някъде из града, нали го бе излъгал, че ще отсъства по бизнес. Реши да се качи на вилата и да се усамоти в нея, там можеше да мисли наистина на спокойствие. Преди години родителите му купиха терена, само на 3-4 км. от Х., но на чудно място, целият град оставаше отдолу, а наоколо бяха само гори и поляни. Бе пълно с гъби и горски плодове, птиците весело пееха по дърветата, а сърничките идваха току до оградата. Намериха на старо тухли и цигли, а една строителна фирма се съгласи да отлее плочата между етажите на разсрочено плащане. След година-две, с много труд и с помощта на приятели, къщата бе готова и оттогава се превърна в неговото убежище. Разполагаше с всички удобства, а наоколо цареше пълно спокойствие, точно на такива места писателите отиваха да напишат своите шедьоври. Там преди две години се запозна и с Робинзон, чудат тип, който живееше в пущинаците, далеч от всички и се препитаваше единствено от лов. Той, разбира се, не се казваше така, но Иво още от първата им среща му даде това име, а то така и остана. Тогава цял ден бе кръстосвал планините и се прибираше, напълнил раницата с гъби, нетърпелив по-скоро да ги пъхне във фурната. Тъкмо отключваше вратата, когато видя някаква пародия на човешко същество да стои приклекнало до оградата, буйна коса, брада и мустаци, обрамчваха кръглото му лице. Дрехите му бяха целите покрити с кръпки и изглеждаха, че

всеки момент ще се разпаднат, а на краката носеше някакви подобия на ботуши, за които после му бе обяснено, че са от сърнешка кожа. От елекът, навлечен най-отгоре висяха репеи и вълнени конци, в този вид той трудно би минал и на благотворителна разпродажба. Колкото и странен да бе човекът, още по-странно прозвучаха думите му:

- Днеска много обикалях,
дрехите си аз изкалях,
може ли да се изкъпя
или да си хващам пътя?

Иво го напуши смях, все едно бе в детска приказка, а и човекът напевно продължи:

- Мислиш, че не те познавам,
но понеже обикалям
често виждам те в гората,
аз от там се препитавам.

Това оригинално човече започваше да му харесва. Седеше си там, вперило поглед в него и търпеливо очакваше отговор. Заради буйната растителност по главата не можеше да определи възрастта на създанието, затова го попита.
- Как се казваш, чиче? Загубил ли си се, никога не съм те виждал тъдява? Искаш ли нещо за хапване?

А странникът напевно отговори:

- Казах ти, че тук живея,
виждаш ли, ей там баира,
ако малко ти походиш,

стигаш моята квартира.

Може ли да се изкъпя,
разреши ми, бе, човек,
после бързо ще изсъхна,
виж навън какъв е пек!

Туше! Как да пропуснеш да се запознаеш с такъв уникат. Широко усмихнат Иво слезе, преведе човека през портата и го покани вътре. Очакваше, че дрехите му ще смърдят ужасно, но не беше така, дори долови аромат на горски цветя. Установи, че не е и дребен, беше среден на ръст, а очите му дяволито святкаха и се движеше учудващо пъргаво.

Вътре веднага предложи на госта храна, от пръв поглед този човек му стана симпатичен и като добър домакин отрупа масата с ядене. Забеляза обаче, че новият му познат най-много набляга на хляба, рядко хапваше от някой колбас, хранеше се бавно и спокойно и личеше, че не е търпял лишения. В стаята вече заговори нормално, а не в мерена реч, което отново изненада Иво, с какво ли още щеше да го сюрпризира непознатият? След храната му приготви голяма кърпа и го заведе до банята, вътре имаше монтиран проточен бойлер, така, че топлата вода бе в изобилие.

Когато гостът излезе от банята чист и освежен му благодари, поклони се театрално и се накани да си ходи. На вратата домакинът му подаде пакет с няколко сандвича и го попита:

- Ти така и не ми каза как се казваш и къде живееш. Аз съм Иво, ако пак имаш нужда от нещо и видиш, че вечер тук свети – отбивай се!

- Виж, Иво, има време за всичко. Не съм свикнал на хорско внимание, а съм и малко параноик. Засега няма да ти се представям, но тъй като излезе свястно момче, предполагам, че пак ще се видим. Хайде, остани си със здраве и благодаря за всичко!

Непознатият, за Иво той щеше да остане завинаги като Робинзон, излезе от двора и бързо потъна в шубраците.

„Какъв чешит – мислеше си Иво. В него има някакво смирение, но излъчва и голяма душевна сила, самият поглед издаваше интелигентност. А и не говореше глупости, всичките му приказки бяха точно на място. Тук се крие някаква мистерия, ще ми е интересно отново да го видя пак и да поговорим.“

Вечерта погледа малко телевизия, после излезе и седна на терасата. Долу, в ниското, градчето блестеше с хиляди светлинки, поради чистия въздух се различаваха дори и постройките, а наоколо в хор цвърчаха щурците. Гората шумеше от лекия ветрец, на небето блестяха милиони звезди и дори и само за такива редки моменти си струваха лишенията покрай строежа на вилата. Вдигна глава и загледа луната, до нея една малка звездичка постоянно примигваше, сякаш му сигнализираше. Дали пък това не бе неговата Деница, която дори от милиони километри му напомняше за себе си?

- Ти ли си, детенце мое, какво опитваш да ми кажеш?

Поседя умислен, след малко се прибра вътре, взе един душ и легна да спи. През нощта сънува новия си познат.

== == == == ==

Сутринта стана и след обичайния тоалет и кафето, излезе на двора. Точно пред очите му, вързан за един клон на ябълката, висеше приятно миришещ опушен бут от някакво животно, беше намазан с всевъзможни подправки и билки, а после грижливо увит в хартия. Странният човек му бе донесъл подарък, но по-интересното бе, че след няколко дни намери закачен на същото място и току-що одран заек.

Така, с течение на времето горянинът идваше все по-често и ставаха все по-близки, скоро започнаха да се появяват и първите признаци за някакво приятелство. Личеше, че му липсва компания, защото жадно поглъщаше всичко, което Иво говореше, особено го интересуваха новините за България и света. Алкохол не пиеше, обаче всеки път носеше някакви непознати билки и приготвяше чай, след такива запарки Иво направо можеше да литне, огромна

бе енергията, с която го зареждаха. Сближиха се, но странникът така и не се представи, нямаше нищо против да го наричат Робинзон и прякорът си остана. Излъчваше някаква тайнственост и никога не говореше за себе си, на лични въпроси рядко отговаряше или веднага сменяше темата. Седмиците и месеците се нижеха и въпреки все по-честите срещи помежду им и двамата поддържаха някаква дистанция. Обрат в отношенията им настъпи, когато един ден помоли Иво да му докара от града 30 кг. сол, 20 кг. брашно и 20 батерии, поиска още кибрит, газ, вестници, подправки и сапуни. С колата беше лесно да качи всички тези неща до вилата, но после през гората път нямаше и затова той, когато достави поръчаните продукти предложи на новия си приятел:

- Виж какво, стига с тази тайнственост! Ти знаеш всичко за мен, не мислиш ли, че е време поне да ми покажеш къде живееш? И без това този багаж не можеш да го пренесеш сам наведнъж, на двамата ще ни е много по-лесно, а и искам да видя мястото, където прекарваш времето си. Казвай, приемаш ли помощ или не!

Странникът весело го изгледа и рече:

- Хайде, братле, и без това вече мислех да те поканя в моите покои, сега ме последвай! Само те моля, каквото видиш и каквото чуеш, между нас да си остане!

Разпределиха багажа и потеглиха. Тези гори Иво бе обикалял многократно и ги познаваше добре, интересно му бе да разбере къде живее човекът и как така досега не бе намерил леговището му. Отговорът се оказа много прост. На около два километра от вилата се виеше планинско дере и на едно място се бе образувал водопад, висок почти три метра, водата се изливаше от една канара и продължаваше надолу между камъните. Точно зад струята на водоскока, в скалата имаше цепнатина, отначало много тясна, колкото да мине човек, а и скрита от водата, бе незабележима за окото. Десетки пъти бе минавал оттук, но и през ум не му бе минавало, че под буйните води има отвор.

Робинзон го преведе внимателно, за да не намокрят багажа и влязоха във входа, навътре камъкът се отдръпваше и разкриваше обширно свободно

пространство, в което времето сякаш бе спряло. В най-вътрешния ъгъл бе леглото на обитателя, застлано със суха папрат и слама, върху него имаше възглавница, одеало и спален чувал. В съседство бяха наредени три пъна – един голям за маса, на който имаше и вазичка с горски цветя и два по-малки за столове. Цветята поочудиха Иво, досега той бе познавал само практичната страна на приятеля си. На едната стена, на дървени рафтове, които бяха виждали и по-добри времена бяха наредени различни по големина кутии и купчина книги, долу в ъгъла се мъдреха два големи пластмасови бидона и един по-малък с кранче в долната си част. На стар сандък домакинът бе подредил покрити с вестник чинии и чаши от различен калибър, всъщност май нямаше и две еднакви, захабени прибори за хранене и транзистор, чието присъствие обясняваше поръчаните батерии, а на различни места от тавана висяха газени лампи. На самия вход бе закачено голямо зелено одеяло, което при нужда ставаше на завеса и затваряше входа, а поради цвета си играеше и маскировъчна роля. На стената до леглото висеше саморъчно направен арбалет, до него брадва, а в ъгъла се виждаха няколко челюстни капана и примки за лов от стоманени въженца. Единствената мебел бе един стол, протрита и разпадаща се антика, свряна до рафтовете и използвана навярно за стълба, но в момента също отрупана с книги. Личаха заглавия от Дашиъл Хамет, Джеймс Хадли Чейс и Агата Кристи. Явно човекът обичаше криминалетата. Досами входа имаше малко огнище, скара и чайник, над него се сушаха одрани животински кожи и парчета осолено месо, а до тях, за голяма изненада на Иво, на един чаталест клон бе кацнала едра ушата сова и най-спокойно го гледаше с огромните си кръгли очи. Ей на това му викаше той романтичен живот.

- Идеално си се устроил, май нищо не ти липсва? А си имаш и дружка.

-Това е Пепси, другарката ми в самотата. Преди години я намерих безпомощна до едно дере, прибрах я и скоро след това станахме първи приятели. Когато се нанесох, пещерата гъмжеше от плъхове и какво ли не правих, но не успях да ги изтребя, а сега благодарение на тази птица не е останал нито един. От благодарност и аз й давам сурово месо или черен дроб, така и двамата сме доволни един от друг.

- Добра компания си имаш, а и квартирата ти ми харесва.

Освободиха се от багажа, седнаха и домакинът му наля чай от стар термос, а совата скочи от клона и кацна на рамото му.

- Дойде време, моето момче, да ти разкажа повече за себе си. Ти спечели доверието ми и сега съм сигурен, че каквото и да чуеш ще остане между нас. Първо искам да те предупредя, че много държа на уединението си, не искам никой друг да узнае къде живея. Не се крия от закона, напротив, навремето бях негов служител.

- Ченге ли си бил?

- Не точно! Ти помниш промените през 1989 г., тогава новата власт създаде първите полицейски групи за борба с безредиците. Провеждаха се десетки митинги, хората гладуваха и постоянно се бунтуваха за нещо, а аз тогава живеех в София, затова кандидатствах за тази работа. Имаше медицински и спортни изпити, представих се добре и ме приеха, после започнахме интензивно обучение и трябва да ти кажа, че инструкторите съвестно си гледаха работата, направо ни скъсваха от тренировки. След това по-кадърните от нас ни прехвърлиха в БОП – отдел за борба с организираната престъпност и там преподавателите вече сериозно се заеха с нашата подготовка.

- Чувал съм за това подразделение, струва ми се, че се показват единствено с маски.

- Това не е всичко. По-късно последва още едно голямо сито, така наречената „адска седмица" и след него в групата останахме едва 12 човека.

- За каква група става въпрос?

- Слушай ме внимателно и ще разбереш!

- Целият съм в слух.

- Една нощ ни закараха близо до София, до къмпинг Врана, сигурно го знаеш, щом и ти си живял там и започнаха ускорено да ни обучават на различни техники за оцеляване и водене на война в градски условия. Аз винаги съм си

падал авантюрист и с удоволствие попивах всички уроци, това са умения, които все някога в живота ще ти послужат. Учеха ни как да убиваме с голи ръце, как да боравим с различни видове оръжия, тогава можех, а мога и сега, с нож да учуча банкнота, залепена за дърво на 5-6 метра от мен. Абе, направо ни направиха машини за убиване. Това никога не ме е притеснявало, защото не влизаше в противоречие с принципите ми, винаги съм мразел лошите хора и отрепките и съм се стремял да ги наказвам. Провеждахме акции в цялата страна и бях истински удовлетворен от онова, което вършех. Действахме анонимно и винаги маскирани, защото тия, на които вредяхме, на свой ред, ако ни разпознаеха, можеха да отмъстят на нас или на семействата ни. Поради тази причина ти също няма да научиш никога името ми, викай ми Робинзон, така ми харесва!

Иво го бе зяпнал в устата и не мръдваше, не искаше да прекъсва тази невероятна история.

- Но всяко начало си има и край, една нощ ни вдигнаха по спешност, група мутри от тогавашните групировки, които между другото съществуват и до днес, но под други имена, се бяха скрили на един таван в квартал „Белите брези“. От централата ни съобщиха адреса, беше рутинна задача като всички останали и ние се натоварихме на камионетката. Стигнахме до там, обкръжихме блока и трима от нас поехме нагоре по стълбите, стандартна процедура, която бяхме прилагали десетки пъти. Но за съжаление и в столичната полиция постъпил сигнал за тези хора и от там също пратили свои служители, но без да уведомят нас, един вид се оказа, че е просто е куцала координацията. Всъщност не е куцала, а направо е липсвала. Стана така, че нашите групи се засякоха по етажите и всички мислехме, че другите са лошите. Ние нямахме униформи, ходехме цивилни и не можахме да се разпознаем с колегите, а и с нашите маски на главите, сигурно бая сме ги уплашили. Започна патаклама, пред очите ми свалиха двама от нашите, а аз убих стрелящия по тях полицай и сам едва оцелях. След това се вдигна голям шум, дори министърът си подаде оставката, но всичко било за пред медиите. След като отзвукът отшумя започнаха едни проверки, едни разбори и вместо шефовете да признаят, че както почти винаги лошо са планирали операцията,

изкараха виновни нашата част. Оттогава изпитвам неприкрито презрение към тези бюрократи. Грозеше ме военен съд и то не за какво да е, а за непредумишлено убийство, навярно и затвор. Другата възможност бе няколко бойци да напуснем доброволно и да си измият ръцете с нас.

- Е как, не наказаха ли поне някой от началниците?

- Ти луд ли си, все пак живеем в България! В такива ситуации всеки се стреми да оцелее и топи другия! А и сам знаеш, че нагоре по веригата шефовете рядко те изслушват, чуват само това, което им изнася. Избирателно глухи са!

- Значи и във вашите среди е така! Мен изразът „По-добре вие, отколкото аз" винаги ме е отвращавал. Истината не се нуждае от обработка, каквото станало, станало, поемаш си вината и продължаваш напред. Спомням си, че наскоро в едно градче край Търново спецчастите пак се издъниха, само един необучен човек, и то не много наред с главата ги направи смешни.

- Това не ме изненадва. Ако и сега ръководството работи по същия начин, нещата няма как да са се подобрили. Когато не разрешаваш на някой да мисли и да действа самостоятелно няма как да очакваш добри резултати от него. Лошото при тия родове сили е, че те и задника си не могат да си избършат самостоятелно, все чакат някой началник да ги напътства. Не че няма кадърни момчета, просто системата е такава!

- А ти тогава примири ли се?

- Аз естествено избрах предложения вариант и си подадох оставката, още тогава се убедих, че в нашата страна справедливост изобщо не съществува. По-късно животът постоянно ми поднасяше подобни примери и бавно, но сигурно, започнах да намразвам системата. Оказа се, че този прехвален отряд със страховита репутация е подчинен на хора шаблонни, праволинейни и лишени от всякакво въображение, при това страхливи като мишки. Превърнах се в анархист, какъвто усещам, че си и ти и реших да изчезна от полезрението на всички и да се покрия. Защо да плащам данъци и да подпомагам прогнилата ни система, като от нея съм видял само лошо, и ти виждаш, че и досега нещата не са се променили, дори става все по-зле. Още

тогава започнах да си задавам въпроса „абе какво е направила или прави тази държава за мен, та вечно иска нещо, то не бяха осигуровки, не бяха отчисления, не беше ДДС?”

- На мен ли го казваш, та аз мога да напиша книга по този въпрос. От няколко години се опитвам да развивам някакъв малък бизнес и си нямаш напредстава какви трудности изпитвам. От тези наредби, изисквания и бюрократични недомислици ми е дошло до гуша и започвам да се замислям дали и аз да не премина в сивия сектор. Там поне чиновниците няма да ми прибират парите. Вече за всичко си плащаме, и за образование, и за здраве, та не виждам защо да се оставям още да ме доят.

- Вече целият ни така наречен висш ешелон е олицетворение на всичко онова, което ненавиждах тогава. Животът им е една безкрайна предизборна кампания и нямат време за нищо друго. От медиите ни заливат с полуистини, неверни факти, чисти лъжи или обещания без покритие. Оня ден чух, че влиятелни хора са фалирали поредната банка, хайде на бас, че пак никого няма да осъдят, освен някоя дребна риба. Ще разпределят откраднатото по установения ред и ще стигне за всички по веригата, само не и за ограбените. От Финансовото министерство ще прехвърлят топката на прокуратурата, те пък ще кажат, че правят всичко необходимо и след 2-3 години хората ще са заябравили за случая.

- Тук си прав, и двете институции обичат да симулират активност, но само толкова. Това е панацеята на всички, които не могат да оправдаят некадърността си, замазват пълното си безхаберие и размиват отговорността.

- Ето по такива причини не желая да се вписвам в общество, което ме отвращава. И народа е като стадо, приснишен, уплашен и все по-озлобен. Всеки мърмори и критикува, а от това полза никаква. Вече сме държавата на тарикатите, ако възпитаваш някого в добро, възпитаваш глупак.

- А ако учиш детето си да оцелява, възпитаваш мръсник. Мила родна картинка, нима съществува някой наивник, който да мисли обратното? Но разказът ти ме заинтригува, моля те, продължавай!

-Така, отвратен от всичко станах отшелник и повярвай ми, никога досега не съм съжалявал за това свое решение. Тук намерих изход от клоаката. Аз съм волна душа, държа на свободата си, навярно затова не се и ожених. С много момичета излизах, с някои дори я карахме по-дълго време, но всички рано или късно ми задаваха неправилния въпрос, затова така и си останах сам. Навярно и в мен има нещо сбъркано, не твърдя, че съм съвършен, защото и в службата ужасно се напрягах от хора, които постоянно ми казваха какво да правя, а самите те не бяха помирисвали барут. Това местенце го открих преди много години при едно наше учение в околността и веднага си го харесах, а когато избягах от светския живот се нанесох тук и постепенно се устроих с всичко необходимо. В една неподредена държава аз си създадох свой свят, където никой не опитва да ми се меси. Може да се каже, че избягах от бурните води в застояла локва, но повярвай ми, това не е толкова лошо! Ти виждаш всичко това – той посочи с ръка наоколо – кажи ми какво повече му трябва на сам човек?

- Донякъде те разбирам, няма как да си щастлив в една страна на нещастници.

- Имам храна, вода и всичкото спокойствие на света, закалих тялото и духа си, не изпитвам студ и жега и от двайсет години не съм боледувал. Познавам билките и гъбите, виж тези бидони – пълни са с осолено месо от дивеч, малкия бидон съдържа чиста вода, а и рекичката тече пред мен. Навсякъде растат плодове, пълни с белтъчини, в поточето се въдят черна мряна и кротушки, само хлябът все още ми липсва, но при възможност си наваксвам. Искам да ти дам един ценен съвет, нещо,което и аз стриктно спазвам – мисли си, че всеки ден ти е последен, живей пълноценно и се наслаждавай на живота, ще видиш, че няма да сбъркаш! Изживей си живота, както са казали философите!

- Ще излезе, че сме били в София по едно и също време, и аз поживях малко там!

- Светът е малък, нищо чудно ако по онова време си участвал в някоя демонстрация, аз да съм бил човекът зад щита пред теб!

- Всичко е възможно, тогава актуалните места в столицата не бяха много – „Кравай”, „Магура”, „Попското кафе”, „ Кристал” - навярно и ти си ги посещавал!

- Всеки свободен час прекарвах там, а много често изпълнявах и различни задачи.

- Е, тогава се радвам, че си оцелял и животът случайно ни срещна.

- Така е, за добро или за лошо съдбата ни събра, явно има нещо предвид!

Робинзон продължи да му говори с часове, най-сетне можеше да се изповяда пред доверен човек и сякаш бе изпаднал в еуфория – усмихнат, радостен и горд като статист, на който току-що са поискали автограф. И двамата не усетиха кога залезе слънцето, късно вечерта се разделиха вече като приятели. Често се виждаха, поне по един път месечно, след това обаче, когато Иво остана без дете и животът му изгуби смисъл, срещите им секнаха. Той вече не се качваше на вилата, оттам до гроба му бе далеч, а и през повечето време бе в зоната на здрача.

Сега бе възстановен, трябваше за няколко дни да се скрие от Искрен и затова къщата извън градчето бе добро решение. Щеше да се срещне и с Робинзон, да го види как я кара, а, че е жив и здрав не се и съмняваше, с този природосъобразен начин на живот, като нищо щеше да изкара до 120 години, че и повече.

7

Трите дни в гората изминаха бързо. Сутрин ставаше и бягаше десетина километра, после почиваше, следобед правеше лицеви опори, набирания и други упражнения, а вечер четеше книги. Последния ден следобед отиде да навести стария си приятел, бе решил да се посъветва с него за някои неща. Имаше му пълно доверие, а и той мразеше системата почти колкото него и никога нямаше да го предаде. Завари го на стотина метра под бърлогата си сръчно да дере кожата на рунтав златист чакал.

-Здравей Иво, още преди пет минути те чух, че идваш, но знаех, че си ти и затова не се притесних. Къде се загуби толкова време?

Иво бе сигурен, че планинецът наистина го е усетил отдалеч, гората беше неговия дом и той се бе превърнал в един от нейните обитатели, слухът и зрението му бяха феноменални.

-Здравей и на теб, повече от година не сме се виждали, а ти си все същият младеж. Трябва и на мен да дадеш рецептата!

-Рецептата е начинът ми на живот, моето момче, но като гледам теб, виждам, че доста си променен, а и лицето ти издава, че си преживял трудни моменти. Косата ти вече сивее по слепоочията, а и очите нямат предишния си блясък.

-Хайде, ще те изчакам да свалиш кожата и като се качим горе всичко ще ти разкажа. С какво те е ядосал този вълчи братовчед?

- Сутринта му видях сметката с арбалета. Навъдили са се безконтролно и само поразии правят. Движат се на глутници и откъдето минат, нищо живо не остава.

- А за какво ти е кожата, само една не е достатъчна за кожух?

- Тя е природен изолатор, ще я ползвам за гамаши през зимата. Сушивам я като чорап и върху него обувам ботуша. Знаеш ли, че евенките, те са народ, живеещ в тайгата, си изработват спални чували от кожата на северен елен и дори при минус 30 градуса спят в тях на открито? Ей така, направо на земята?

- Затова обичам да те посещавам, покрай теб винаги има какво да науча.

След малко седнаха на пъновете и с неизменната чаша чай в ръка Иво започна да говори, разказа му всичко с най малките подробности. Започна от смъртта на Дени, мъката, алкохола, почти безвъзвратното си пропадане и бавното възстановяване. Сподели му за подигравките на кмета и как той е бил причината отново да се върне към живота. Не скри, че е решил да издири

всички виновни по веригата и да ги накаже жестоко, като започне от Искрен, човекът, който е зарибил дъщеря му.

- Изплаках се вече, време е да приведа плана си в действие. Мъката без малко да ме пречупи, но проумях кои са убийците й и реших да ги погна. Сега отчитам, че през тази тежка година само мисълта за отмъщението ме е пазила да не полудея. Не ми остава друга алтернатива, освен да ги премахна, преди те да са избили още стотици като нея. Това е крайна мярка, но и въпрос на дълг и чест, затова не се опитвай да ме разубеждаваш!

- Дори не мисля! Арабите биха казали, че кръвта иска кръв и това е един от редките случаи, в които съм принуден да се съглася с тях. Щом вече си взел решение, ти ще живееш с него. От себе си човек няма къде да избяга. Аз не съм ти морален съдник, нито гласът на съвестта! Не се тревожа, че си луд, тревожа се, че си прав! За съжаление вече светът е такъв, престъпниците се радват на благосклонно отношение. Но от мен да знаеш, по-добре после да съжаляваш за нещо сторено, отколкото за нещо пропуснато, не изпуснеш ли парата, емоциите се взривяват и те разкъсват отвътре! А нямаш и кой знае колко време, на нашата възраст миналото расте, а бъдещето става все по-малко! Това, че не се задоволяваш само с наказанието на този Искрен ми харесва, той е най-малката брънка във веригата. При нас едно време имахме един лаф: „Не е важно кой е стрелял, а кой го е изпратил”, затова гледай от него да изкопчиш някаква важна информация, която да ти послужи след това! Бъди груб и не го съжалявай, това са паразити, възползващи се от слабостите на пристрастените и не заслужават хуманно отношение!

-Утре изтичат трите дни и ще се срещна с него. За това, което съм решил ще ми трябва някакво силно приспивателно, но да е без вкус, можеш ли да помогнеш?

Приятелят му го слушаше внимателно, замисли се и каза:

-Чуй ме момче, в теб виждам себе си на млади години, и аз като теб все търсех в живота справедливост, която така и не открих. Ти обаче имаш лична кауза, подкрепям те напълно и ако някога пак поискаш моята помощ, ще я

получиш. Нека като за начало те посъветвам за някои неща, които ти, понеже си пристрастен, не осъзнаваш. Отмъщението е хубаво нещо, но е емоция, която задълго може да те вкара в затвора. Ето какво казва по този въпрос един велик мислител: – „Преди да поемеш по пътя на отмъщението, изкопай и един гроб за себе си!”

- Конфуций, ако не се лъжа.

- Щом знаеш на кого е тази мисъл трябва да си наясно, че за да се цитира след толкова време, значи още е актуална. Всички, които после разследват смъртта му ще търсят мотив, кой може толкова много да го е мразел, че да го премахне? Глупаво е да убиваш, когато си лично засегнат и ако твърдо си се решил на тази постъпка трябва всичко да изпипаш. Освен това никога не се вживявай, бъди абсолютно безпристрастен, защото това са престъпници и злодеи и те не заслужават място в главата ти! Когато усетиш, че нещо е трудно или невъзможно, спри се и изчакай, отстъплението не винаги е срамно! Другото, за което ще те посъветвам е постоянно да търсиш различни варианти, грубата сила рядко е последно решение! Първо обаче искам да те поздравя за нещо, което според мен не оценяваш достатъчно – победил си алкохола, а това не е никак лесно, малцина се справят с последствията. Много малко хора могат да преборят тази зависимост, ти явно си имал силен стимул, но едно ще ти кажа – каквото и да правиш, никога не започвай пак! Алкохолът не е изход, той само отлага неизбежното. Никъде по света няма да видиш успял човек, който да е алкохолик. Ако това се случи и някой богаташ се пропие, ще е впоследствие, след възходът му, защото този човек се е замаял от постигнатото, а и навярно се е преситил от всичко обичайно. Отдавна съм те оценил, че си свестен и понеже такива хора вече са рядкост, те моля от сърце, окончателно забрави алкохола!

- За това не се притеснявай, имаш думата ми!

- А поне малко не те ли е страх? Когато се запознахме беше такъв безнадежден идеалист, та чак ме учудваше, а сега поемаш по другия път?

- Не съм се вкопчил толкова в живота, че да се страхувам от рисковете, а и смъртта не ме плаши. Изпитвам страх само от провала, той е нещо, което не мога да си позволя.

- Вече напълно те разбирам, ти си открил нещо, заради което да ставаш сутрин с нетърпение. Така те искам! А сега да преминем по същество – за какво ти трябва моята магична отвара?

-Утре сутрин слизам към града и трябва да разполагам с нещо подобно, защото плановете ми изискват да обездвижа Искрен. Следобед ще се срещна с него и тогава ще реша кога да упоя това копеле. Нужни са ми само няколко грама, но да е силен концентрат, залагам на сигурно и не искам изненади. А колкото до приятелския ти съвет, не се притеснявай, ще направя така, че той просто ще изчезне от лицето на земята. Начинът му на живот е такъв, че в началото никой няма да го потърси и ще минат месеци, докато се усетят, че нещо не е наред, а дотогава всички следи ще са изстинали.

- С първия ще е лесно, но после става все по-сложно. Убийството никога не е по взаимно съгласие, жертвите ще се съпротивляват, ще вдигат шум, някои ще кървят, а това винаги оставя следи. Ти казваш, че не мислиш да се задоволиш само с един, после ще търсиш и другите и според мен си прав – житейските дългове не се изплащат толкова лесно. Но накрая логичното е полицаите да те хванат. Чувал ли си нещо за детерминизма?

- Спомням си, че навремето във ВИФ имахме лекция по този въпрос, не беше ли нещо свързано с последователността на дадени случки? Но това какво общо има с моето решение?

- Точно така, радвам се, че си внимавал в час. Сега ще ти обясня какво е общото. Детерминизмът учи, че всяко нещо се случва заради някакви отминали събития, които по някакъв начин взаимно са свързани и тази теория е водеща за всеки следовател. В Симеоново от първата до последната година на обучението все това им набиват в главите. При въпросния Искрен, ако съумееш добре да заличиш следите си може и да се отървеш, но при следващия или по-нататък неминуемо ще те хванат. Щом тези хора са

свързани с наркотиците, някой по-кадърен криминалист рано или късно ще направи връзката и ще се запита кой има полза от смъртта им. Едно задълбочено разследване или недай си, Боже, твой биологичен материал на местопрестъплението ще ги доведе направо при теб.

- И какво ще ме посъветваш?

- Заблуждавай ги, мой човек, карай ги да мислят, че всичко е едно голямо съвпадение! Това е така наречената теория на случайността. Премахвай наркодилърите, но хаотично, не спазвай никаква последователност и никога не ползвай еднакви методи!

- Ще се опитам да се съобразя с твоите мъдри съвети.

- Освен това си добър по душа, а това е слабост. Престани да бъдеш любезен, стани подозрителен!

- Мисля, че добрината я преодолях.

-Окей, дано да си ме разбрал! Сега полегни малко, че да не ми се пречкаш, за около час-два ще ти приготвя нещо! И моля те, не се съмнявай в моите вещерски способности – мога да те уверя, че всичко е проверено.

Иво седна на леглото под закачения на стената арбалет, после го свали от мястото му и внимателно го огледа, нещо в него не беше както трябва. Досега не беше виждал такъв модел, вместо кожена тетива имаше плетено стоманено въженце, а раменете на лъка не бяха от фибростъкло, карбон или друг полимерен материал, а метални. По цялата дължина на ложата вместо улей за стрелата бе монтирана тънка стоманена тръба и тетивата минаваше през дълги прорези в нея.

-Как действа това чудо, перцата на стрелата е невъзможно да се поберат в тази тясна тръба?

Робинзон бе разпалил огъня и тъкмо сипваше вода в една тенджерка, а после извади някакви сухи треви, помириса ги внимателно и ги пусна във водата.

-Когато течността изври и остане съвсем малко ще се получи точно каквото ти е нужно, след една яка доза и слон би заспал. Но все пак не сложих много от билката, та да не умориш човека преждевременно. Какво ме питаш за моето оръжие?

-Искам да знам защо е тази тръба, след като стрелата може да върви и по улей, досега нито по телевизията, нито по магазините съм виждал такава модификация.

-Няма и да видиш, това е мое изобретение. Първо, той не стреля със стрели, защото е толкова мощен, че при изстрел тетивата ги сцепва в задния край, а те не са никак евтини. В тръбата слагам топче от сачмен лагер, точно 9 милиметра е и то троши всичко по пътя си. Бие до 50 метра, но по-далеч не ми и трябва. Ако монтирам оптика мога да те сваля и от 60 метра, но в гората аз определям правилата и издебвам дивеча от много по-близо. Нямаш ли мирис, ако се притаиш, дори да си му на пътя той трудно ще те усети. Повечето бозайници виждат добре само движещи се предмети и при едно измамно спокойствие стават невнимателни. Аз така се сливам с околната среда, че животните идват до мен и няма как да пропусна, а ето и камуфлажа, който използвам.

До вратата от един пирон висеше нещо като пончо с дупки за ръцете и главата, по него бяха прикрепени вечнозелени клонки от иглолистно дърво и цели стръкове изсушена папрат. Цветовете така се сливаха, че приличаха на горски килим, ловецът облечен с него наистина щеше да е невидим.

-Обличаш го и край, вече те няма, в нашите среди наричахме подобни помощни средства, гилита. А лъкът на арбалета е метален, защото е от ресьор на лека кола, дори към краищата съм го изтънил за по-лесно зареждане, иначе не можеш го огъна. Сигурно ти е направило впечатление, че тетивата не е кожена, само стоманено въженце, и то със специална оплетка издържа на огромното напрежение, всичко друго веднага се къса. Това въженце също не е вечно, изкарва десетина изстрела и го подменям, т.е.около веднъж годишно се налага да връзвам ново, но какво от това?

- А тия колелца в краищата на лъка каква работа вършат?

- Не съм много наясно, но доколкото знам увеличават далекобойността по някакъв начин, майсторът ми обясни, че дават по-дълъг ход на тетивата. На тия арбалети в магазините работният ход обикновено е до 30 сантиметра, само някои по-скъпи модели имат по-голям. На моя, ако измериш прореза в тръбата ще се убедиш, че е точно 40 сантиметра. Но колелцата вършат и друга работа, с тях по-лесно натягаш лъка, правят го по-еластичен. Забелязваш ли, че осите им не са точно в средата, така при зареждане те се завъртат и удължават с по няколко сантиметра раменете, а при изстрел отново по обратния път се прибират. Всъщност аз не всичкия дивеч убивам по този начин, повече използвам капаните и примките, но арбалета е незаменим, защото е безшумен.Представи си, ако съм с пушка и гръмна с нея извън ловния сезон, какъв шум ще вдигна! Всеки горски наоколо ще тръгне да ме търси, а така си оставам инкогнито и се радвам на спокойствие.

- Да, това си е проблем, ти нямаш разрешително за лов!

- По принцип повечето горски служители са корумпирани, затварят си очите за незаконната сеч и бракониерстват на воля и поради тази причина аз много-много не ги уважавам като съсловие, точно заради такива като тях и техните началници скоро в България ще останем без гори. Те не биха могли да разберат, че се препитавам с дивеч за да оцелявам, но го ценя, бия само мъжки и то нарядко. Ако някой такъв тарикат ме погне и се наложи да го премахна, няма много-много да ми тежи на съвестта, а ще помогна и на цялата природа. Но по-добре да не се случва и всичко в моя район да е мирно и тихо. Ако е въпросът ловците нанасят много по-големи поражения на фауната, те трепят буквално наред. Мислят си, че като отделят някакъв мизерен членски внос всичко им е позволено, а то не е така. Повечето от тези пари отиват за заплати на търтеите в канцеларииите, а за разселване и за храна на животинките се отдепят минимални средства. Те си вярват, че като разпръснат в гората стотина килограма царевица са си измили ръцете и могат да стрелят по всичко живо, но грешат.

- За ловците и аз нямам високо мнение, те май убиват само за да се хвалят, а и до един са с професии, които не са много нагоре в моралната ми класация. Едва ли между тях ще срещнеш някой шлосер или стругар, все са полицаи, шефове и големци.

- Чакай докато си говорим за ловците да ти разкажа една случка! Миналия месец, тъкмо се връщах насам, случайно попаднах на една ловна дружинка, вече мръкваше и те бяха насядали край един заслон. Доближих ги и се притаих, знаеш, че умирам от скука и ми беше интересно да ги чуя какво си говорят. Те наистина бяха хора от сой – едри, охранени, с дрехи и оръжия за хиляди левове, дори се изненадах, че ги срещам толкова навътре в гората, защото заради габаритите си те не бяха особено подвижни.

- Да не мислиш, че са вървели пеш, навярно джиповете им са били някъде наблизо.

- И аз така прецених, просто нямаше как да са стигнали до там без превоз. Останах край тях няколко часа и се наслушах на такива небивалици, че по едно време се замислих дали не съм попаднал в приказка на Хитър Петър. Чух истории за диви прасета по един тон, за елени колкото крави, а един дори ги убеждаваше как свалил от километър бягащ заек. Това го остави, всички знаем, че ловците са ненадминати в хвалбите, обаче накрая някакъв бизнесмен започна да им говори за любовниците си. Всички притаиха дъх и наостриха уши и как не, по едно време чак аз се изчервих, такива случки чух. Лежах в тръните и искрено се веселях на думите на този самохвалко, защото той просто физически нямаше как да е вършил всичките онези неща. Огромен и топчест, направо лоясал, ще кажеш състезател по сумо от най-тежката категория, да ме прощават японците и онова момче от Джулюница, сумистчето! Освен това колкото и да опитвах не можех да си представя въпросните любовници, ако въобще са съществували, тези жени трябва да не са била с всичкия си, че да тръгнат с него.

- Има ги всякакви, Робинзон, ти от дълго време не си между хората и не знаеш част от тях за пари на какво са способни.

- А, знам, знам, нали имам радио! Доколкото разбирам май всички са се настървили да трупат богатство, сякаш то е най-важното! Остави ги ловджиите, нека си се правят на мъже, ами нашите управници, за тях какво ще кажеш? Все неприятни и твърдоглави хора! Хич не им пука, че депутат вече е мръсна дума, а като слушам по транзистора какви ги вършат, вече само срам изпитвам. Те ме разсмиват, но и ме ужасяват, тъй като точно от тях зависи всичко. Големи глави, но малко мозък! Облекли костюмите и се дуят, правят се на важни, а някои дори приказката си не могат да държат. Имам чувството, че ако ходеха така както говорят щяха да са пълни инвалиди.

- Тяхна грешка! Те не се усещат, че ако умеят малко повече да мълчат, като нищо могат да минат и за умни. Там не ги избират заради интелект, при тях не търси красноречие! Кукловодите им са наясно с това и на някои са наложили пълно вето за изказвания. Това са обикновени хора, със своите слабости, недостатъци и прочие.

- Но в собствените си представи те са важни клечки.

- Да, но властолюбиви и недалновидни. Затова като чуя думата „елит" и умирам от смях, с вратовръзчиците си тези хора са се превърнали в посмешище за цяла България. Понякога започвам да мисля, че са резултат на дефектен ген, дотолкова неадекватни са решенията им. Народът вече умира от глад и вместо да се съсредоточат върху този проблем, те тръгнали да ми гласуват изборни закончета, квоти и какво ли не още. Струва ми се, че нямат и най-бегла представа какво става около тях.

- Тук си прав, те живеят в съвсем друго измерение. Но каквото и да ми говориш, за мен те са едни пиявици. Ясно е, че за тях бедните са хора без значение. Дето се казва – богатството на едни се гради на нещастието на други! Ще ни затрият един по един и обществото пак няма да се събуди. Но най-лошото е, че са ненаситни. Понякога имам чувството че с конкурс са ги избирали, с малки изключения това си е направо боклука на обществото.

- Те надали са чували за понятия като добрина и справедливост. Според мен трябва само един да влезе в затвора, ей така, за назидание на другите, та

поне малко да се стреснат! А какви са артисти, тия от Народния театър пасти да ядат. За някои от тях предполагам, че умеят и да плачат по поръчка.

- Обаче те са хитри и крадат по закон – с адвокат, съдия и нотариус.

- Изкарват си го на другите, така постъпват индивиди, които са неадекватни в емоционално, сексуално или физическо отношение.

- Ти го обясняваш научно, аз по народному! Чу ли за свищовския тарикат, който се отцепи от своите какви далавери въртял и в какви схеми е участвал? То да е само той, ще речеш черна овца, обаче фактите сочат, че поне 90 % от така наречените държавници ли, хрантутници ли да ги нарека, все са замесени в нещо полулегално.

- Да, споменаха за някакъв по новините. А като слизаш в града не ти ли правят впечатление десетките афиши, че еди коя си фирма изкупува земеделски земи? Бас хващам, че пак някой народен избранник си пере парите и няма да се учудя ако след десетина години двама-трима тариката притежават половината площ на България. Това са милиарди левове, откъде ги вземат, по дяволите?

- Ти не помниш ли, че преди години нашите дупедавци подариха на един, който дойде да ни спасява, цяла планина?

- То май към планината прибавиха и двайсетина сгради. Но какво се чудиш, вече и малките деца знаят, че депутатите са си просто едни бандити на държавна заплата. Тези хора не са в парламента за да спасяват котенца от високите клони на дърветата, всеки се намърдва там с една единствена цел – да краде. За тях измамите с държавни пари са се превърнали в национален спорт и спечеленото никога не е достатъчно.

- Навярно имат повече стомаси от нас. Между другото има един, който докато се изказва все примлясва, навярно си мисли за мезетата, които го очакват за вечеря.

- Чувал съм го тоя, все се опитва да кряка в общия хор. Но останалите като нищо може да са двуотробни.

- А знаеш ли колко е лесно всъщност, нужен е един премиер като мен да не го влече материалното и като се обгради с десетина подобни министри, всичко много бързо ще се оправи.

- Не бъди такъв наивник, нали олигарсите веднага ще го поръчат, на тях това не им изнася. Иначе историята помни такъв случай, премиерът на Израел преди това, в младините си е бил командос като теб.

- Предполагам, че говориш за Бенямин Нетаняху! Той е десетина години по-възрастен от мен и наистина си разбира от работата. А доколкото знам е участвал и в една война, през 1967 година те воюваха с арабите.

- Същият! Ето от такива държавници имаме нужда, ръководители, които дори пустинята успяха да превърнат в парк. Ние сме на обратния полюс, имаме си всичко, а го съсипваме.

- Направо не мога да ги разбера тези хора, има десет милиона, иска сто, има къща и вила, иска яхта и самолет, кога ще се наядете, бе? И все покрай закона – заменки, сеч, каквото сварят, само да чуят за някаква далавера и са там. Тези пък от дървената мафия направо са за бесилото, хайде, има хора,които през зимата се отоплявaт с дърва, но колко ще изгорят те? Лоши са тези, които изсичат горите заради едната печалба, стотици тирове всеки ден минават границите и нищо чудно след двайсетина години в България да няма гори, ще останат само голи хълмове като в Афганистан. Природата не се интересува от пари, тя си иска своето, а то хич не е много – просто да я оставят на мира. Знаеш ли, къде на майтап, къде на истина започвам да се замислям, дали и аз като теб не започна да раздавам правосъдие. От историята знам, че решението е в терора, започваш да чистиш наред, та да им вземеш страха.

- Не си напълно прав, чак наред е пресилено. Та виновниците са пред нас, те се знаят и няма нужда да ги търсиш!

- Зарежи тази дипломатичност! Там горе невинни няма, всеки е човек на някого или е купен. Ако не беше така, щяха да назначат отличниците от унивеситетите и нещата бързо да се оправят, но кой пуска кокала?

- Прав си, България вече се превръща в държава със затихващи функции. Зная, че историята не познава „ако”, но това с отличниците си е идея, ако стане, направо ще се изстреляме в Космоса.

- А чу ли за оня кмет в родопското село, който ремонтирал детската градина, но забравил да смени дограмата, а взел парите. Наказваш го пред всички, та да видим следващия дали ще прави така. Както твоя Главчо – издебни го на някой банкет, дръпни го в кенефа и му резни ръчичките, та всички да разберат какво е правил. Уверявам те, че обществеността ще одобри тази жестокост, на хората вече им писна да ги правят на балъци и някой трябва да въведе ред, иначе все така ще върви.

- Между тях има и читави, отделни населени места просперират.

- Имитация, приятелю, това е само имитация! Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат на пръв поглед. Да, пооправил е водопровода и калните улици, постегнал е и детската градина, но да не мислиш, че го е направил от доброта? Да не би да вади парите от джоба си? Не, тези типове по цяла нощ мислят къде е тяхната полза, а малко неща на този свят мразя повече от самозабравил се кръвопиец. За мен те стоят по-ниско и от търговците на наркотици и тия на оръжие, и едните и другите носят само нещастия.

- Опитваш се да ми подскажеш нещо ли?

- Спускам ти лека отпратка, да си пренаредиш приоритетите, така да се каже! Нали си решил да въвеждаш ред! Само помисли, защо според теб наркодилърите въобще са стигнали дотам да продават дрога и защо, след като имаме редовна полиция, и то с многочислен персонал, тези хора продължават да си въртят бизнеса! Виж цялостната, голямата картина кой е виновен за това!

- И според теб кой е виновен?

- Политиците, приятелю, нали от тях зависи всичко. Стига да искат, на улицата няма да остане и един пласьор, изнасилвач, крадец или убиец. Нали ти е ясно, че от тях се изисква само да гласуват подходящите закони и после

само да следят стриктно ли се спазват! А и нали при всички избори това е първото им обещание, което дават, да борят престъпността. Нали ги избираме и ги изстрелваме на върха точно заради това, заради нашата сигурност и просперитет. Замислял ли си се при едно поръчково убийство кой е по-виновен, дали е физическия убиец, който само е дръпнал спусъка или поръчителят? За мен това е поръчителят. А кажи сега, щом имаш властта да оправиш нещата, обещал си го на хората, които ти плащат заплатата, а бездействаш и дори сам участваш в престъпни схеми не си ли главен виновник за тази ситуация. Не се ли явяваш един вид поръчител на престъплението?

- Тогава ще се окаже, че нямаме достатъчно затвори, ето ти нова пречка.

- А малко ли изоставени и пустеещи казарми имаме, те са си готови зандани? Трудът на лишените от свобода също е почти безплатен, за да излязат по-рано тези хора са готови на всякакъв вид труд. Ако от Министерството на правосъдието имат желание и се задействат, още след година-две ще са осигурени места за всички престъпници. Когато приберeш непочтените и на улицата останат читавите, всичко ще се нормализира. Виж как е в Дания, Норвегия, Финландия или Швеция, та там никой не мисли за престъпления! Хората са усмихнати, щастливи и богати, защо да рискуват с глупости? В Щатите пък, при три присъди, дори и леки, след това влизаш доживот, такъв е законът. Там в наказателния кодекс е преценено, че щом си сгрешил три пъти, значи си непоправим, асоциален и опасен за останалите. А при нас как е, откачалки с по десетина и повече висящи дела дерибействат на воля. Не са минали и едни избори без големи обещания за изкореняване на престъпността, а резултати никакви. Като ламтиш за власт и като участваш в управлението поне си спазвай обещанията, стига прави раята на балъци.

- Нима вярваш на предизборните лъжовници? Макар, че имам обяснение за тази лудост! Знаеш ли, че всяка, уважаваща себе си партия разполага с мозъчен тръст, скрити и добре заплатени гении, които напътстват ръководството. Не ти ли прави впечатление как напоследък стигне ли се до някое спорно гласуване в Парламента, всичко е нагласено, едни са изпратени

в командировка, други отсъстват, а някои пък, видите ли се били объркали и докато се усетиш закончето е прието, пък уж никой не го бил искал в този му вид.

- Аз усещам фалша, но има наивници. Знаеш ли как наричам такива хора, които са превърнали измамите при изборите в цяла наука? Врагове! На такива не бих им се изпикал в устата, дори да умират от жажда. А на враговете отвреме-навреме трябва да им се напомня израза „Memento mori”!

- Все още не знам латински, това как се превежда?

- Помнете, че сте смъртни, не се самозабравяйте! На такива отвреме-навреме им е нужно едно по-брутално разтърсване.

- Добре де, но кой трябва да ги разтърси?

- Ако аз, ти и такива като нас не опитаме да оправим нещата, кой тогава?

- Слаби сме и малобройни, битките ще ги печелим, но войната с ония на върха, никога. Но ще го имам предвид! Знаеш, че приемам добрите съвети, а излезли от твоята уста те са наистина ценни. Сега като те слушам, ми се струва, че си прав.

- Това е чарът на аргументите! Аргументираш ли се като хората, в повечето случаи си прав. Накарай ги да се почувстват умни, погъделичкай суетата им и изчакай да свалят гарда! Изкарай му кирливите ризи на показ и удари, тогава едва ли някой ще е против. Може да пискат, че има съд, че има законни начини, но това винаги е мантрата на големия крадец. Оставим ли ги на правосъдието, пиши ги оправдани, адвокатите, които защитават по-заможната измет знаят кои лостове да натиснат.

- За адвокатите не ми говори, за някой лев отгоре те биха защитавали и Калигула!

- Чуй сега в тази връзка един виц! Знаеш ли кога можеш да видиш един български политик да трепери за неволите на народа си?

- Кога?

- Ако е болен от Паркинсон, единствено тогава. Виж, дори само от този анекдот може да разбереш колко си прав!

- Благодаря ти за хубавите думи! Щом сме на тема вицове ето ти един и от мен. На един депутат обрали апартамента и по думите му почти нищо не било изчезнало освен парите на безработната му съпруга, около милион евро.

- Абе уж анекдот, но това си е самата истина. Кътат хорицата!

- Кътат, защото са го откраднали. Хайде сега, стига сме си мечтали, че искам да ти дам някои съвети, но да знаеш, каузата, за която ти говоря е справедлива и ще срещне много поддръжници.

- За съжаление, от тези поддръжници нищо не зависи. Те са си заврели главите в пясъка и си позволяват да се възмущават само в домовете си.

- Страхлива нация сме, признавам го.

- Я си представи, че пенсионерита се надигнат, те са няколко милиона и са огромна сила, нищо, че са в третата възраст! Полицаите и да искат да направят нещо ще си траят, нали не вярваш, че ще започнат да ги налагат с палките? При това тези хора са прави, върху тях се упражнява геноцид, няма как да живееш с 80 евро на месец. Това по-скоро ми прилича на утешителна награда, нещо, което само им удължава агонията. Но ако им вдигнат пенсиите няма да останат пари за мерцедеси и БМВ-ета, ще се наложи да се редуцира охраната на някои политици, а и командировките ще намалеят. Накрая на годината пък няма да има бонуси за чиновниците и те, горките, много ще страдат! София е пълна с лошо платени бюрократи на средно ниво, които само се чудят откъде да заделят по нещо.

- То да е само пенсиите! Доколкото разбирам и здравеопазването ни е в окаяно състояние, и там парите все не достигали.

- И там е пълна мъгла, сблъскват се различни интереси. Преди години имах едно гадже, англичанка, та знаеш ли какво ми е разказвала тя? За истинността на думите й гарантирам, защото беше почтена, никога не ме е лъгала.

- И какво ти е направило впечатление в разказите на девойчето?

- Ами в Обединеното кралство, където уж се вихри див капитализъм хората не плащали абсолютно нищо в болниците. Говоря ти за здравно осигурените, търтеите не ги слагам в сметката. Та тя ми каза, че каквато и операция да ти направят, колкото и месеци да лежиш в отделението, накрая те изписват и си тръгваш без да им дължиш нищо. За качеството на обслужването и професионализма на медиците няма какво да ти обяснявам, ти имаш представа какви са отношенията между хората в ония краища на света. Ако ти изпишат инжекции или се налагат някакви други манипулации не те карат да се разхождаш всеки ден до лечебното заведение, а с линейка ти изпращат сестра или санитарка да те обслужи. Естествено и това е за сметка на Здравната каса.

- Това чак не го вярвам.

- Но е самата истина. А има и още, лекарствата също са безплатни.

- Не може да бъде.

- Може, може! Когато лекарят ти изпише нещо с рецепта, за самата нея дължиш пет и половина паунда, даваш ги на аптекаря и толкова. Илачите обаче са безплатни, те може да струват и хиляди, но ти ги поема държавата.

- Та това са милиони, откъде министерството вади такива средства?

- Нали ти казах, от осигуровките. Всеки, който има възможност чинно си ги плаща, но после не мисли за нищо. Те не са и толкова големи, на фона на тамошните доходи са някакви минимални проценти.

- Че защо тогава не изпратиш на нашия здравен министър тези данни? Нека и тук въведат същите порядки!

- Нали от Лекарския съюз ще подскочат до небето! Ще изтъкнат поне двайсет довода, кой от кой по-нелогични, но това няма да го допуснат. Те разчитат да си пълнят джобовете точно от тези доплащания.

- Виж ти къде било разковничето. Ако хората научат тия подробности се боя, че и на тия от Лекарския съюз ще им е нужна охрана.

- И на тях, и на съдиите, и на политиците, а ако се замислиш и на още куп други съсловия.

- Аз винаги съм се чудел защо им е на политиците охрана, ако вършиш добрини и работиш за хората, кой ще тръгне да те трепе?

- Така си е, но това е риторичен въпрос. В скандинавските страни, за които ти спомена, народните избраници се движат с велосипеди и никой не ги заплашва.

- Нали това ти казвам, ако работиш за народа, той те обича. А сега как е, в цялата страна и особено по селата се случват такива ужасии, че Стивън Кинг спокойно може да събере материал поне за още 2-3 романа. Относно пенсионерите си прав, скочат ли, ще сменят системата. Големите неща винаги започват с нещо малко, и метежите, и революциите. Някакво дребно камъче в един момент преобръща колата!

- Това не го отричам. Хайде сега, обясни ми повече за твоята субстанция!

- Извинявай, отнесох се! Разбирам, че твоят човек е едър, затова 20-25 капки са достатъчни, не слагай повече, че ще заспи завинаги. Навремето в моята работа използвахме „секонал” и беше лесно – на 60 кг. тегло - 1 хапче, разтваряше се бързо във всякакви течности и добра работа вършеше. После навлезе рохипнолът, химиците така го измислиха, че след неговата употреба човек нищо не помни. След като заспи, прави с него каквото си поискаш, може и на Луната да го откараш и като се събуди само ще се оглежда и ще премигва. Какви ли нови неща са изобретили сега моите колеги? Чакай, че пак се отплеснах! Отмери дозата в малка спринцовка или капкомер, трябва бързо и незабелязано да я изсипеш в питието му, той ще започне да се унася

след около пет минути, но да знаеш, че след половин час отново ще е буден. Каквото и да правиш, свърши го в рамките на това време, после трудно ще имаш подобна възможност. Ако пък искаш да разговориш някого и да чуеш верни отговори на всичките си въпроси, както ще бъде в твоя случай, ще ти трябва „натриев пентотал", но него за съжаление го няма в аптеките. Майката природа сто процента го е създала, но дори аз не знам коя билка или гъба е подходяща, за толкова години още не съм я открил.

- Приятелю, ти и сега си като магистър-фармацевт, като те слушам мога да помисля, че имаш някаква диплома.

- Е, чак диплома нямам, но уроците на живота са ми показали това-онова. Оцелей и ти двайсетина години в планината, храни се понякога само с треви и гъби и ще видим дали няма да се превърнеш в знахар! Знаеш ли, че знахарят е по-важен и от лекаря?

- Ако се замисля, може и да реша, че си прав.

- Има една поговорка – „Лекарят лекува човека, а знахарят цялото човечество". Сега успях ли да те убедя?

- Почти. Още 2-3 подобни сентенции и смятай, че си ме спечелил!

Как истински се радваше Иво, че отново се бяха събрали и колко много можеше да научи от този човек. А Робинзон беше в стихията си – ръкомахаше, обикаляше наоколо и не спираше да говори.

По едно време и сова влетя в пещерата, обиколи няколко пъти пространството и зае мястото си на клона.

-Виждаш ли я, запомнила те е от предния път и не се плаши от теб! Ако дойдеш още няколко пъти като нищо ще ти стане приятелка и все на рамото ти ще стои.

Скоро сънотворното бе готово, изсипаха течността в едно добре измито шишенце от парфюм и бащата на Дени, след като се сбогува с приятеля си и погали Пепси по перцата на гушката си тръгна доволен. Искаше да се прибере

на вилата и добре да почине, от утрешния ден зависеха всички негови бъдещи действия, затова грешките бяха недопустими. Бе изминал едва петдесетина метра, когато чу, че приятелят му го вика. Обърна се и наостри слух.

- И помни, няма непостижими неща! Вярвай си и ще успееш!

Иво махна с ръка в знак, че го е чул и продължи пътя си, но думите се забиха в съзнанието му. Когато се прибра вече мръкваше, третият ден от неговото мнимо бизнес - пътуване беше към края си. Сложи ценната отвара в хладилника, изгледа новините и си легна.

8

На сутринта Иво слезе в Х.и умишлено няколко пъти мина бавно с колата под прозорците на Искрен, та да е сигурен, че той ще го види. После паркира пред къщата си и демонстративно извади от багажника огромен сак, по рано днес на вилата го бе натъпкал с чаршафи и кърпи за пране, очакваше, ако съседът му гледа през прозорците да помисли, че това е стоката. Горкото момче, как ли се бе притеснило за паричките си и с какво натърпение очакваше завръщането на длъжника си.

Прибра се в къщи, намери си занимание и изчака да минат няколко часа, след това излезе, отново натовари чантата в колата и отпраши нанякъде, все едно да се освободи от съдържанието й. Уби времето в едно кафене и след още 2-3 часа се върна, този път спря пред къщата на дилъра и най-после позвъни на вратата. Нервният му съсед веднага отвори и го замъкна навътре, нетърпелив да чуе какво става с дадения заем, навярно през последните нощи не беше спал от притеснение. В стаята здравата миришеше на марихуана, личеше, че очакването е било напрегнато.

-Здравей, моето момче, много бързам, но съм ти дал дума и минах да се издължа. Хайде да седнем!

Иво спокойно извади от якето си голям плик и го хвърли на масата.

-Извинявай, че са в дребни банкноти, но при такава печалба кой ти гледа. При мен всичко мина идеално, ала друго не съм и очаквал, с тези приятели няма как да съм на загуба. Преди малко разтоварих стоката и ще се прибирам да видя и аз какво съм заработил, там нямах време да изчислявам точно. Благодаря ти, че ми повярва и без да сме много близки помогна с пари, но и аз ти направих услуга. Казах на моите хора няколко хубави приказки за теб, каква по-добра гаранция от това? Тази седмица ще има нова партида от пребогат асортимент, ако искаш да направиш наистина здрава пачка, можеш да се включиш и ти, а тъй като е крадено всичко се предлага на една трета от реалната му цена. Аз например, от този курс спечелих близо 30 бона, но нямах голям начален капитал. Сега ще имам повече време, ако трябва ще изтегля и от банката, но съм решил да направя сериозен удар. Един ден преди да тръгна ще ти се обадя да ми кажеш дали ще участваш, защото имам място в колата и мога да те взема. Хайде, чао, че ме чака яко броене!

Той си тръгна, а Искрен седна и доволен започна да премята парите в ръцете си. Как досега не е знаел за тази далавера, това се казваше печалба. Но и бате му Иво си е ебал майката, гледаш го един такъв тих и кротък, а какви възможности имал.

Бащата на Деница вече не се съмняваше, че съседът му е налапал стръвта, остави го на мира няколко дни, за да може идеята добре да узрее в главата му и в понеделник вечерта отново го посети. Не искаше да ползва GSM, оня бе криминално проявен и навярно подслушваха телефона му, затова направо позвъни на вратата.

-Утре вечер отново тръгвам за Варна, искаш ли да мина да те взема, защото има нови оферти? Всичките са за над 100 процента печалба, с колкото повече пари участваш, толкова повече ще спечелиш.

-Вече съм решил, бате Иво, дребните заработки не ме блазнят, а и много рискувам. Виждам, че досега с моите дозички само съм си губил времето, как не сме се сближили по-рано, че досега да сме милионери? Обаче искам да те попитам една работа, мислиш ли, че твоите хора няма да ме измамят и да остана без нищо?

-Нали си с мен бе човек, защо се притесняваш? Момчетата са бивши лекоатлети и се знаем от сто години, това не са случайни хора. Ако направят врътка на теб, все едно мамят мен, а това в нашите среди е недопустимо. Твоите пари до последно ще са си в теб, когато се договорите чак тогава ги вадиш, в този момент прибираш и стоката. Пито-платено! Иначе решил ли си с какви кинти ще участваш?

-Как мислиш 100 000 много ли са, ще има ли стока за толкова?

-Сериозна сума си решил да инвестираш. Стока има за милиони, а и зависи какво ще искаш. От това,което съм подочул за теб предполагам, че ще търсиш някакъв наркотик. Предния път предлагаха кокаин, хероин и екстази, сега изборът може да е много по-голям. Ще ти дам и един пример за цените. Ти знаеш, че на улицата 1 гр. кокаин струва 140 лв., марихуаната тип „холандка" е 40 лв. за грам, а при моите хора ще вземеш кокаина за 70 лв., марихуаната – за 20. Там ще видим,важното е, че няма да се върнем с празни ръце и печалбата е гарантирана. Щом твърдо си решил да участваш, тогава утре около 20 часа ще мина оттук да те взема. Не искам съседите да виждат, че ти звъня, затова остави отключено - влизам, пием по едно кафе и тръгваме. Сега ще вървя, че имам задачи, а ти се приготви и утре вечер ще се видим!

Иво се прибра в къщи и седна да помисли. Досега нещата се получаваха, блъфът мина, а алчността на Искрен го правеше лесна мишена, но трудното тепърва предстоеше.Той никога досега не бе убивал човешко същество, не, че към тази отрепка имаше някакви скрупули, а и ни най малко не се съмняваше в правотата на действията си. Отдавна бе загубил чувствителността си към останалите, освен това му предстоеше да накаже един много лош човек. Как може някой дори да си помисли, че може да трови детето му и да се надява, че ще му се размине? Всъщност дори нямаше търпение накрая да го погледне в угасващите очи и да го поздрави от името на всички родители, преживели подобни трагедии. Но трябваше да подходи с хитрост, за да научи имената на неговите помагачи бе нужно преди това сериозно да го уплаши, направо да го ужаси. Иначе, ако прояви милост

можеше да му вярва колкото на политик в предизборна кампания. Проблемът не бе само този, нямаше подходящо оръжие, не всяко ставаше за предстоящото отмъщение. Пистолетът вдигаше много шум, а и той не притежаваше такъв, с нож щеше да изцапа навсякъде, това пък съвсем не влизаше в плановете. Трябваше му нещо точно за целта, но какво? Сега го доядя, че не накара Робинзон да му покаже някакъв начин за умъртвяване, нали навремето за това го бяха обучавали, но вече бе късно, а до утре трябваше да е готов. Дълго умува и накрая реши да го направи с палката, имаше я от много години, а досега така и не беше я използвал и тя още си стоеше прибрана в калъфа. Значи, решено! Навън мръкна, нощта настъпи и към полунощ, след някои дребни доуточнения той най-сетне имаше готов план.

9

Вторникът премина в подготовка, Иво извади палката, разгъна я няколко пъти и се убеди, че е в ред. Отброи 25 капки от сънотворното, но за по-сигурно прибави още две-три и изля течността в използвана спринцовка от инсулин, тя бе много малка и идеално пасваше за целите му. В багажника на пежото постла голям найлон, после натъпка стари вестници в хартиен плик и го сложи в джоба на якето си, все едно са пари. За всеки случай в другия си джоб пусна тежък метален бокс, трябваше да се презастрахова с някакво резервно оръжие, за да няма изненади в най-важния момент. Уви два чифта белезници в мек парцал, та да не тракат и ги сложи при бокса, взе още черна превръзка за очи, бръснач и лозарски ножици. Това не беше всичко, в стара чанта натъпка анцунг, ботуши, ръкавици и фенер, в багажника - лопата и стар бастун, а по джобовете още някои дреболии. Накрая вкара колата в гаража и с черна боя за обувки леко промени две от цифрите на регистрационния номер – тройката стана на девятка, петицата - на шестица. В 19.55 нахлупи до очите си дълбока шапка и сложи в джоба чифт старчески очила с диоптър, които намери по шкафовете на тавана. Май беше готов. Точно в осем часа потегли и спря пежото пред къщата, в която живееше убиецът на детето му,

постара се багажникът да е досами портата. Още в купето сложи очилата и прихлупи шапката, огледа се в огледалото и остана доволен, направо не приличаше на себе си. Преди да отвори вратата на колата разви крушката от плафона на тавана, за да не светне автоматично и едва тогава слезе. Подпирайки се с бастуна и накуцвайки досущ като старец, та някой съсед да не го разпознае, влезе в двора, премина разстоянието до вратата и едва там се освободи от реквизита си, а после тихо почука и пристъпи направо вътре в стаята, такава беше уговорката и не беше заключено.

-Здравей, виж колко съм точен! Как е, приготвяш ли се?

-Да, почти съм готов, седни за пет минути!

-Добре, но направи по едно кафе, че да сме свежи по пътя, нямаме бърза работа. Ако искаш удари и една глътка водка, донесъл съм.

Иво се настани и сложи бутилката на масата, с ръката си опипа спринцовката, удобно пъхната в десния му джоб. Искрен се засуети край машината за еспресо и след малко донесе кафетата и малка чашка за алкохол, а гостът му посочи бутилката.

-Налей си колкото желаеш, но все пак не прекалявай, важна работа имаме да вършим! Ела, седни да преговорим нещата!

Пийнаха от кафетата, гадът си сръбна и от водката.

-Значи така, ако сега отпътуваме, към полунощ сме там. До 3 часа всичко ще сме приключили, после малко ще поспим, но в колата, та да пазим стоката. Сутринта ще тръгнем от Варна и ще отскочим до София, аз да продам на едни хора част от моите неща.От столицата за насам ще тръгнем следобед и ще се приберем около 19 часа. Това устройва ли те?

-Няма проблем, но не знаех, че ще отсъствам и утре, вече съм уговорил две срещи за следобед. Трябва някак да ги отменя.

-Не им се обаждай по телефона, знаеш, че напоследък е хоби да се подслушват линиите! Напиши бележка, че ще отсъстваш и ще я закачим на вратата, ето ти хартия и молив!

Иво скъса еднин лист като внимаваше да го държи между кокалчетата на показалеца и средния си пръст, защото не искаше да оставя отпечатъците си по гланцираната повърхност, подаде му молива и задиктува:

-Пиши: „Ще отсъствам известно време, когато се върна ще ви се обадя" – това е достатъчно! После, когато тръгваме ще закачим бележката на вратата.

Искрен послушно написа текста, той си мислеше за големите печалби и друго не го интересуваше.

-Взе ли си лична карта, телефон, пари – да не забравиш нещо?

-Всичко съм нагласил, но исках да те питам ще има ли проблем, ако взема повече пари. Стоте хиляди са лични средства, но имам още малко, които са на моя доставчик и на още двама човека, на които правя отчисления. Ще ги превъртя набързо и мога да ги върна без да се усетят.

-Никакъв проблем, казах ти – колкото повече стока вземеш, толкова по-голяма ще е печалбата ти, а тъкмо и моите хора ще те харесат. Ще видят, че не си някой Гольо и може следващия път намаленията да са още по-големи.

Искрен чак се изчерви от удоволствие, кой не обичаше похвалите? Взе шишето и си наля още водка, първата скоростно беше изчезнала. Иво, който дебнеше за такъв момент, весело каза:

-Хайде, дай една чаша и за мен, пет грама няма да ми вдигнат драстично промилите!

Докато домакинът стана и отиде до кухнята, той бързо инжектира съдържанието на спринцовката в чашата му и си отдъхна, половината работа беше свършена. Молеше се само Робинзон да е бил прав и отварата наистина да върши работа. Пое донесената чаша, наля си малко и пиха на екс, после прибра бутилката в чантата и търпеливо зачака резултата от действието на

опиата. А той бе учудващо бърз, след 3-4 минути, както си говореха едрият му съсед клюмна върху масата и с това подписа присъдата си. Решаващият момент беше настъпил. Бащата на Деница изчака малко и потупа спящия по бузата, очаквано резултат нямаше. Стана, хвана го под мишниците и го довлече в ъгъла където беше леглото. Извади белезниците и пъхна парцала, с който бяха увити, в устата му, а после заключи едната му ръка за рамката на леглото, а другата - за тръбата на парното. Според Робинзон лекарството щеше да действа само двайсетина минути, затова си сложи ръкавиците и започна да заличава следите наоколо. Първо изчисти кафеварката, после изми и избърса чашите, взе готовата бележка и я закачи от външната страна на вратата. Отвори му чантата, вътре намери голям пакет с пари и личната карта, но телефона го нямаше, сигурно беше някъде по джобовете на приспания дилър. За всеки случай сложи и чашите в чантата, после старателно избърса масата. Не бързаше за никъде, бъдещето му зависеше от това да няма пропуски, затова още веднъж внимателно огледа наоколо. Не видя издайнически следи и започна методично да претърсва всички кътчета на стаята, скоро резултатите не закъсняха. В малки тайници на скришни места намери няколко различни по големина и цвят пакети. Той не бе познавач и не различаваше наркотиците, но това със сигурност беше някаква забранена субстанция. В два плика имаше бял прах, в други два – жълтеникав. Марихуаната не можеше да я сбърка, няколко пакета бяха натъпкани с нея, а в банята откри двайсетина ампули с морфин. Накрая, под дюшека на леглото, за което бе оковал пленника си намери още един дебел плик с пари. Гледай ти, тук беше като Форт Нокс и постоянно изкачаха нови ценни неща, но времето напредваше и нямаше да може да огледа както трябва. Засега май това бе всичко. В същото време говедото в ъгъла започна да се размърдва, той бе доста едър и въздействието на дозата бързо отшумяваше, но това вече нямаше значение, защото Иво бе готов за разпита. Придърпа един стол и седна на него, а до себе си сложи молива и тетрадката. За по-голям ужас прибави бръснача и бокса, до тях натъкми лозарската ножица и като се почувства напълно подготвен потупа пленника си силно по бузата.

-Хайде, мръсник, събуждай се, стига си спал!

Искрен отвори очи и като го видя надвесен над него, ужасен се замята, но белезниците здраво го държаха, а парцала в устата му пречеше да вика. Той се размуча уплашено, но Иво го удари силно и изсъска в ухото му:

-Мълчи и ме слушай, от това, което ще ми кажеш и от това, дали ще ти повярвам, зависи колко ще живееш. Имаме цяла нощ на разположение, ще те режа парче по парче и пак ще пропееш. Ако не ме лъжеш, сутринта ще си тръгна и все едно нищо не се е случило, хвана ли те обаче в лъжа – ще кълцам. Помисли добре и предполагам, че ще вземеш правилното решение! Сега ще ти махна парцала, но не искам да вдигаш шум, ясен ли съм. Искам само отговори.

Съседът му бързо закима с глава, а Иво взе бокса за да е готов да го халоса, ако се развика и бавно издърпа парцала

-Така, аз питам, ти отговаряш, но чуя ли лъжа, ще страдаш!

Дилърът разбра, че това не е обир, от него искаха отговори, а той бе готов да предаде и майка си, само да остане жив. От време на време поглеждаше бръснача пред себе си и нямаше никакво съмнение, че е ужасно уплашен.

-Въпрос номер едно – кой в Х. те покрива, та досега не са те прибрали? За теб знае целия град, не може полицаите да не са те надушили.

-Не ме удряй, ще ти кажа! Тук в Х. ме закриля Николов, сигурно го знаеш, ходи цивилен и не знам какъв го водят. От съседното градче е, но работи в нашето РПУ, един такъв набит. Човекът, от който взимам дрогата ми каза при проблеми да търся него. Винаги става така, че той ме разпитва, а после ме пуска, а аз всеки месец ходя до тях и му нося пари, така е вече две години.

Иво го знаеше, злобно човече, мислеше се за нещо. Наскоро се бе развел, но с този му характер това бе в реда на нещата. Всички в града го мразеха, дори колегите му страняха от него. Тъп, ограничен, некадърен, абе каквото и лошо да кажеш за него все ще е вярно, а сега се оказа, че бил и корумпиран.

-И в Търново има един, който ме пази, казва се Вълко Пеев, от 1 РПУ. Него едва ли ще го знаеш, но и там схемата е същата. На Пеев обаче му снасям и

информация, такава ни е уговорката. Казвам му кой купува от мен, други занимават ли се с разпространение, такива неща. Предполагам, че после дои и тях, но това не ми влиза в работата.

Мъчителят му записа в тетрадката двете имена и продължи:

-Добре, вярвам ти, кажи сега откъде взимаш дрогата!

-Неговото име не го знам...

Страхотен удар с бокса го улучи по брадичката, тя хрусна като счупена съчка, главата му се удари в стената и той за миг изгуби съзнание. Когато се свести и очите му спряха да блуждаят разбра, че неговия инквизитор не се шегува, ако пак излъжеше нищо добро не го чакаше.

-Чакай, сетих се - изфъфли той, вече трудно говореше – Иван Асенов се казва, не е от Х., но всяка седмица идва да отчита машинките в игралните зали, а каквото съм поръчал ми го доставя. Част от парите тук са негови, ако ги вземеш ще ни убие и двамата. Той е нагоре в йерархията и не си поплюва, повярвай ми, знам на какво е способен.

-По-добре от мен се страхувай, сега него го няма. Кажи ми откъде е, искам всичко да знам!

-Мисля, че е от Габрово, но не съм сигурен, когато отчете машинките и прибере парите, в тази посока тръгва. Адрес не знам, не ми е трябвал, но пък този на Николов мога да ти кажа със сигурност– гр.У., улица „Шипка”5. Живее в едноетажна къща с малко дворче, накрая на градчето е. Ходил съм там много пъти да му нося отчисленията – по 2 бона на месец, на Пеев от Търново пак по толкова отделям. Нямат наяждане тия, но няма как, иначе потъвам.

-За ченгетата и за Иван Асенов разбрах, казвай сега за други!

-Няма друг, кълна ти се, Иван ми носи достатъчно, колкото поискам. Ако ме питаш той откъде се зарежда, не знам, да не е луд да ми каже, по-вероятно е да ме убие. Няма други, честно! Бате Иво, какво си се заял с мен, хората имат нужди, а аз ги задоволявам. Капитализъм, знаеш как е.

-За капитализма си прав, но вие сеете смърт, моето момче, а това за мен е неприемливо. Всеки, който е решил да се занимава с такава дейност знае, че е високорискова. Ти си направил своя избор, и то доброволно, така, че млъквай и не се оправдавай, мамицата ти!

Той бе разбрал всичко, каквото му трябваше и повече работа тук нямаше, а и всяко забавяне криеше рискове. Стана, взе превръзката и завърза очите на пленника си, после извади палката от джоба си, разгъна я и застана над главата му. Напрежението в стаята можеше да се реже с нож.

-Опусни се, ще ти кажа нещо последно. Ясно ти е, че съм бащата на Деница Никова, която ти уби с наркотици миналата година, нейната съквартирантка те разпозна и е сигурна, че ти си я тровил. Няма логика в това, едно невинно младо момиче да е в гроба, а отрепката виновна за това, да живее. Заради паметта й и паметта на всички пострадали от теб, те осъждам на смърт. Сбогом!

Искрен, който бе помислил, че вече му се е разминало, схвана какво му готвят и тръгна ужасен да се изправя, при което шията му удобно се източи напред. На Иво повече не му и трябваше, той замахна и със страшна сила стовари палката върху дебелия врат на изверга, за по-сигурно повтори, но от този удар вече нямаше нужда. Тежестта, поставена в предната част на уреда разтроши първия и втория прешлени, прекъсвайки мигновено гръбначния мозък, при такива поражения никое живо същество не би оцеляло. Виновникът за смъртта на момиченцето му увисна бездиханен на белезниците, само крайниците му още конвулсивно потрепваха. „Е, сбогом тъпако, с тебе сметките са разчистени, ти плати за стореното!”

С първия приключи и сега в тетрадката имаше три нови имена, не по-малко виновни, но всяко нещо по реда си. Бащата опипа сънната артерия за пулс, но какъв ти пулс, животът окончателно си беше отишъл. Най-сетне бе изпълнил замисъла си, сега оставаше само да заличи следите, защото не искаше заради някакво тъпо недоглеждане да го разкрият и спрат без да е довършил мисията си. Помнеше заръките на горския си приятел и ценните му съвети. Така бе замислил текста на бележката, че от написаното не се разбираше кога

точно ще се върне убитият, който и да го потърсеше щеше да я прочете и да се успокои. Естествено, след някоя и друга седмица Николов, Пеев и Асенов трябваше сериозно да се разтревожат, защото им дължеше пари, но изминалото време отдавна щеше да е заличило следите. Те можеха и да помислят, че се е покрил завинаги с дължимото, а баба му, свикнала с честите отсъствия на своя внук, нямаше и да го търси.

Отново огледа наоколо и тихо отиде до колата, откъдето взе анцунга, а вътре го облече върху своите дрехи и напъха всичко, което бе открил в чантата. Наръси по ъглите малко емулгатор, за който бе прочел в Интернет, отключи белезниците и прибра и тях, заедно с останалите дреболии. Огледа наколо за нещо забравено, пооправи тук-там, после прехвърли през ума си възможните засечки. Отчиташе, че няма нужда да улеснява разследващите с каквото и да било, че го чакаха още виновни, при това с произнесени присъди. Занесе чантата в колата, остави багажника отворен, после се върна в стаята, награби трупа и го преметна през рамо. Месеците тренировки си казаха своето и тежестта не го затрудни особено, бързо го пренесе, стовари го в багажника и затвори капака. Върна се за един последен оглед – баня, кухня, стая. Всичко му се стори наред и той тихо притвори вратата, закрепи по-здраво бележката и напусна къщата. Засега нещата се получаваха, но тепърва предстояха още важни задачи, това тяло трябваше да се скрие някъде. Всичко беше предварително уточнено, последните нощи единствено за това се подготвяше и сега само оставаше безпроблемно да стигна до набелязаното място.Той се качи в колата и бавно подкара, молейки се по пътя да няма неприятни изненади.

== == == == == ==

В края на градчето пустееха стари, отдавна изоставени варениці, навремето в тях бяха гасили вар за строителни нужди, но това бе отдавна и с напредването на технологиите вече бяха неизползваеми. Преди няколко дни той идва да огледа терена и видяното го удовлетвори. Сега спря колата до телената ограда, на места вече разкъсана и липсваща, изгаси фаровете и се

ослуша. Пълна тишина, но пък и кой ли ще се разхожда насам по това време! Сложи фенерчето на челото, взе лопатата и премина през оградата. Втората вареница бе идеална за целта, на дъното й все още имаше слой вар, дебел 30-40 см., хванал тънка коричка. Той скочи в нея и с лопатата оформи легло като гроб, а изкопаната вар струпа отстрани. После се върна до колата, пъхна бръснача в джоба си, отвори багажника и отново нарами все още топлото тяло. Бързо изтича през оградата, стигна варениците и внимателно свали безжизнения труп на земята. Претърси всички джобове, но намери само телефона и малко пари. Свали му пръстена, златния ланец от врата направо скъса и прибра всичко в една торбичка. С бръснача бързо отряза първите фаланги на всички пръсти от ръцете му и ги пъхна в същата торбичка, а после я натъпка в джоба си. Претърколи тялото през ръба и то тупна долу, точно заемайки изкопа. Иво скочи след него и го зарина с повечето от излишната вар, надявайки се, че специфичният й химичен състав бързо ще разгради останките. Качи се отново горе и нахвърля вътре големи парчета тухли и едри камъни, сега дори и при обилен дъжд тялото нямаше да изплува, а след време варта щеше да свърши останалото. Вече всичко бе готово. Отне му време, но така впоследствие щеше да избегне въпросите на ченгетата, защото му бе ясно, че интересът на подобни институции не е хубаво нещо. Поогледа се, заличи някои издайнически белези, качи се в колата и подкара към реката. Там изхвърли бръснача, анцунга и кървавата торбичка с пръстите и златните накити. За скъпоценностите не се поколеба, много апаши лежаха в затворите заради лакомията си. Прибра се в къщи, вкара колата в гаража и веднага изчисти номерата от ваксата, извади найлона от багажника и още там го запали и изгори. След това внесе в къщата всичкия останал багаж и го сортира на спокойствие. Парите, дрогата и своите инструменти отдели на една страна, а спринцовката, превръзката за очи и парцала с ДНК от устата на Искрен навря в канала на тоалетната и обилно пусна водата. Диоптричните очила и бастуна прибра, можеха и друг път да му послужат. Май това беше, като за начинаещ бе доволен, предполагаше, че е помислил за всичко. Изкъпа се старателно за да отмие всички биологични следи от себе си и най-после си легна, като мислеше, че след стореното, с месеци няма да може да мигне. Оказа се обаче, че се е лъгал, в леглото веднага усети някакво приятно

спокойствие и чувство на облекчение. Бе чел някъде, че отмъщението не носи удовлетворение, а по-скоро задълбочава проблемите, но това не се оказа вярно. Гад номер 1 бе понесъл своята отговорност, а сега същото очакваше и останалите. За търновския полицай не му се искаше да рискува, той бе далеч, а и там не познаваше обстановката, така, че можеше и да го остави жив. За него можеше да напише един анонимен донос и в него да опише всичко научено, но на другите двама нямаше как да прости. Всичкото време на света бе пред него, все щеше да измисли как да подреди и тях. Сега бе пълен с пари, поне затова нямаше да се безпокои, а с пари всичко се постигаше. Налагаше се отнякъде да намери оръжие, с пистолет в джоба щеше да е много по-спокоен. Може би в къщата на Искрен е имало някъде скрит, но разполагаше с твърде малко време и не успя да го открие. Знаеше, че накрая всичко ще се получи както трябва, затова затвори очи и удовлетворен се унесе.

На сутринта се разходи до гробището, седна на гроба на дъщеря си и както винаги дълго си говориха. После стана, огледа се и с остро шило изстърга една резка на надгробния камък, това беше неговия подарък за нея. Запита се колко ли черти щяха да се съберат там в течение на времето, но засега този въпрос щеше да остане без отговор. Надяваше се обаче да са повече.

10

Дните минаваха без да се случи нищо необичайно, откъм жилището на дилъра цареше обичайното спокойствие, явно планът работеше. Отвреме на време там спираха автомобили, шофьорите им се убеждаваха, че няма никого и си тръгваха. След седмица-две Иво се успокои, а и времето работеше в негова полза. Оказваше се, че добре е обмислил нещата, но сега предстоеше по-трудна задача - да убиеш ченге, корумпирано или не, е сложна работа. Вярваше, че ще се справи, но операцията изискваше много добро планиране. За да може да накаже всички замесени се нуждаеше от време, а ако сега го разкриеха всичко приключваше. Най-добре щеше да размишлява на вилата, а се надяваше там да поговори и с Робинзон. Не мислеше да му споделя с подробности как се е оправил с първата си жертва,

така юридически го превръщаше в съучастник и го излагаше на риск, но се нуждаеше от ценните му съвети. Също така се налагаше да скрие някъде парите и дрогата, а това не беше никак лесно. В къщи не ставаше, с тези промишлени количества наркотици, при един обиск щяха да го приберат за дълго. Помисли малко и намери решение, много вицове бе слушал за подобни методи, но никога не си бе представял, че и той ще опре до тях. Извади от мазето няколко трилитрови стъклени буркани и натъпка пачките вътре, после ги запечата с ламаринени капачки. В други буркани напъха по-малките пакети с наркотици и ампулите с морфин, но марихуаната не се побираше, бе много обемиста и той реши да я унищожи. Напали котела на парното и пакет по пакет я изгори всичката. Вечерта натовари на колата бурканите, взе фенера и една лопата и потегли. Малко преди да стигне селцето отби от пътя, взе всичко и пое по тясна пътечка навътре в гората. Тук някъде, преди време бе открил дупки от язовци, а те бяха много подходящи за целта. Водеха дълбоко под земята, имаха многобройни разклонения и най-важното – бяха напълно невидими. Скоро намери мястото и с лопатата леко разшири входовете, в едната дупка напъха бурканите с парите, в другата - дрогата. Вкара по един голям камък в отворите, после ги засипа с шума и сухи клонки. Тъй-като предполагаше, че понякога ще се налага да идва по тъмно за пари, реши да сложи и малък ориентир, затова на един дрян завърза здрава лентичка от плат, та само той да си я знае. Огледа постигнатото и удовлетворен се върна при колата. След десетина минути стигна вилата, напали огъня, седна на любимия си фотьойл и започна да обмисля нещата. По няколко пъти прехвърли всичко на ум, и случката с Искрен, и това,което предстоеше, но големи пропуски не откри. Най-интересно му беше, че не изпитва никакви угризения от убийството, бе очаквал, че ще съжалява, че ще страда, но нямаше нищо такова. Знаеше, че ще му се налага да бъде жесток с тези хора, затова и потърси подкрепа от Дявола, та да легализира някак бъдещите си действия, които тотално противоречаха на възпитанието му. Явно засега това даваше резултати, въпреки отнетия човешки живот душата му си оставаше все така празна и безчувствена.

На сутринта след кафето, задължителната тренировка и закуската, той се отправи към бърлогата на Робинзон. Приятелят му, радостен от посещението го покани вътре, направи чай, седнаха на ръбестите пънове и заговориха.

-Как я караш, приятелю, но какво ли те питам, щом си тук, значи всичко е наред. Така ли е или се лъжа?

-Ами какво да ти кажа, предполагам, че всичко съм свършил както трябва. Засега няма отзвук, патрулки със сирени не са се мяркали и това ме успокоява. Номер едно от списъка ми си получи заслуженото, но и ти много ми помогна. Без твоя илач нямаше да се справя и трябваше да измислям други варианти. Всичко мина по вода и изкочиха три нови имена - на две ченгета и една мутра. Виновни са колкото него, ако не и повече. И тях ще ги докопам, но всяко нещо с времето си.

Изчерпателно му разказа какво е научил от убития.

-Скри ли го добре, отърва ли се от уликите?

-Всичко съм свършил, дори се презастраховах, отрязах му пръстите, та ако случайно го намерят разложен, да не го разпознаят по отпечатъците. Дано не ме съдиш за това, но ми се стори добро решение!

- Дори и не мисля, и двамата знаем, че понякога се налагат крайни мерки. С моралните оценки не бива да се бърза, не знаеш ли всички факти, по-добре си трай! А и този е бил доносник, тях никой не ги брои за хора. Това е най-презряното действие на света, по-лошо дори от сводничеството на малки деца. Да ходиш и да слухтиш, а после да пееш, не говори добре за теб. Доносниците ги мразят всички, за ченгетата те са само слуги, а за своите – пълни нули. Повечето арести се дължат на информатори и за това тези хора не живеят дълго, дори босовете плащат, за да разберат кой ги е предал, а после нали се досещаш какво следва? Когато снасят на полицията някои намират оправдание, че уж противодействат на престъпността, но това естествено не е така, в повечето случаи го правят, за да помогнат на себе си. Както е в твоя случай, дилърът е донасял на търновеца, но не за да прекратят далаверата, а за да може онзи да изнудва и другите. Затова и днес вече

никой не вика полиция, хората вече не вярват на тази институция. Забрави ги тия отрепки, тях няма какво повече да ги коментираме! Сега най-важното е да не си оставил някакви други следи, водещи към теб.

- Казвам ти да не се притесняваш, все пак дълго го планирах, обаче пак ще искам съвет.Снощи в леглото нахвърлях някои идеи за номер 2. Още нямам окончателен план, но може да ми потрябва някаква отрова, по възможност органична, за да няма повдигане на вежди при аутопсията. Нещо много силно, но бавнодействащо, за да не оставя съмнения и да имам време да се измъкна. Някакви идеи?

- О, ще тровим някого, така ли? Виждам, че си избрал начин, стар като пирамидите! Веднага се сещам за нещо, но дали ще е подходящо? Зелената мухоморка вирее наоколо и на една полянка знам цяла колония от този вид. Ако не си наясно, това е най-отровната гъба в България, пет грама от нея и умираш в адски мъки. Няма спасение, но дори да стане чудо и да оцелееш, вече си половин човек. Изгубил си черния дроб и бъбреците, червата са ти безвъзвратно перфорирани и направо сам се молиш да умреш. А кой си решил да бъде номер 2, ако не е тайна?

-Моля те, не ме питай! Имам ти пълно доверие, но по-добре да не знаеш, а и без това със сънотворното те превърнах почти в съучастник.

- Предполагам, че имаш сериозна причина да мълчиш?

- Най-добрата, дадох дума! А и още нямам окончателен план, само нещо ми се върти в главата. Нека да поговорим за отровата. Това, което ми казваш звучи добре, но как ще го накарам да изяде гъбата?

-Няма да яде гъби, глупчо, не помниш ли как ти приготвих приспивателното? По същия начин ще извлека и отровата, кажи ми за кога ти трябва, а другото остави на мен!

Идеално се получаваше, средството бе намерено, оставаше начинът. Нещата започваха да се подреждат.

-Добре тогава, сега ще те оставя, за да обмисля подробностите, а когато ги прецизирам ще дойда за отровата. След 2-3 дни ще се видим, нека да бъде готова!

-Ще бъде, но ще я приготвя едва когато дойдеш, защото когато е прясна е най-силна. Ако е престояла 3-4 дни само ще го заболи коремът, поне аз мисля така. Значи твърдо си решил да ги гониш до дупка?

-След като държавата не се справя, аз ще се намеся по моя си начин, а имам и лична кауза. Квота нямам и щом се занимават с такива работи, а не са в затвора, значи са си поели риска. Срещу огъня се бори с огън, не напразно хората са измислили подобна поговорка.

- Предопределил си им съдбата, значи! Гледай ти, кораво момче излезе! Само бъди много внимателен и обмисляй нещата. Ще ти кажа нещо, в което съм се убедил и е вън от съмнение: Бъди нащрек, винаги има някой, който е по-умен от теб. Не се подценявай, но и не се възгордявай! Иначе не се отказвай, хора като тия съсипаха България. Наркотици, корупция, митници - всички са навързани и яко смучат, жалко за вас, по-младите. Иначе като ги слушам по радиото как се хвалят, смях ме напушва. Увеличили пенсиите, завършили магистралата, на границата заловили 10 кг. дрога, ще кажеш, че всичко е наред. По селата хорицата може и да вярват, те са по-наивни, но истината е друга. Неуките не разбират, че всичко у нас се започва, за да се краде от него. И магистралите, и атомните централи, и язовирите. Колкото е по-скъп един проект, толкова повече може да се открадне.

- Ти май си голям циник?

- Циниците са истинските реалисти. Знаеш ли, още когато ни обучаваха, при нас имаше един доктор, мисля, че по философия, та той казваше: ”Ако в България накрая нещо свърши добре, значи това още не е краят”. Умен човек е бил значи, и досега си го спомням – Тони Филипов се казваше. Преди толкова години беше пълен песимист, а сега положението е още по-зле и то точно заради такива, каквито си подгонил.

- Е, засега аз гоня само такива, свързани с наркотици и все още не мога да се похваля с кой знае какви успехи. Този Тони се е оказал пророк, сега в нашата страна оптимист е единствено този, който още не е прочел новините.

- И аз съм на това мнение! Без съмнение каузата ти е справедлива, всеки би го потвърдил. Ето, сега като си се оправил с този твой съсед, със сигурност поне малко си променил света към по-добро, не си ли съгласен? Не се отказвай, Иво!

-Даже и не мисля, ловният сезон сега започва. Отказват се тия, които имат какво да губят, а аз не съм от тях. При мен всичко е загубено още откак умря Дени, а съм сигурен, че от оня свят и тя одобрява. Ако не ме хванат или убият ще стигна докрай, сега съм като обсебен от този път, по който съм поел. Както са казали хората – ръката на отмъщението е дълга!

- Напълно те разбирам. Вземаш решение и живееш с последствията! Държавата бързо върви към дъното и това, че се опитваш да бъдеш един страж срещу хаоса, не те прави луд. Това са гадове, за които самият Господ съжалява, че ги е създал.

- Всъщност хич не ме интересува какво мислят за мен другите, като изключа теб, естествено! Навярно имам нисък праг на търпимост, какво друго може да е? Прости ми, но ще тръгвам, решил съм да изкарам на вилата 2-3 дни, че за много неща трябва да помисля. Когато съм готов ще дойда за отровата и пак ще поговорим, става ли? Само искам да те питам още нещо. Тук си от двайсет и няколко години и доколкото разбирам си бил все сам. Чудно ми е как досега не си се побъркал от тази скука, периодът от време, през който не си говорил с никого е наистина дълъг. Вярно, ловуваш, набавяш си храна, но само толкова, интересно ми е какво вършиш през останалото време.

- В началото ми беше трудно, е имах няколко книги, но когато ги препрочетох по 5-6 пъти вече ги знаех наизуст. Радиото също ме разнообразяваше, чрез него донякъде бях в крак с реалността. Най-тежки бяха първите 2-3 години, все пак идвах от столицата и бях свикнал да водя бурен живот, а тук е пълно спокойствие. Наистина по едно време започнах да изперквам, хващах се, че

си говоря сам или с животинките, което понякога ме плашеше. Тогава за пръв път опитах да медитирам и полека-лека ставах все по-добър, за година-две се научих напълно да се отнасям.

- И това с какво ти помогна?

- То си е цяло изкуство и така набързо не мога да ти го разясня, но в общи линии, когато изпаднеш в транс губиш представа за времето. Чуството е неописуемо, духът ти се извисява, сетивата ти са като антени и долавят всяко трептене, а освен това и мускулите ти и мозъкът ти релаксират на пълни обороти. В това състояние започваш да разбираш целия свят, за каквото и да си помислиш и отговорът веднага изскача пред очите ти. Събуждаш се свеж и отпочинал и с почуда разбираш, че понякога са минали 2-3 денонощия, а ти нито си пил вода, нито си ял. Въобще всичко човешко престава да те интересува, извисяваш се на много по-високи нива, а организмът ти сякаш изпада в кома.

- Да, започвам да те разбирам. Може би някой път и аз ще опитам да достигна това състояние.

- По принцип не е трудно, но трябват много тренировки и пълна тишина, нищо не бива да те разсейва. Както навярно са ти казвали твоите треньори – нужна е концентрация. После се специализираш и започваш чрез самохипноза да изключваш околните дразнители, тогава вече е лесно. Но медитацията е нож с две остриета, изживяването е толкова приятно, че можеш и да се престрастиш и тогава изпадаш в другата крайност.

- А тя е...?

- Стига се дотам, че започваш безконтролно да увеличаваш времето и накрая може и изобщо да не се събудиш. Ония в Тибет изкарват по няколко месеца в сън, но те са пълни аскети и владеят безбройни техники. Чел съм, че някои от тях дори съвсем умишлено спират сърцето си за определен период, извършват нещо като прераждане.

- Според мен в историите за Тибет повечето неща са преувеличени.

- Така е, но и много са верни. Например там има цели села със стогодишни жители, че и по-възрастни, които съвсем не водят лек живот. Студено е, няма електричество, храната е оскъдна и въпреки това хората са дълголетни.

- Ами чист въздух, не пушат, не прекаляват с алкохола...

- Там е работата, че пушат като комини и пак са здрави. Не, друго е разковничето, оказва се, че най-важната съставка за това необичайно дълголетие са кайсиите, според едно проучване точно в тези райони те са основната им храна. Пресни, сушени, на компот – каквото се сетиш, но все пак кайсии. А понеже говорехме за медитацията, аз ще ти помогна да овладееш поне първите стъпки.

- Знаеш, че трудностите не ме плашат! Ти ме заинтригува, когато се поосвободя ще се пробвам. Хайде,остани си със здраве! А, щях да забравя, ще ми трябва малко от твоя чай, много добре се чувствам от него.

-Нямаш проблеми, изсушил съм достатъчно билки. Пред моя еликсир допингът пасти да яде, пий тревите с мед и ще имаш енергия, колкото целия национален отбор на Русия, че и на Щатите!

-Е, може да му прибавя и малко кайсии за дълголетие. Ще патентоваме формулата и до края на живота си няма да мислим за пари.

- Та аз и сега не мисля.

- Шегувам се! Къде ще бъдеш, ако ми потрябваш?

- На обичайното място, навсякъде – и той посочи горите наоколо.

- Така си и мислех! До скоро, Робинзон!

-До скоро, Иво!

Минаха две денонощия в планиране, всяко действие внимателно се обмисляше и се приемаше или отхвърляше. Съществуваха много неизвестни, защото Иво все още не знаеше графика на придвижване и навиците на новата си цел. Бе решил номер 2 да бъде Николов, корумпираното ченге от полицията в неговия град. Струваше му се лесна мишена, живееше и работеше най-близо, ако това да вземаш подкупи и да покриваш дилърите можеше да се смята за работа. Знаеше, че едно такова убийство ще разбуни духовете и не искаше излишно да рискува, нужно бе така да го изпипа, че да изглежда като перфектен нещастен случай. Трябваше и да го дискредитира максимално, защото надали някой знаеше наистина с какво се занимава извън работно време този ренегат. После наивниците не биваше да мислят, че от този свят си е заминал един ангел, налагаше се да да им помогне по някакъв начин да научат истината. Когато слезеше в Х. искаше няколко дни да го следи неотлъчно, за да разбере програмата му, добре бе също да огледа къщата и двора, където той живееше. От Искрен знаеше адреса, а градчето, в което Николов имаше къща и всяка вечер се прибираше да преспива бе много близо до Х.. Това, че не обитаваха едно населено място бе предимство за Иво, защото там по-малко хора го познаваха, ако решеше да го удари в У. нещата се улесняваха. Иначе в общи линии бе измислил как ще стане работата, поне теоретично, другото не зависеше само от него. Сега се налагаше да слезе в града, да отдели няколко дни за разузнаване и когато изчисти подробностите окончателно, да се върне за отровата.

Преспа за последно и на сутринта потегли надолу, за да започне следенето. Вече наближаваше къщата си, когато на един балкон забеляза решение на част от проблемите, които включваха и каква дегизировка да избере. На втория етаж на съседна кооперация висяха да съхнат и направо плачеха да бъдат откраднати изпраните дрехи на служител от „Енерго-Про” - фирмата, отговаряща за разпространението на електричеството в града. Ако облечеше якето и отидеше на разузнаване с него, можеше да заблуди любопитните съседи на Николов, молеше се прането да остане там и нощес, та да го задигне. Прибра се и използва останалата част от деня за подготовка, извади отново очилата, избърса ги, а две найлонови пликчета напълни с памук.

Когато си ги пъхнеше в устата, физиономията му коренно се променяше, а сложеше ли очилата и сам не можеше да се познае. Приготви и една къса стълба, защото униформата бе високо и едва тогава прецени, че напълно е готов.

Около 17 ч. паркира колата пред сградата на полицейското управление и зачака. След около половин час служителите един по един започнаха да излизат и нямаше как да не му направи лошо впечатление наднорменото тегло на почти всички, работещи там. Мъж под 100 кг. нямаше, повечето бяха дори значително по-тежки, а и съвсем не бяха високи. Краката им едва ги държаха и те смешно се клатушкаха по пътя към автомобилите си, преодолявайки разстоянието с мудността на костенурки. Ако се наложеше да преследват бягайки някой престъпник, повечето сигурно щяха да получат инфаркт, а останалата част въобще нямаше да могат и да се затичат. Той винаги бе мислил, че за да упражняваш тази професия трябва да си в някакви норми, и на ръст, и на тегло, в повечето други държави това правило се спазваше. Също така, поне по държавен стандарт се изискваше работещите в полицията да притежават определен коефициент на интелигентност, та да се ориентират и да реагират адекватно в по-сложни ситуации. Тук такива неща не важаха, интелектуалното ниво на повечето служители бе толкова плитко, че и пеперуда не би могла да се удави в него. Видно бе, че и в тази институция шуробаджанащината се бе настанила трайно. Наскоро, докато шофираше го спряха за проверка две от новите момчета, бяха на служба от миналата година и поне на вид изглеждаха наред, но още на третата минута развалиха доброто първоначално впечатление. И двамата присвиваха очи и сричаха текста в застрахователната полица, а когато прочитаха нещо наум несъзнателно мърдаха устните си, сякаш това за тях беше задача с изключителна трудност. Това упражнение продължи сякаш цяла вечност. Лицата им се гърчеха в умствено усилие като на пациенти с ментални проблеми, преживящи обяда си. Още преди години един негов преподавател в Спортната академия, професор по биомеханика, ги учеше, че хората, които, когато четат наум си движат устните са сериозно изостанали в развитието си и се майтапеше, че стават само за пастири, та тогава, докато наблюдяваше

тези представители на човешкия вид Иво бе склонен да му повярва. Всъщност защо се ядосваше, предвид нещата, с които сега се занимаваше, тази тяхна обездвиженост и нисък интелект напълно го устройваше. Ако и при психотестовете, а и на стрелбището бяха минали метър, работата му безкрайно се улесняваше, такива хора трудно биха могли да го спрат. Без да иска в съзнанието му се появиха кадри от „Нешънъл Джиографик" където преяла антилопа безуспешно опитваше да избяга на елегантен гепард и без да иска той се усмихна на сравнението.

След малко и Николов излезе, поогледа се и тръгна към колата си, отключи я, качи се и потегли, а Иво с малка дистанция го последва. Пътуваха най-много двайсетина минути, двата града бяха съвсем близко един до друг, а и по пътя нямаше интензивно движение. Когато навлязоха в У. бащата на Дени стана по-внимателен, вече го следваше отдалеч и когато ченгето даде мигач и спря пред къщата си, погледна адреса – убеди се, че е точно както му го бе продиктувал Искрен в последните минути от живота си. Продължи напред, изчака малко и се върна обратно, за да разгледа по-добре мястото - едноетажна постройка, изградена в малко дворче. Отзад се белееше някаква селскостопанска сграда, надяваше се и откъм нея да има втори вход за основното жилище, обикновено по този край така ги строяха. Съседските къщи граничеха с тази с дворовете си и не бяха много близо, общо-взето работата можеше да се получи. Отбеляза си още някои подробности, запамети околността и подкара обратно. Навръщане се отби в един ресторант да хапне и да убие времето, трябваше да мръкне, че да може спокойно да открадне униформата. Около 21 ч. потегли и бавно мина под блока, там с облекчение видя, че късметът беше на негова страна и още никой не бе събрал прането. Отби се в къщи и изчака още малко, после облече тъмен анцунг и вдигна качулката. Нарами стълбата, с бърз ход стигна до блока и я опря на него. Наоколо нямаше никакви хора, затова бързо се качи, прескочи парапета, откачи якето и слезе внимателно обратно. Върна се по същия път, очаквайки да чуе викове или тропот след себе си, но всичко остана спокойно. В къщи премери дрехата, беше му малко тесничка, но

тъкмо щеше да изглежда по-слаб. Нагласи останалите необходими неща и с нетърпение зачака следващия ден.

Около 10 ч.на другата сутрин Иво бе готов за действие. Върху работни панталони и пуловер облече якето, на кръста си закачи колан с чантичка, от която стърчаха различни инструменти. Искаше да изглежда като служител на енергото и в голяма степен го постигна. Качи се в колата и потегли към У., след двайсетина минути шофиране пристигна, но спря далеч от къщата. Докато все още беше в колата сложи очилата и напъха подплънките в устата си, огледа внимателно наоколо, слезе и тръгна към постройката. В 8 ч.тази сутрин отново беше паркирал пред полицейския участък, за да се увери, че Николов ще дойде на работа и у тях ще е празно, така, че сега поне за това не се притесняваше. Стигна до адреса, не забеляза нищо необичайно и влезе в дворчето, там започна да обикаля, а в ръка държеше тетрадка и химикалка. В движение си скицирваше каквото го интересуваше, но най-много се надяваше отзад да има и друга вход към етажа. Бавно обиколи къщата като се правеше, че оглежда жиците, но голямо внимание отделяше и на подробностите като оградата на имота и релефа на терена. Набелязваше си удобни места за прескачане, можеше да се наложи и да бяга, та трябваше да е подготвен за всичко. След още няколко метра най-после откри каквото търсеше, отзад имаше врата към стаите, при това незаключена и оставена полуотворена. Това много му хареса, щеше да свърши работа и изключително да го улесни при проникването вътре. Доволен, реши вече да си тръгва и излезе на улицата, където законът на Мърфи най-после се прояви и на тротоара Иво неочаквано се сблъска с една съседка, която любопитно го огледа. Нямаше начин, налагаше се да изиграе ролята си.

-Здравейте, госпожо, наблизо ли живеете? Станал е токов удар и някои от къщите нямат захранване, при вас как е?

- У дома имаме, току-що изгледах сериала и тръгнах към магазина. В тази къща ли е проблемът?

-Още не знаем, ще огледаме и надолу по улицата. Всичко ще оправим, но може да се наложи тези дни пак да дойдем. Вие бъдете спокойна, щом сега имате ток, значи при вас всичко е наред. Е, довиждане, че работа ме чака!

Иво бавно тръгна към колата, гледайки нагоре към жиците, та да заблуди любопитните минувачи. За негова радост те не бяха много, в малките населени места раздвижване настъпваше чак привечер. Качи се, огледа се за последно и подкара към Х..

Прибра се в къщи, пусна тиха музика и се замисли. Като цяло нещата изглеждаха наред и тъй като не му се губеше повече време, реши още днес да се качи при Робинзон за отровата. Приготви едно малко бурканче от горчица, купи за него няколко тестени сладкиша и потегли. Бързо стигна в селцето, преоблече се и навлезе в гората. Когато наближи си заподсвирква, та да го предупреди, после се огледа за някой заблуден турист или ловец и бързо влезе в пещерата. Вътре се поздравиха и приятелят му каза:

-Иво, ако си дошъл за отровата седни и ме изчакай, до един час ще се върна. Отивам да набера гъбите, знам ги къде виреят и няма да се бавя. Ти си стой тук и си почивай!

Така и стана, Робинзон бързо свърши работата и тихо влезе, носеше торбичка с 3-4 току-що откъснати гъби. Вътре ги изсипа върху един вестник и ги наряза на дребно, после излезе през отвора и дълго ми ножа и ръцете си на поточето.

-Мисля, че с друго не съм ги докосвал, но трябва да сме внимателни, с тях шега не бива. Сега ще ги сложа да поврат един час в някакъв стар съд, защото след това и него трябва да изхвърля. Добавя се много малко вода, колкото да не загорят, останалото те ще го пуснат.Ти каква изненада си му приготвил?

Докато гъбите вряха и отровата се сгъстяваше, Иво набързо го осведоми:

-Почти всичко съм измислил и от утре ще действам. Обещавам ти, че когато свърша работата ще ти разкажа повече подробности. Планът ми е прост и

затова вярвам, че ще успее. Тази вечер ще приготвя всичко необходимо, трябва да съм прецизен и нещо да не забравя, защото после, стигна ли там, нямам право на грешки. Я виж, струва ми се, че това на огъня е готово!

- Добре го каза, един план колкото е по-прост, толкова по-лесно се реализира.

Отшелникът отмести съдчето от пламъците малко да се охлади, после през цедка изсипа съдържанието му в бурканчето от горчица. Имаше странен мътен цвят и на Иво не му се мислеше колко е отровно. Запечатаха здраво бурканчето, а приятелят му прибра цедката, съдчето и остатъка от гъбите в найлонов чувал, по късно днес щеше да го зарови някъде.

-Мисля, че сме готови, моето момче, каквото поиска, направих го. Сега ти си на ход, иди и ги разбий! После ще те чакам тук да чуя как е минало. Ето ти билките за чая, които ти бях обещал, вариш около десет минути и пиеш на екс. Не прекалявай, веднъж на ден стига, а когато ги свършиш, пак ще ти дам. А сега ти желая успех!

Сбогуваха се и бащата на Деница си тръгна понесъл ценния товар. Вече в колата, за по-сигурно уви бурканчето в голям парцал и го пъхна в найлонов плик. Потегли надолу и спря до разклона за язовичите дупки, огледа се набързо и хлътна в гората. Там внимателно се придвижи, намери белега, който бе оставил и откри скривалището. Овори входовете и от буркана с парите извади няколко пачки с по-дребни банкноти, а от буркана с дрогата взе пет ампули с морфин и един пакет с жълтеникав прах. Сложи всичко в найлонов плик и върна останалото на място, после заличи следите, огледа и остана доволен. Пое обратно, качи се в колата и се прибра в къщи за последните приготовления.

12

Тази сутрин Иво на бързаше да става от леглото. Следобед му предстоеше много важна и опасна задача и искаше да е добре отпочинал, а и в завивките мислеше най-добре. Изчака до 10 часа, скочи от леглото и изпълни сутрешния ритуал - кафе, разтягане на мускулите и упражнения, след това

обаче стори нещо необичайно. Обърна се на запад, заби поглед в земята и заговори на своя нов покровител. След клетвата, която му бе дал, на няколко пъти преди важни дела се обръщаше към него с различни призиви и молби и бе забелязал, че след това, каквото и да прави, няма никакви засечки. Много пъти си бе мислил, че това е само суеверие и желание да повярва в нещо, та да оправдае жестокостите, които вършеше и да притъпи донякъде болката в душата си, но беше факт, че всичко с което се захванеше автоматично се получаваше. Вече бе склонен да приеме, че такава сила наистина съществува и нямаше поводи да се оплаква от нея. Сега започна мантрата си:

-Нечиста сило, твоят роб днес отново ще носи възмездие и всяка помощ ще ми бъде от полза. Убийството е дяволска постъпка, значи излиза, че аз се явявам като твой пратеник. Моля те, пази ме, за да продължавам делото ти! Тези дни ще изпратя още една черна и престъпна душа да ти служи, приеми я при себе си, това ще е моят дар за теб!

Всеки път след подобни обръщения изпитваше някакво неуписуемо чувство и странно спокойствие. Сега изведнъж сетивата му се изостриха, тялото му също се напрегна, готово за предстоящите събития. Духом и физически беше готов, оставаха дребните детайли. Бе решил да действа около 16 ч., тогава повечето хора си почиват, а останалите са още на работа. Щеше да проникне в къщата, да извърши замисленото, набързо да претърси за оръжие и да се измъкне. Максимум 30 мин., докато ченгето се прибереше от работа той вече щеше да се е върнал в Х.. За изпълнението на плана се нуждаеше и от малко количество ядливи гъби, другото го бе набавил. Неизбежната дегизировка, отровата, дрогата и парите, които взе от скривалището бяха в него.Телефона си трябваше да остави в къщи, не биваше впоследствие, ако започне разследване да засекат местонахождението му по клетките. Нахвърля нещата в една чанта и отново облече униформата. Замисли се малко и за всеки случай прибави и палката към багажа, май вече всичко бе готово. На тръгване изпи една чаша горски чай, дар от приятелят му и скочи в колата. В края на градчето спря, купи от магазина десетина печурки в найлонов плик и продължи към У.. Не изпитваше никакво вълнение, само облекчение, че скоро всичко ще приключи. Чувството беше неуписуемо, духът му се рееше в

пространството и сякаш Иво наблюдаваше някъде отгоре, виждаше нещата в перспектива и можеше да каже какво ще се случи няколко часа напред. Както се носеше безтегловно и гледаше надолу към колата си стана свидетел на странно явление Малко над пежото, от лявата му страна се движеше бяло петънце и ту се приближаваше, ту се отдръпваше, но двамата държаха една посока. По-високо, но вече вдясно летеше нещо като тъмен облак без ясни очертания, но голямо и заплашително на вид, което непрекъснато променяше формата си, това нещо също неотклонно следваше автомобила. „Но това бялото трябва да е духът на дъщеря ми – помисли си той, - а другото, тъмното, сигурно е новият ми покровител, дошъл да ме пази. Виж ти, нещо невероятно се случваше, и доброто и злото се бяха съюзили в опита си да му помогнат в предстоящата задача." Реалистичността на картината го удиви, различаваше дори храстите, които прелитаха край колата. Но какво имаше да се чуди, в този объркан свят, в който живееха и в който злото вече властваше, всичко беше възможно.

Когато наближи градчето видението изчезна и той отново се потопи в реалността, но споменът за него още дълго бе пред очите му.

Спря колата на старото място, сложи очилата и подплънките и бавно тръгна към къщата. Този път вместо обувки носеше маратонки, в случай, че се наложи да бяга. Наближи постройката без да срещне много хора, а и за тях по-важен бе надписът на гърба му „Енерго-Про", отколкото една безизразна физиономия. Без колебание набързо влезе в дворчето и притвори портичката, вътре вече бе по-спокоен, но пак си отваряше очите на четири. Без да губи време се насочи към резервната врата и както очакваше, я намери отключена. Нахлузи ръкавиците, тихо пристъпи вътре и заработи по план. Първо отвори хладилника и откри в него преполовена бутилка домашна ракия, почти най-важната част от замисъла му. Изля малко в мивката и когато останаха около 150 грама, допълни липсващото количество с отровата. Върна бутилката в хладилника и тъкмо започна да рови за оръжие, когато стана неочаквана засечка.

Вън изтрака врата на кола, чуха се стъпки и през прозорчето на стаята той видя как Николов пристъпи в двора. Какво ставаше, по дяволите, точно днес ли ченгето бе решило да избяга от работа! Тъй-като не знаеше точно през коя врата ще влезе стопанинът, Иво реши да търси укритие в къщата, може пък полицаят само временно да си е дошъл. Раздвижи се и откри малко коридорче, в края му бе подпряна къса стълба, водеща към капак в тавана. Стиснал здраво чантата се качи по стълбата и през капандурата се озова в таванското помещение. Това не беше толкова лошо, стига на корумпираното ченге да не му хрумнеше да се качи за нещо. Тогава или трябваше да бяга през циглите или да го убива направо там, но засега нещата бяха спокойни. Извади палката, разгъна я, притаи се и зачака.

По шумовете долу почти разбираше какво се случва, чуваше се тракане на чинии, а вратата на хладилника често се отваряше и затваряше. Този звук бе като песен за ушите му, защото се надяваше, че копоят пийва от ракията. По някое време заработи телевизор и вече бе ясно, че Николов повече няма да излиза. Часовете се нижеха и нощта бавно настъпи. Покрай риболова осиротелият баща бе свикнал на търпение и нямаше проблем с чакането, вече разбираше, че ще изкара тук до другия ден, но това не беше никак лошо. Сутринта на спокойствие щеше да слезе, да си довърши работата и да изчезне. С връщането си Николов реши още една морална дилема, терзаеща неканеният гост. По-рано се бе питал какво ще стане, ако домакинът не е сам и е поканил някой, за да пият заедно. Тогава щеше да пострада и един невинен, а той нямаше да е тук да разбере и щеше да е в постоянно напрежение. Тъпакът бе гаден и му липсваха приятели, но знае ли човек? Сега вече се успокои, дано само Робинзон се окажеше прав и отровата имаше по-бавно действие. Николов трябваше на сутринта да стане и да отиде на работа, а после с него да става, каквото ще става. Недопустимо бе да умира още тази нощ в леглото, по-добре беше симптомите да се появят по-късно през деня, а най-добре, когато служителят е на работното си място.

По някое време телевизорът замлъкна и след малко къщата потъна в сън. Иво се върна към бездействието, седеше си горе и чакаше. На тавана бе спокойно и той дори успя да задряма. Часовете неусетно минаваха, нощта

бавно преваляше и скоро започнаха да се чуват звуците на утрото - петлите закукуригаха, кучетата лаеха, а тук-таме и хората заявяваха присъствието си. След известно време и долу се чуха обичайните утринни шумове - полицаят ходи до тоалетната, а после закуси. Всичко бе толкова нормално, че Иво се зачуди дали той въобще е пил от ракията. След известно време на първия етаж се захлопна вратата, чу се и шум от автомобилен двигател и Николов замина на работа.

Бащата на Дени изчака още малко на тавана, после внимателно се спусна долу. Убеди се, че къщата е напълно празна и необезпокояван продължи по вчерашния сценарий. Отново сложи ръкавиците, отвори хладилника и въздъхна с облекчение, бутилката я нямаше вътре. Той измъкна плика с ядливите печурки и ги сложи на рафта, после отвори и вратичката на камерата, където напъха една пачка с пари. Отиде до мивката, намери оставената отгоре чаша, помирисa я и я изми внимателно. Бутилката от ракията откри изхвърлена в кошчето, нея направо прибра в чантата си. След това отиде в банята и в шкафа с козметиката остави ампулите с морфин и последната пачка с дребни банкноти. Оставаше му още една, но важна задача, която бе планирал, трябваше да си намери някакво оръжие. Обикновено полицаите, тъй като имат право, притежават и втори, а дори и трети пистолет. От службата им зачисляват руски, чешки или унгарски модели, но те не ги удовлетворяват и в повечето случаи си купуват нещо скъпо и качествено. В спалнята, зад вратата видя ловна пушка и патрондаш, от което заключи, че Николов е ловец, но късо оръжие засега не откриваше. В гардероба, под хавлиите, изрови тежка кутия от обувки, когато я отвори видя, че е пълна с пари, явно корумпираното ченге бе сукало не от две, а от три и повече майки. Пачки по 50 и по 100 лв. бяха натъпкани догоре, колко ли бяха вътре? Нямаше смисъл да я оставя, та да я откраднат после колегите му, затова и нея прибра в чантата, а на нейно място напъха плика с наркотика. Надяваше се по него да има отпечатъци от пръстите на Искрен и разследващите да навържат нещата, какви по-явни доказателства за корупция могат да искат от дрога и пари, скрити из къщата?

Най-накрая, в една тенджера в кухнята откри каквото търсеше – 9 мм. пистолет „Берета” и кутия патрони, хубаво италианско оръжие, но и много скъпо. Видно бе, че отрепката в полицейска униформа не е страдала от липса на средства, моделът си го биваше. Нямаше повече време за губене и реши да изчезва, остави всичко постарому, огледа за нещо будещо подозрение и тихо напусна къщата. Намери си хубаво оръжие и пари, ракията беше изпита докрай, какво можеше да иска повече?

Качи се в колата и потегли към родния си град, по пътя счупи бутилката и я изхвърли в един контейнер, а фирменото яке, откраднато от балкона, пусна да плува в крайпътната рекичка. Повече уличаващи го предмети в себе си нямаше, а за пистолета и парите все щеше да съчини някаква легенда, въображение не му липсваше. Вече нищо не зависеше от него, той беше свършил своята работа и му оставаше само да чака. Прибра се и се захвана с обичайните си задължения, каквото бе писано да стане, щеше да стане, но все пак трябваше да изтекат няколко дни. За да минава по-бързо времето отскочи до Търново при бившия си треньор от Спортното училище, като начинаещ спортист много бе научил от него и често се чуваха,а понякога и виждаха за малко. Пийнаха по едно кафе и поговориха, а след това реши да купи и някакъв подарък за Робинзон. Това бе трудна задача, приятелят му не ценеше материалните неща и Иво доста се озори при избора. Накрая му взе една зимна шапка в защитни цветове и чифт неопренови ръкавици с изрязани дупки на показалците, така по-лесно щеше да натиска спусъка на арбалета. Хареса му и един малък нож за дране на кожи, без да се двоуми го прибави към останалите вещи и удовлетворен напусна магазина.

Най-накрая, вече на смрачаване отиде до старата квартира на дъщеря си. Много искаше да види Ина и отдавна мислеше да я изненада с нещо. Завари я там, но беше унила и мрачна, личеше й, че нещо я тревожи.

-Здравей, Ина,какво става, изглеждаш ми нещо тъжна?

-Здравейте, г-н Ников, ами има нещо такова. Прибирам се аз от лекции и хазяинът ми обявява, че вдига наема. Как няма да съм притеснена, знаете,че нашите не са богати.

Хазяинът – Любо, бе съученик на Иво от Спортното училище и затова навремето бе наел неговата къща.

-Виж, Ина, разбирам те напълно, но и ти му влез в положението, навсякъде наемите постоянно се вдигат. Знаеш ли в София цените какви са?

-Така е, г-н Ников, ще се наложи да свия разходите и ще се оправя. А вас какво ви води насам?

-Навярно провидението, може да се окаже, че аз съм решението на твоите проблеми. Още в Х. ти казах, че искам да направя нещо за теб, та затова съм тук и доколкото усещам, точно навреме. В този плик съм сложил малко пари, плати си наема, купи си нещо или заведи приятеля си някъде на екскурзия. Не ми отказвай, моля те, имам си всичко и най-малко пари ми трябват. Но искам да ти дам един съвет от позицията на по-мъдрия. Моля те, не бъди като повечето съвременни момичета, те са лош пример! За тях най-важни са парите, като тръгнат с някое момче не гледат него, а каква кола кара. Вземи за пример фолкпевиците, манекенките, а и други станали вече нарицателни професии! Мислиш ли, че са щастливи като цял живот прелитат от един на друг, а накрая почти винаги остават сами? Имат огромни претенции, за жалост без никакво покритие, освен едното си тяло друго нямат какво да предложат. Те нито са образовани, нито интересни с нещо. Една уважаваща себе си жена трябва да умее да води разговори на различни теми, да има чувство за хумор и както тя изисква обич и внимание, същото да дава и от себе си. Тогава се получават нещата. Другата категория, тия за които ти говорех търсят само чичко-паричко, отвреме-навреме дори го намират, но не могат да разберат, че не те него, а той използва тях. Освен това младо момиче седнало в бара до възрастен човек не е приятна гледка, ако разбира се не му е дъщеря. Неизбежно е обаче, понеже са лакоми и претенциозни, а и тъпички, спонсорите им да не ги изоставят и те след още няколко подобни опита през годините накрая пак остаряват самотни. Използвани, изоставени и самотни, как ти звучи? Ако все пак успеят да се омъжат то е по сметка и или са нещастни до края на живота си или пък рано или късно се развеждат, но финалът обикновено е такъв. Съвсем наскоро една от нашите фолкпевици

заряза бащата на детето си, с когото дълги години са били заедно и проплака по медиите, че и тя имала право на щастие. Точно съпругът й ли се оказа пречката за нейното щастие? Като търсиш щастие защо непременно го търсиш при милионерите? Сега живее с един богат наследник в чужбина, но на какво искаш да се обзаложим, че той рано или късно ще проумее с каква хала се е забъркал и ще я изрита? Освен това и неговата визия съвсем не може да се нарече перфектна, така, че нека тази пчеличка спре да се самозаблуждава, че търси само любов и щастие! Ето, това е животът на меркантилната жена. От мен да знаеш, най-важен е човекът до теб и впоследствие семейството, ако се разбирате и подкрепяте, всичко ще постигнете. В такива ценности възпитавах и Дени, но тя кривна по друга линия. А ти запомни, дали днес, утре или след десет години винаги можеш да разчиташ на мен. Покани ме и на сватбата си, с удоволствие ще дойда, имаш ми и телефона, а ако го изгубиш, знаеш къде живея! Сега ще тръгвам, моето момиче, помни съветите ми и отвреме-навреме се обаждай!

Той стана и излезе от квартирата. По пътя доволен се усмихна, представяйки си я каква физиономия ще направи, когато отвори плика. Вътре беше сложил точно 20 000 лева, но момичето си ги заслужаваше, отдавна го бе преценил. Беше си свършил работата в Търново, сега вече можеше да се прибира към къщи и там да чака развръзката с Николов.

== == == == == ==

Изминаха няколко дни в напрегнато очакване и той реши да се разходи до районното, можеше и да чуе някакви новини. Отиде пеш и веднага разбра, че там нещо става. Цареше необичайно раздвижване, пред входа щъкаха куп полицаи, пристигаха и заминаваха коли с включени сирени, а един бял микробус с надпис „Криминалистична лаборатория” бе паркиран напреко пред сградата. Всичко показваше, че се е случило нещо сериозно.

Нямаше нужда да предизвиква подозрение с въпроси в собствения си град, виждаше се, че всички са настръхнали, затова отиде до У. - родното градче на полицая. Там седна на една пейка в парка и след малко, без всякакви усилия

научи всички местни клюки. Някаква достолепна лелка седна до него и без дори да я е питал нещо, започна да му разказва последните новини.

-Момче, ти чу ли какво стана, днес погребаха нашия районен. С гъби се отровил, горкият, в Габрово го взеха и пак не можаха да го спасят. Говорят, че в мъките си повърнал черния дроб, представяш ли си?

Жената заговорнически се наведе към него:

-Но не беше добър човек, от мен да знаеш, убиваше майка си от бой, затова и рано се спомина, милата. Жена му и тя избяга, взе детето и се махна, но не я виня. Уж полицай, а не уважаваше хората, само за себе си живееше, но пък и него едва ли някой го е обичал. Даже се майтапят, че колегите му от ловната дружинка като научили новината банкет вдигнали, а може и истина да е. Абе лош човек ти казвам, но пък такова нещо, каквото му се случи, не пожелавам и на най-големия си враг. Представяш ли си какви болки са били?

-За кой полицай говориш, лелче, аз не съм тукашен и не ги знам?

-За Николов, чедо, Николов се казваше, Бог да го прости. Казват, че в дома му намерили много пари и разни забранени неща, не му била чиста работата. Аз го помня от малък, още тогава с приятелите си се криеха по мазетата и пушеха хашиш, явно не е бил за тази професия, защото и от училище все двойки носеше. Абе с една дума тъпичък си беше, но това вече не е важно, момчето си отиде от този свят. Види се, Господ гледа отгоре – жената се прекръсти и набожно вдигна очи към небето.

- Случват се и такива работи, госпожо, няма как да ги избегнем. Ако това, което казваш за него е вярно, нека те успокоя - когато си мъртъв, ти не знаеш, че си мъртъв, трудно е само за другите. Абсолютно същото е и когато си тъп, страдат единствено околните.

- Умно го каза, точно на място! Но друг проблем имаме ние в У. и сега без полицайчето нашето положение съвсем ще се влоши.

Иво с интерес я заслуша, какви неприятности можеше да има в това малко градче, свряно в гората?

-Виждаш ли ония отсреща – продължи жената и му кимна към група роми, скупчени в края на площада – тези цигани не са наши, миналата година придойдоха отнякъде и в началото няколко седмици всичко беше мирно и тихо. После с времето започнаха да стават все по-нагли, превзеха кръчмите в горния край и сега ако там влезе местен го спукват от бой, искат само те да се ширят. Постепенно докараха и жените си, после децата и други роднини, търсещи работа.

-Че с какво се занимават, доколкото знам тия хора не са от най-работливите?

-Гората режат, не виждаш ли оня връх отсреща как олеся? Камионите бучат денонощно, но кой им е работодател дори и кметът не знае. Николов донякъде ги респектираше, той нали е въоръжен, но него вече го няма и предполагам, че тия съвсем ще се разгащят.

-Други поразии правят ли?

-Постоянно. Последните къщи вече по няколко пъти са обирани, даже и без кревати останаха хората. Мине, не мине и някой пропищи – я кокошките, я прасето, а на бай ти Добри наскоро и кравата изчезна. Напаст ти казвам, няма оправия!

-Значи казваш, в горния край. Те там ли живеят?

-В началото окупираха три сгради и се самонастаниха, сега вече са шест – седем и никой не взима отношение. Живеят по 20-30 човека на етаж, както е тръгнало скоро ще превземат градчето.

-Нямат ли си водач, идете и се разберете с него!

-Ей го оня, виждаш ли го, черния с мустаците! Той им е нещо като шеф, всички в очите го гледат и каквото каже, това става. Те си имат техни обичаи, подчиняват се напълно на някого, а той се грижи за интересите им.

-Лелче, съветвам те да идете при кмета, а той да подаде жалба в полицията, така е законният начин.

-Колко жалби подавахме, вече броят им забравих, но помощ никаква. В собствената си държава не смеем вечер да излезем по улиците.

-Така е, права си, но докато си траем всеки ще ни мачка, такъв ни е манталитетът. Лелче, аз ще вървя, че много закъснях, радвам се, че се запознахме и си поговорихме.

За пет минути Иво разбра всичко, което го интересуваше, поседя още малко, стана и си взе довиждане с жената. Всичко се бе получило според плана, сега само се надяваше той да не е сгафил и да не е оставил някакви следи. Уж бе изпипал всичко, но знаеш ли? Е, времето щеше да покаже, но поне засега място за притеснение нямаше. Още един злодей напусна този свят, отрепките, поне в неговия списък започнаха да оредяват. Да, видно бе, че и тази задача приключи успешно, сега вече можеше да се прибира.

Вечерта бавно се отправи към гроба на дъщеря си и седна на парапета. Този път не разговаряха, но те вече се разбираха и без думи.След час, два или три,когато той си тръгна, на надгробния камък вече имаше две черти – и вторият виновник за нейната смърт си бе получил заслуженото.

13

След тези напрегнати дни и седмици нашият герой с удоволствие взе решение да отдъхне известно време, а каква по-добра почивка от това да си на спокойствие в гората. Натовари колата с провизии, взе и подаръците за приятеля си. Знаеше, че ще го изненада приятно и с нетърпение очакваше срещата с него. Качи се горе на свечеряване, излезе на терасата и още веднъж се удиви на гледката. Каква красота, каква пълна идилия!

Отпусна се в шезлонга и през умът му се завъртяха случките от последната година. Старият му начин на живот, смъртта на детето му, та досега. Какво нещо е съдбата, не се интересува лош ли си, добър ли си, поднася ти такива обрати, каквито само тя може. Видно бе обаче, че светът не върви на добре, хората бяха станали алчни и завистливи, при повечето понятията чест, морал и достойнство вече не съществуваха. Дупедавците, верни на властта непрекъснато тръбяха за някаква въображаема стабилност и просперитет, но

това въобще не беше така, ежедневието го опровергаваше. Няма как да наложиш цензура на действителността, когато всичко е пред очите на хората, та нали всеки ден ни поднасяше все нови и нови доказателства доколко сме затънали. В оня, предишния си живот той играеше по правилата и се стремеше всички около него да са доволни, но какво постигна, още като го видяха, че се е предал, познатите му се разбягаха като хлебарки. А всъщност какво му трябваше на човек? Няколко верни приятели, партньор до него и средства, за да я кара нормално. Всичко това беше лесно постижимо, каква беше тази страст за все повече и повече, и то за сметка на другите? Мамиш, лъжеш и трупаш, а през цялото време трепериш някой друг да не го открадне от теб. Когато знаеш, че така ще мине целия ти живот, защо го правиш? Сега той, по стечение на обстоятелствата бе относително богат, но това никак не го променяше. Искаше само един по-добър свят и по свои начини се опитваше да го постигне. Вече бе претръпнал, бе превърнал преследването на отрепки в рутина, сега нямаше време да скърби. Един-два мъртви пласьора в повече никак не биха нарушили съня му. За себе си бе сигурен, че постъпва правилно, хората, на които бе навредил не заслужаваха да са живи, те си бяха въобразили, че са по-хитри от другите и използваха техните пороци, за да богатеят. Но както казваше Робинзон – винаги знай, че има някой по-умен от теб! Замисли се и за горския си приятел, как една несправедливост в службата така го бе отвратила от живота, че бе предпочел окончателно да скъса с цивилизацията.Тези хора, които го бяха използвали, а после изоставили, не заслужаваха ли наказание? Как ще прехвърляш вината върху някой изпълнител, след като ти със заповед си го изпратил там? Иво смътно си спомняше случая „Белите брези”, когато потърсиха вътрешния министър, за да му съобщят новината, той разпиваше в един луксозен столичен ресторант с отбрана женска компания. Защо винаги ставаше така, че кадърните позорно си тръгваха, а бюрократите-мижитурки като настоящият кмет на градчето, винаги оцеляваха? Е, той не беше десеторъкият Шива и нямаше как да стигне до всички, но поне правеше нещо. Утре щеше да отиде до пещерата, имаха много да си говорят, а и пак се нуждаеше от съвет. Все още не бе решил кой да бъде следващият наказан. Дали главният дилър, който зареждаше града му с дрога или търновският полицай, ако реши да се

захване с него? Две глави мислят по-добре от една, а и съветите на приятеля му бяха точно на място. Имаха цялото време на света да измислят подходящите начини, за Иво оставаше само да ги осъществи.

Придърпа дебело вълнено одеяло и се зави върху шезлонга, при това спокойствие наоколо реши да прекара нощта на терасата. Отпусна се под трепкащите звезди, мислено прегърна дъщеричката си, притисна я към себе си и неусетно заспа.

14

На зазоряване го събудиха звуците на природата. В удобния шезлонг нощта мина неусетно, а и в сравнение с тавана на Николов тук бе много по-уютно. Направи си кафе, облегна се на парапета и зарея поглед към гората. Дърветата леко се поклащаха от слабия ветрец, тук-таме по клоните пробягваха пъргави катерички.

Както си пиеше кафето очите му доловиха някакво движение близо до оградата, огледа се, но там нямаше нищо. Взря се по-внимателно и отново видя как една част от терена долу бавно се премести, това пък какво беше, по дяволите, да не би да халюцинираше? В един момент му светна:

-Хей, Робинзон, разкрит си! Ако мислиш, че си невидим, се лъжеш, отдавна те усетих. Хайде, ставай и се качи при мен да се видим!

Засраменият му приятел отметна камуфлажното си наметало и се изправи, сега и по главата се бе накичил с папрати. Явно се бе надявал неусетно да се приближи до оградата и отново да покаже на гражданчето колко е ловък, но и Иво вече си го биваше, макар и късно все пак го беше забелязал.

-Вярно е, че ме разкри, но ако беше сръндак вече нямаше да си жив. И ти виждаш, че се приближих достатъчно, за да стрелям.

-Така е, прав си. И защо реши да ме посетиш по толкова оригинален начин?

-А, тренирам си. Снощи минах наблизо и видях, че свети, викам си - чакай да го изненадам. Все пак, виж какво разстояние изминах без да ме усетиш, знаеш ли откога пълзя?

-Добре де, стига се оправдава, никой не ти отрича способностите. Хайде, качвай се, че откога не сме се виждали!

Седнаха на терасата, доволни, че пак са заедно – единият, родител с мисия, другият – отшелник, срещнал сродна душа, но и двамата еднакво отвратени от българските нрави. Иво извади подаръците и му ги подаде

-Виж какво ти взех от Търново! Скоро ще дойде зимата и ще ме споменаваш с добро.

Робинзон внимателно огледа нещата и очите му светнаха:

-Благодаря ти, наистина всичко ще ми е от полза, и ножа много ми харесва. Какво ще кажеш да ти върна жеста с две осолени филета?

-С удоволствие ще ги приема, долу често имам гости, а това си е рядък деликатес.

Двамата си удариха ръцете и преминаха към по-сериозен разговор.

-Добре, разказвай сега твоите неща как се развиват, но не забравяй, че си ми обещал повече подробности. Свърши ли работата?

-О да, там нямаше никакъв проблем, очистих полицая, който е покривал Искрен. Всичко мина по план, освен това се сдобих и с оръжие. Намерих една 9 мм. „Берета” и патрони, а като бонус и много пари – над 120 000 лв. Тези дни ще отида някъде да пострелям с пистолета, искам да му свикна, защото в бъдеще може да се наложи и да го ползвам при някой по-труден удар.

-Зная ги „Беретите”, наред с „Хеклер и Кох” и „Зиг Зауер” са най-добрите. Донякъде и „Глокът” става, но неговият ударник е скрит в него, а аз такива модели не ги обичам. А моите гъби как се представиха, изиграха ли успешно ролята си?

-Точно според очакванията, че и по-добре. За да няма съмнения оставих и няколко ядливи печурки в хладилника, уж, че измежду тях е имало някоя отровна. Но и криминалистите много-много няма да се ровят, ще гледат набързо да приключат разследването, защото такива улики срещу него им подхвърлих, че свят ще им се завие. За пред обществеността ще обявят, че е било нелепа случайност, защо им е да си вадят кирливите ризи на показ? А за пистолета му може и да не са знаели, едва ли е бил регистриран, но както и да е, важното е, че работата е свършена.

Помълчаха малко, всеки прехвърляше възможни засечки през главата си и търсеше слаби места.

-Но ще ти кажа и друго, жал ми е за хората, които живеят там. В цялото градче са плъзнали цигани и са въвели свои порядки – мръсотия, кражби, побоища и поголовно изсичане на гората, населението се е видяло в чудо. Моята война не е с тях, но ми се струва, че хич не е справедливо някой да ти идва уж на гости, а после да те поробва. Една госпожа ми се изповяда в парка, почти плачеше жената.

-Сеч ли, и там ли започнаха, в този девствен район?

-Да, камионите денонощно извозвали трупи, но никой не знае къде ги карат.

-Жалко, преди години съм ходил натам, беше райско място. И него ще унищожат, като направиха с Родопите, а после ще плъзнат и в другите планини. Всички тези свлачища, наводнения, порои – природата се опитва да ни отвори очите, но няма кой да я чуе. Тези хора там, местните, не мислят ли да вземат някакви мерки?

-Ходили са и при кмета, и в полицията, че и при тартора на циганите, но вместо да се оправя, положението се влошава.

-Как може да са толкова наивни и да търсят помощ от властите? Няма да се учудя ако част от приходите от сечта потъват точно в джобовете на кмета и на някой полицай. Ако се сплотят, за една нощ ще си решат проблемите докато още не е станало късно и ония не са ги превзели съвсем.

-Това са обикновени хора, Робинзон, не са тренирани бойци като теб.

-Ти не можеш да си представиш на какво е способен човек, когато е притиснат. Няма нужда да се спазват правила, ние тук сме свидетели точно на обратното, който ги спазва, го мачкат всички. Има един латински израз – „Nemo parvenit qui non legitime cervatit", който не важи за нашите географски ширини.

- Това, което каза как се превежда?

- Буквално – „Успява само онзи, който се бори по правилата", ако не ме лъже паметта. Историята постоянно ни дава примери как шепа смелчаци, когато видят, че повече няма накъде грабват тоягите и помитат дори собствените си правителства. Навремето Фидел Кастро със 70-80 опърпани бунтовника изгони Батиста и превзе цяла Куба.

- Да, но сега умират от глад. Орат с волове, нямат права, дори телефоните са забранени.

- Затова и той ще си отиде по подобен начин. Политика, какво повече да ти кажа? Значи казваш, че ромите си имат тартор? Там е разковничето, ако здраво го притиснат и го уплашат до смърт, могат да го принудят да изтегли хората си.

-И как ще стане това, с хурките и с точилките ли? Тези хорица са толкова наплашени и обезверени, че едва ли ще предприемат каквото и да било.

- Това състояние се нарича психосоматична защитна реакция, то се наблюдава при индивиди, които са загубили всякаква надежда. Организмът и мозъкът са на предела на възможностите си да приемат все негативни емоции и за да не дадат на късо, се самоизключват.

- Тогава на какво се надяваш, да стане някакво чудо ли?

-Има си начини, моето момче, ромските пришълци са 50-60 човека, ако всички местни им скочат, ще ги прогонят. Е, ще се пролее и кръв, няма начин, но това е нищожна цена, в сравнение с това, което ще последва след 2-3

години. Тогава ония вече ще са болшинство и кореняците ще трябва да се изнасят нанякъде, тормозът ще е денонощен.

Иво го слушаше внимателно, но не виждаше изход от сегашната ситуация. Остави настрана тази тема и зададе въпросът, който най-много му тежеше:

-А докога да трепя моите мишени, Робинзон, както съм ги подкарал може и още навързани с тези да изкочат? Засега знам за още двама.

-О, ще има и още как. Бъди сигурен в това, но нагоре по веригата ще става все по-трудно да се добираш до тях. Въпросът е докъде си готов да стигнеш?

-Докъдето мога, знаеш, че нямам какво да губя. Отчитам също, че всички обстоятелства са против мен, в момента само справедливостта е на моя страна. Без Дени животът ми не струва пукнат грош, на мен по ми е ценна свободата, защото, ако ми я отнемат няма да мога да продължа. В кожата си не се побирам, като знам, че детето ми е в гроба и мога да оставя някой ненаказан. Зная ги кои са, зная ги, че са виновни и е най-добре да поема правосъдието в собствените си ръце. В момента съм като ония от „Ал-Кайда”,които не си ценят живота и се самовзривяват само за каузата. Аз обаче за разлика от тях гледам да оцелея за да продължа, а и при моите жертви няма невинни.

- Добре го каза, а и козовете в тази игра ги държиш ти, никой от ония не знае какво си му замислил! Единственото слабо място, което аз виждам е, че имаш малък бюджет, а могъщ враг и ако се наложи да издирваш останалите извън нашия регион, ще ти трябват огромни средства.

- Е, нали открих на ония запасите, а това са много пари. Все пак мисля, че когато го има желанието, парите не са толкова важни.

- Тук грешиш! От опит знам, че те винаги са важни, без тях не може.

- Както и да е, при мен са налице. Но сега проблемът ми е малко по-друг. И за двамата, които ми остават, нямам никаква информация, знам само, че единият е от Габрово и пътува до Х. един път седмично да зареди с дрога дилърите и да отнесе приходите. Другият е полицай в Търново и освен името

му и какво работи нямам друга информация. Никога не съм го виждал, а и не знам къде живее, ще ми отнеме много време за разузнаване и отделно, за самите операции. Чудя се дали да не потърся помощ от един приятел, защото не искам ти да се замесваш, стигат ми само съветите ти. Какво ще кажеш?

-Да приемем, че привлечеш още някой, но тоя човек трябва да е верен, а напоследък няма много такива. Какво му пречи, като чуе плановете ти да се уплаши и да отиде да те изпее? Знаеш, че верността не се купува, за да ти е лоялен някой трябва да го убедиш, че е заложил на точния човек!

-Че няма да се уплаши съм сигурен. Този, за който ти говоря е участвал в две войни – в Камбоджа и в бивша Югославия, все като наемник. Водил е десетки сражения и е оцелял, но е рискувал живота си постоянно. Първо трябва да го открия, че отдавна не сме се виждали, а после и да го уговоря. Последно се срещнахме на едно събиране на стария ни клас от Спортното училище преди три години, тогава ми разказа тези неща. С него още като малки само магарии правехме и никога не сме се топили. Още днес ще звънна на треньора ни за информация, той сигурно му има телефона. Но бъди спокоен, аз няма веднага да го въвеждам в подробностите. Първо ще го поканя да се видим, дори ще ви запозная, та и ти да си съставиш мнение. Какво ще кажеш?

-Добре, направи го, но искам срещата да е тук, няма нужда да научава за бърлогата ми. Първо ще го преценя и ще решим, но нека сега и аз ти предложа нещо!

-Казвай!

-Знаеш, че повече от 20 години живея сам в гората и еднообразието направо ме убива, да не говорим, че почти съм забравил да общувам с хората. Искаш ли двамата с теб тези дни да се заемем и да направим едно добро дело?

-И на мен понякога ми е скучно и с удоволствие ще ти помогна. Какво имаш предвид?

-Хайде да се хванем и да отървем хората от У. от проблемите им, а така ще спрем и изсичането на последните гори, знаеш, че това ми е болна тема. Още като ми разказваше на какъв хал са, в главата ми назря план как можем да прогоним циганите от там и съм убеден, че ще се получи. Щом имат тартор няма да е трудно, така е нужно да притиснем само един човек, ще ми трябват само някои дребни подробности за обстановката там и един стар, но по-голям транзистор.

Иво се замисли. Неговата война не бе с тези хора, ромите по никакъв начин не бяха свързани със смъртта на дъщеря му, нито бяха сторили нещо лично на него. Но от друга страна те вършеха огромни злини и то умишлено, с ясното съзнание, че няма кой да ги спре. Той мразеше несправедливостите и след като му предлагаха да ги прекрати, не виждаше защо трябва да се дърпа.

-И вярваш, че само двамата ще се справим, така ли?

-Ако подходим умно, да! Разузнай кой е босът им и къде ходи вечер, другото остави на мен!

-А транзисторът за какво ти е?

-Той ще бъде за сплашване, като завършек на всичко, а и за да ги убедя, че не се шегувам. Те обичат да крадат, при тях това е генетично заложено, но освен това са и страхливи, затова се делят на кланове, нещо като самозащита. При тях е като в пчелен кошер, има една пчела-майка, а другите са работнички и изпълняват всичко, което тя нареди, освен това я пазят, за това й казват царица. Това е образно казано, но е факт, че ромите почитат и се подчиняват безпрекословно на тартора си, каквото им каже го правят.

-Нямам голям транзистор, но се сещам, че пазя един касетофон, още от преди двайсетина години.

-И той ще свърши работа. Когато можеш ми го донеси да го подготвя, научи в коя кръчма пие вечер тарторът и ще отидем на една нощна мисия.

-Окей, ти събуди любопитството ми. Още довечера ще ти донеса касетофона, а за шефа им не се безспокой, когато бях в У. жената ми го показа. Там, в горния край на градчето има 2-3 кръчми, все в едната ще го открием.

-И така става, от теб искам само да ми го покажеш.

-Как така само да ти го покажа, няма ли по някакъв начин да ти помагам?

-Ще отидем още утре следобед, на свечеряване, но трябва да сме с кола. Щом искаш да помагаш, на теб ще възложа да оставиш касетофона в някой двор, но на такова място, че да се вижда от пътя. После ще предупредим собствениците да не го пипат, ще изчакаме да мръкне и ще започнем да обикаляме кръчмите, докато намерим боса. Тогава аз ще поема нещата в свои ръце, а ти ще ме чакаш наблизо в колата, ако имам нужда от помощ ще те извикам.

-Добре, съгласен съм, но въпреки всичко още не съм наясно как ще ги убедиш да се махнат.

-Ти за това не мисли, имай ми доверие! За малко да забравя, ще ми трябва пълен комплект нови батерии за касетофона.

-Аз не знам дори дали още работи.

-Няма да го пускаме да свири, батериите ми трябват за друго.

-Тогава още тази вечер ще дойда до пещерата с касетофона и с батериите, друго какво ще ти трябва?

-Малко пари – 30-40 лева за джобни.

-Добре, сега отивам да приготвя всичко и довечера ще се видим.

-Чувствам, че се въодушеви от идеята, вече нямаш търпение.

-Така е, но все още не мога да проумея как ще стане цялата работа.

-Ще видиш! Донеси каквото сме се разбрали и можем още утре следобед да действаме!

Озадачен Иво слезе в града, порови се в склада на къщата и измъкна стария си касетофон, японско"Хитачи". Навремето беше върхът на техниката, но сега бе безвъзвратно остарял, дисковете и флашките отдавна замениха касетите. Провери какъв размер батерии са нужни и купи един комплект „Дюрасел", скъпи, но сигурни. Докато свърши още това-онова се свечери и той отново подкара нагоре към вилата. Остави колата в двора и без да губи време навлезе в гората, по познатите пътеки безшумно стигна до леговището на странния си приятел. Тихо подсвирна и се мушна във входа, обитателят се бе надвесил над нещо и съсредоточено го сглобяваше.

-Донесе ли го? А, голям е, направо е идеален за целта. Дай ми и батериите, още тази нощ ще го сглобя и ако искаш утре можем да действаме. Свободен ли си следобед?

-Да, и да изкочи нещо ще го отложа.

-Тогава около 16 часа се качи с колата на вилата да ме вземеш и ще попътуваме до У.. Облечи нещо спортно и удобно, особено обувките, защото може да се наложи и да се биеш или пък да бягаш!

-Добре, всичко ще изпълня. Като съм се хванал на хорото, ще го играя докрай.

-Тогава се разбрахме, ще те чакам в 16 часа на вилата.

Иво тръгна обратно през гората, май нямаше смисъл да слиза в града и после отново да се качва. Скоро стигна до къщата си, излезе на терасата и се замисли. Какво ли е решил Робинзон, защо бе така сигурен, че ще прогони ромите от У.? Той бе опасна личност, в това Иво се убеждаваше всеки ден, но сам човек срещу 20-30 пияни мъже нямаше шансове. И защо му беше този касетофон, да не мислеше да ги привлича с музика?

Небето напълно притъмня и той влезе вътре да си ляга, за утре трябваше да е свеж и отпочинал.

Спа непробудно и се събуди чак към 8 часа, толкова спокойно бе наоколо. Нямаше шум от коли, нямаше дори хорска глъч, чуваха се само птиците и

самотния лай на съседското куче. Разсъни се, пи кафе и излезе да тренира, до обед бе станал вир вода, но се усещаше във все по-добра форма. Върна се, обядва и започна да цепи дърва, после вароса дръвчетата в градината. Когато стана 15.30 влезе да се изкъпе и преоблече, снощи му бяха поръчали да бъде с удобни дрехи. Облече се, за всеки случай пъхна един бокс в джоба си и отброи 50 лева за приятеля си, а в това време дворната врата се хлопна. Ето, и самоубиецът идваше. Заключи и слезе при колата, приятелят му го чакаше до нея с касетофона в ръка.

-Готов ли си, партньоре?

-Да, дори потренирах, за да съм във форма.

-Добре си направил, въпреки, че твоята роля няма да е толкова опасна. Днес ти ще бъдеш по-скоро шофьор!

-Какви са ни плановете?

-Карай към У., а там ще пообиколим квартала, в който са се заселили пришълците!

Качиха се и той подкара пежото надолу, градчето, окупирано от ромите не беше далеч и стигнаха бързо, още повече, е напоследък покрай Николов често му се налагаше да минава по този маршрут.

-Сега обикаляй, а аз ще гледам за подходящо място, където да оставим касетофона!

-Какво точно целиш?

-Искам да го откраднат. Това ще бъде последното предупреждение към тях, че така повече не може да продължава, хората не ги искат и е време да си ходят. В оставащата част от деня аз ще съм главното действащо лице, ти само ще ми покриваш тила.

-Щом искаш да го откраднат, знам къде ще го подхвърлим. Когато идвах предния път жената в парка каза, че последните къщи са обирани вече по

няколко пъти. Види се те са им най-лесни, ако мярнат нещо ценно пак ще опитат.

-Добре, карай натам!

-Не ме дръж в напрежение и кажи после какво ще се случи!

-Снощи до късно си играх и заредих една метална тръба с барута от два ловни патрона, а нея я затворих от двете страни с винтове. Получава се малка и сравнително маломощна бомба, защото аз още на искам да убивам никого. В стената на тръбата съм пробил малка дупчица и в нея съм пъхнал две тънки жички, които се докосват. Така съм свързал електрическата верига, че ако натиснеш бутона”PLAY” батериите подават ток, а оголените жички в тръбата правят мощна искра, достатъчна да подпали барута. Той е в затворено пространство и ще гръмне много яко, е, не толкова колкото тротил или нитроглицерин, но все пак достатъчно, както ти казах целта е да ги уплаша и нараня, не да ги убивам.

Докато разговаряха преминаха през цялото градче и стигнаха края му, тотално завзет от ромите. Навсякъде висеше захабено пране, жени готвеха на огньове пред къщите, а от няколко различни места се носеше рев на бебета и оглушителна музика. Тук нормален човек не можеше да съществува и Иво, свикнал на спокойния и тих живот в планината съжали малкото останали обитатели, които заради покъщината си още не се бяха изнесли.

-Спри там, зад ъгъла и остави хитачито някъде в двора, но предупреди стопаните да не го докосват, не трябва да се взривява в неподходящи ръце!

Иво влезе и почука на вратата. Чака дълго, но накрая търпението му бе възнаградено, отвътре се показа уплашен възрастен мъж с малка брадвичка в ръка.

-Добър ден, г-не, идвам с мир! Няколко човека сме решили да помогнем на градчето да се отърве от тази циганска напаст, но за целта трябва да сложа този касетофон някъде в двора, искаме да примамим ромите. Моля ви за съдействие, но ви предупреждавам вие в никакъв случай да не го пипате.

-Да сте ми живи и здрави, дано успеете! Оставета го на дувара, там всеки от пътя ще го види! Аз живея сам, нямам семейство и след като бяхте така любезен да ме информирате, само ще наблюдавам от прозореца. Те на мен вече всичко ми откраднаха, но такава лъскава вещ веднага ще ги привлече.

-Добре, г-не, там ще го сложа, а вие се приберете и се заключете!

Той остави касетофона на посоченото място и се върна в колата за да разкаже на приятеля си докъде са стигнали.

-Идеално, сега карай бавно по главната да огледам къде са кръчмите!

Подкараха и откриха две отворени заведения, третото беше с разбити прозорци и не работеше.

-Робинзон, виждаш ли оня циганин с мустаците пред къщата, точно той е шефът им. Като го гледам е доста як, а и не е сам.

- Престани да съдиш за силата на един мъж по мускулите му! По принцип трудно ще разпознаеш един истински опасен човек, за да си такъв не е нужно да си като Шварценегер. Все ще измисля нещо! Само това ли са кръчмите?

-В този квартал „да", той явно е отседнал тук и отсега запиват. Виж го какъв е грозник, а и тия с него имат все отблъскващи физиономии!

- За това имам теория и макар да не е научно доказана, предполагам, че ще ти прозвучи логично.

- Ще ми е интересно да те чуя, време имаме.

- Замислял ли си се защо циганите имат по много деца? Нали не вярваш, че това е защото са добри родители? Цялата работа е, че те каквито и пари да изкарат ги дават за ядене и най-вече за пиене, такива неща като плащане на битови сметки тях не ги вълнуват. Ядене, пиене и веселба, навярно си забелязал, че дори някои подвижни катуни разполагат със сателитни чинии. Вечер и Айше и Хасан здраво се напиват, после лягат под юргана, а алкохолът си е мощен афродизиак. Никой от тях и не помисля за предпазни средства, а някои жени и надали са чували за спирали, противозачатъчни и

презервативи, така, че никой не мисли за последствията. След девет месеца Айше ражда дете, но то е толкова увредено от алкохола в сперматозоидите на Хасан, че дори акушерките като го погледнат и се извръщат. По-нататък тази генетична обремененост му пречи и в умственото развитие и затова най-често повечето от тях стават престъпници.

- То и в престъпленията хич ги няма, още на втория ден ги хващат.

- Защото ракията уврежда и мозъка. Ще подкрепя думите си с един пример, в Индия, където са само роми, но алкохолът е забранен, всички са си съвсем наред и дори икономиката им е в първата петица по най-бързо развитие в света.

- Сега като се замисля, ми се струва, че може и да си прав. Когато през целия си живот непрестанно се наливаш няма как да си наред.

- Ако това продължи две-три поколения вече се превръща във вроден дефект и личи дори външно. При жените посиняват венците, зъбите растат накриво, а на мъжете се изкривяват физиономиите.

- Точно като на тия отсреща. Но според мен има и друга причина, жените им започват да раждат още като са деца. И бащата и майката първия път обикновено са под 15-годишни, а природата такива аномалии не обича. Всъщност това бързо може да се поправи, нашите закони забраняват секса с малолетни и ако държавата си вършеше работата такива баш-татковци трябваше да са в Бойчиновци. Вкарай го там да я кара на чекии докато не навърши 18 и ще видиш, че останалите мераклии ще се замислят!

- Те се оправдават, че по техния закон можело, от векове било така.

- Това потвърждава моята теза, от дълго време са си увреждали гените. Колкото до оправданията им нека да си направят една тяхна държава като израелците и там да я карат по техните закони, сега ще спазват нашите. Те и зулусите ядат хора, но там, по Африка, отидат ли в друга държава и се култивират.

- Това се нарича върховенство на закона, напредналите държави са безкомпромисни в това отношение.

- И затова всичко им е наред. Виж ги, влизат в кръчмата!

-Още по-добре, няма какво да чакаме да мръкне, че тогава и останалите ще се върнат от гората. Сега са по-малобройни и шансът да успея е много по-голям. По-късно ще си продължим разговора!

- Ако оцелеем! Сега какво ще искаш от мен?

-Щом желаеш да помогнеш, спри колата пред заведението, но не гаси двигателя и не разрешавай на никого да влиза! Като гледам няма хора, което ще те улесни!

-Добре, нося си и бокса, ако трябва ще го използвам, но ще опазя вратата.

-Така те искам! Когато съм очи в очи с противника владея положението, но промъкне ли се някой зад мен всичко може да се случи. Те обикновено носят ножове и не се притесняват да ги използват, затова искам някой да ми пази гърба.

-Направо не виждам как ще се справиш, вътре сигурно е пълно с пияни дървосекачи.

-Това, че са пияни ми е от полза, ти не си ли спомняш, че навремето когато пиеше не ставаше за нищо?

-Вярно е, бях като парцал.

- И те, ако са обърнали по някоя мастика ще са същите, с голямо его, но без никаква координация. Такива лесно ги манипулирам, ако няма непредвидени изненади ще ги натръшкам.

- Умирам от любопитство как ще стане, но и съм малко притеснен.

- Не се бой, брани входа и гледай някой да не влезе, а аз ще се оправя с присъстващите!

Иво спря досами вратата, за да може през прозорците да вижда какво става вътре, а приятелят му взе парите, влезе в заведението и сред настаналата пълна тишина най-спокойно се настани на една свободна маса. Собственикът излезе иззад тезгяха и уплашен притича до него, мислеше, че този посетител се е объркал като случайно е влязъл и без да иска е допуснал непростима грешка.

-Извинете – зашушна му той – трябва да си тръгнете, тук не е безопасно за вас!

Човекът притеснен кимна към масата зад него и сведе поглед.

Новодошлият се огледа наоколо и видя озверелите физиономии на ромите, тарторът им нагло бе вперил погледа си в него.

-Така ли, че защо да е опасно? Както виждам тук сме само хора, няма мечки. Донесете ми, ако обичате, една голяма ракия и нещо безалкохолно, че цял ден пътувам и жаждата здраво ме мъчи!

За непосветения човек той наистина приличаше на изгубил се пътник. Гъстата му рошава коса и брадата скриваха цялото му лице, само очите дяволито святкаха, с кърпеното си елече приличаше на горянин от приказките, какъвто всъщност си и беше.

Едрият циганин заговори нещо на своите хора и те се захилиха, а в това време съдържателят му занесе ракията.

-Ха наздраве, добри хора, който от вас желае може да си поръча за моя сметка!

Той гаврътна половината от питието си и доволен въздъхна, а после отпи от безалкохолното. Тарторът, вбесен, че някой се държи така спокойно в негово присъствие отново изръмжа нещо и двама от хората му се надигнаха и без покана седнаха при Робинзон. Заплахата вече витаеше във въздуха и Иво едва се сдържаше да не влезе вътре и да не изведе приятеля си докато е време, но още се двоумеше и засега само наблюдаваше.

-Аркадаш, ти каза, че искаш да черпиш. Ние си имаме пиене, не щем от теб, но трябва да си платиш за престоя тук.

-Че аз си плащам, нали виждам на ценоразписа кое колко струва, само, че цена за престой няма нанесена, той навярно е безплатен.

-Не се ебавай с нас, ами плащай! И без това ще ти вземем парите, но по-добре да е без бой, че като те гледам едва дишаш.

Колко много се лъжеше наивникът и колко скоро щеше да разбере, че външния вид не прави човека.

-А, така не става, или пийте или не, аз заеми не давам!

-Какви заеми, бе – другите се запревиваха от смях – то остана и лихва да искаш.

-Ако давах заеми щях да искам, разбира се, но аз не съм банка. Много сте нагли и вече се отказах да ви черпя, можете да се върнете по столовете си, а мен оставете да си допия! Няма да е лошо и да изперете довечера дрехите си, не усещате ли, че смърдите ужасно? Вашите повлекани в къщи не са ли чували за сапун?

- Ах, ти, тъпо човече...!

Още двама роми се изправиха и наобиколиха масата на новодошлия, така при тартора останаха само трима. Робинзон се направи на уплашен и като стана от мястото си започна да си бърка по джобовете, все едно, че търсеше пари. Извади си ръката, но вместо банкноти стискаше къса полицейска палка като на Иво, но професионална, която с едно рязко движение на китката разтвори и удвои дължината й. Седналите натрапници не му бяха проблем и тях ги остави за накрая, започна с правия от лявата си страна. Палката със страшна сила се вряза в черепа му и оня рухна, все едно някой му бе изключил тока. Десният получи ритник между краката, но толкова силен, че се озова върху масата и там се запревива, а от крачолите му започна да се стича пикня, примесена с нещо друго, което миришеше ужасно, по-лошо и от дрипите му. Дойде ред на двамата, които се бяха самонастанили, за четвърт

секунда палката раздроби черепите и на тях и Робинзон без да губи време, с три крачки стигна до масата на боса и тримата му придружители. Двама от тях вече бяха извадили ножовете си и с обиграни движения посегнаха към корема му, но той се дръпна и с къс удар халоса патрона им по носа, а после с наваши-гери в главата го свали на пода. Нападателите се ококориха и загубиха ценно време, едва сега те започнаха да осъзнават, че срещу този човек нямаха големи шансове. Останал сам срещу само трима той наистина се развихри, откачи каишката на палката от китката си и я запокити към най-якия с ножа, тя се заби в едното му око и остана да стърчи там като кола от окото на Циклопа в „Островът на Одисей". Оня се развряка, навярно се молеше на неговия си бог, но той едва ли го чу, защото с нищо не му помогна. Робинзон не губи време, миг невнимание и щяха да го изкормят, затова се насочи към последните двама, които в този момент се чудеха на кой свят се намират. Вече с голи ръце и крака ги връхлетя и Иво от своя пост се убеди, че наученото преди години в специалните сили е било на ниво. Чуваха се само глухи удари и викове, а тялото на приятелят му се премяташе във въздуха в невероятни акробатични изпълнения. След миг всичко бе свършило, в съзнание бяха само барманът, тарторът и нашият герой. Той се наведе и повдигна един нож от земята, после погледна към ужасения собственик на завевдението.

-Скрий се някъде, по-добре да не виждаш какво предстои!

Човечецът изтича към една врата в дъното, радостен, че се е отървал без наранявания, а Робинзон опипа острието с палеца си и клекна до ромския бос, патронът, когото всички цигани слушаха и му се подчиняваха.

-Е, налудува ли се? Нали разбираш, че си жив само защото си ми нужен!

Той с бързо движение отряза едното му ухо и го разлюля пред очите му.

-Не мисли обаче, че ще се отървеш толкова лесно, искам дълго да помниш нашата среща! Вече винаги, когато се погледнеш в огледалото и ще се сещаш за мен. Чуй сега какво ще ти кажа! Давам ти два дни срок да се изнесете всички от този град, чуваш ли ме – два дни.

Той хвана другото му ухо и с острия нож отдели и него.

-Два дни, колкото са тия уши, ясен ли съм?

Защисаният циганин не можеше да повярва какво го е сполетяло, от кръвозагубата той всеки момент щеше да припадне, а тогава мъчителят му нямаше да е сигурен, че е бил разбран правилно и дали го е убедил напълно.

-Сега ще ти резна и ташаците, тогава ще спечелиш още два дни – той разряза копчетата на панталона и го хвана за чатала – и без това си толкова грозен, че повече деца не ти трябват, а и искам да съм сигурен, че си ме чул добре. Да не мислиш, че като си пуснал тия мустаци, набъкани с трохи от вчерашното ядене, ще скриеш отвратителната си мутра от останалите?

Ромът вече плачеше и почти на правилен български език несвързано заговори:

-Разбрах те, ще си тръгнем! Имаш думата ми, само не прави това!

-Сигурен ли си, да не се налага някоя нощ пак да ти идвам на посещение?

-Да, да, още тази вечер ще им кажа да си събират багажа.

-Вярвам ти! Е, засега ще си останеш мъж, но дръж на мъжката си дума! И още нещо – предай на твоите хора да спрат да крадат от хората, на всички вече им писна от вас. Ако някой откраднe още нещо, лошо му се пише, ще има последствия.

-Всичко разбрах, това също ще им го кажа. Пусни ме вече да си ходя, че трябва да се превържа, започна да ми се приспива!

-Радвай се, че на теб само ти се приспива, защото виж твоите главорези, част от тях никога няма да се събудят! Помни какво съм ти казал, след два дни да ви няма, защото следващия път няма да съм толкова мил!

Той го остави да се търкаля в кръвта си, влезе зад бара и на мивката изми ръцете си. После пусна току-що отрязаните уши в широка водна чаша и я напълни догоре с водка. Погледна се в огледалото, нямаше никакви

наранявания, което малко го учуди. Да се справиш с осем яки мъже си беше постижение, но да останеш и без драскотина си бе направо подвиг. Погледна навън към Иво, който му сочеше надолу по улицата, явно пристигаше друга тумба жадни за алкохол роми. Върна се при тартора, приклекна до него и отново му заговори, но оня вече губеше съзнание.

-И спрете да сечете гората, че мамицата ви ще разкатая! Създавайте нещо, градете, не може само да мислите какво да разрушите или да откраднете! Ще откриеш ушите си в една чаша на бара, ако до час се добереш до кадърен хирург той ще ти ги пришие отново. Помоли го да ти намести и счупения нос, тогава може отново да заприличаш на човек, стига да махнеш грозната растителност над бърните си.

Погледът му отново се насочи към колата и към помощника му, който тъкмо си слагаше бокса. Нямаше нужда да чака повече, момчето не бе така тренирано като него и можеше да пострада. Измъкна палката си от очната ябълка на лежащия на земята мъж, който навярно вече си отиваше, но краката му още потрепваха, а ръката конвулсивно стискаше острия нож. Излезе бързо и без да губят повече време се натовариха в колата и потеглиха, точно когато първите работници нахлуха в кръчмата. Автомобилът ускори и вече навлизаха в първия завой, чак тогава от заведението изкочиха няколко разгневени роми, но вече бе късно, нападателите бяха изчезнали.

-Е, Иво, видя ли как трябва да се постъпва с подобни хора, такива, които са изгубили всякаква мярка?

-Ти направо ме шашна, справи се с осем човека и дори не се задъха.

-Така си е, но не забравяй от колко години живея в гората, инстинктите ми са като на животно. Всъщност хич не беше трудно, очаквах по-ожесточена съпротива.

-Та ти не им даде шанс, направо ги размаза. И как заби палката в окото на оня, беше като на филм.

-Винаги гледай първо да надвиеш въоръжените и по-силните! Хилавите ги оставяй за накрая, те и без това само се пречкат на останалите!

-Ценни съвети ми даваш, но най-добре ще е да започнеш и да ме трениращ. Често сме заедно и все ще науча нещо полезно от теб.

-И това ще стане, не бързай! Сега ти залагаш на хитрост и на интелект, те също са мощни оръжия. Усъвършенствай ги, а физическата подготовка е най-лесната, нея ще я оставим за накрая.

- Значи ще се заемеш с мен?

- Щом желаеш, „да", но ти много-много не се радвай, да не мислиш, че ще ти е лесно? Това не са ти часовете по физическо в училище, понякога ще ти се реве от болка! Ще трябва да усвоиш нови умения, хладнокръвие, а защо не и коварство?

- Мислиш, че съм мек ли?

- Нужно е да станеш безмилостен, бърз и смъртоносен!

- Ясно ми е, че твоето ниво трудно ще го стигна, но каквото и да науча все ще ми е от полза.

- Това е така, тези уроци никога не са излишни, а и ти си се захванал с такъв контингент, че понякога ще ти се налага да се биеш. Това са хора безскрупулни и залагат на силата, а това им е и основната грешка, ако първо разсъждаваха и планираха, щяха да са много по-опасни.

Вече се смрачаваше и улисани в приказки те не усетиха кога стигнаха до Х., а после и до вилата.

-Аз тази вечер няма да оставам, ще спя в градската си къща. Извини ме, но имам някои ангажименти!

-Че аз не се сърдя. Изкарахме един приятен екшън-следобед, това малко ли е? Когато имаш повече време пак ела към мен, твоята компания никога не ми омръзва!

-С удоволствие, и то ще бъде съвсем скоро. Чудно ми е обаче какво ще стане с касетофона.

-Оня навярно още е в безсъзнание или на лекар, така, че няма да може да се разпореди да спрат кражбите, затова още тази вечер някое хлапе ще прескочи оградата и ще го откраднe. Много лоша идея, защото първата му работа ще е да провери дали работи и ще натисне фаталното копче. Следва „БУМ" и аз залагам най-малко на една откъсната ръка, а ако в този момент се е надвесило над него неминуемо ще има и извадени очи. Донякъде ще стане като в прабългарските закони, когато те хванат да крадеш ти отсичат ръката и аз мисля, че така е справедливо.

-Не само ти мислиш така, ако се проведе едно допитване до народа, надали някой ще е против. Щом навремето тия закони са имали ефект, значи ще са актуални и днес, жалко е само, че няма кой да ги въведе. Видно е, че само с приказки и с условни присъди не става, трябват по-сурови мерки.

-Ти нали наказваш убийците на дъщеря си по най-строгите закони. Като виждаш, че се получава, продължавай, само така можеш да ги спреш завинаги. Ние сме такъв народ, че от дума не разбираме, все трябва да се убеждаваме в нещата по трудния начин. Извини ме, че пак започнах да философствам, но това ми е болна тема, знаеш, че и аз навремето пострадах поради липса на справедливост.

-Знам, приятелю, знам! Но колелото се върти, нека бандитите да се опитват да си вършат далаверите, ние пък ще опитваме да ги спираме по нашия начин!

-Точно така, както направихме и днес.

-Чакай, исках да поговорим и за нещо друго. Нали си спомняш, че вчера или оня ден реших да си намеря помощник и да го привлечем в групата. Сега вече си свършихме работата в У., какво ще кажеш да се опитам да открия моя съученик и да му предложа работа?

-Опитай, ако е свестен ще ни е само от полза!

Иво вече нямаше търпение, звънна на треньора си в Търново и след обичайните поздрави го попита:

-Тренер, много ми трябва номера на Командо, случайно да го имаш?

-Имам го, моето момче, ето запиши го! Ние с него често се виждаме из града, знам, че преди време се разведе, но сега с какво се занимава, не съм наясно. Май преди 1-2 год. се беше хванал с някаква учителка, но като се чуете ти най-добре ще разбереш. Радвам се, че се обади, не трябва да се забравяме.

Затвориха и той веднага набра Командо:

-Здрасти бе, авер, къде се губиш? Иво от Х. те търси.

-О, здравей, Иво, как така се сети за мен, мислех, че си ме забравил?

-Не се излагай, такъв чешит забравя ли се? Обаждам се, защото много искам да се видим и да поговорим. Ти как си с времето?

-Имам колкото искаш, сега съм безработен, безпаричен и живея на квартира. Като се видим ще ти разказвам какво ме сполетя. Ти ли ще дойдеш тук или аз при теб?

-Щом си свободен ела още утре, но не ме търси в града, а се качи на вилата! Селцето е малко и лесно ще я намериш, ето ти координатите. Аз ще те чакам тук.

-Съгласен съм, утре ще се видим. Чао засега!

Иво затвори телефона и се обърна към отшелника:

-Е, чу всичко, човекът има време и е на наше разположение. Ти утре около обед ела, ще ви запозная и ще кажа, че си мой съсед. Ако прецениш, че е подходящ, ще го включим в играта.

-Разбрахме се, сега ще тръгвам, а утре пак ще дойда.

Разделиха се, приятелят му потъна в гората, а Иво се размисли за изминалия следобед и как само един човек успя да постигне толкова много. Виж ти какъв другар си бе намерил, истинска бойна машина. За бъдещите му задачи такъв учител щеше да му е само от полза, специалните му умения бяха направо стряскащи. Днес стана свидетел как с малко хитрост този човек успя да прогони цялата орда, тероризираща градчето от години. Не бяха успели нито кметът, нито полицаите, но приятелят му набързо се подготви и доказа, че можело. Е, действията му бяха малко крайни, но срещу него не бяха деца, а здрави мъжаги с ножове. Един вид – „Каквото повикало, такова се обадило". Сети се и за съученика си, когото очакваха утре. Какво ли му се бе случило, та да е изпаднал толкова? От друга страна погледнато, щом Командо нямаше работа, значи разполагаше с много свободно време. На двамата в тандем щеше да е много по-лесно, стига той да се навиеше, но познавайки авантюристичния му характер Иво не се съмняваше в това.

Следващият ден бързо настъпи и около 11 часа боецът пристигна с колата си. Прегърнаха се здраво, не бяха се виждали отдавна.

-Здравей, приятелче, добре, че тренера пазеше номера ти, иначе кога ли щяхме да се видим? Ти добре ли си?

- Жив съм, тук съм, какво повече?

- Ясно, не се оплакваш! Ела да ти покажа моето местенце!

Разведе го по стаите и излязоха на просторната тераса, оттам видяха Робинзон, който точно в този момент влизаше в двора.

-А, ето идва и друг мой приятел. Ще използвам случая да ви запозная, а докато още го няма ще ти кажа – много е точен. Не се подвеждай по външния му вид, такъв стил си е избрал! Наш човек е и не се притеснявай от него, говори си свободно!

- Струва ми се малко странен.

- Съвсем нормален е, със сигурност повече от нас.

Горянинът почука, влезе и като видя госта се направи на изненадан. Преди време, когато се запозна с Иво първите му слова бяха в рими, сега също не направи изключение.

„Гледам аз пред вас кола, питам се чия е тя, после, нали съм гадател, сетих се - на твой приятел. Ти очакваше го днес, идвам аз от интерес."

Иво със смях го прекъсна:

-Е, пак започна с римите, успокой се, наш човек е!

Обърна се към Командо:

-Когато се срещнахме за пръв път сума ти време рецитира, после ми каза, че така опознава хората.Така беше, нали Робинзон?

- „Моля те, не му разказвай, той и сам ще разбере, че приятелите верни, трябва да си подбере!

Насочи се към новодошлия, протегна ръка и се представи:

-Ха здрасти, от нашия домакин човек не може да си покаже талантите, пресича ме в най-лиричните моменти. Както го чу, нарекъл ме е Робинзон, така и ще се представя. А ти как се казваш?

-Викат ми Командо, а името ми е друго. Вече и аз почти съм го забравил, нека си остане така. Но Командо и Робинзон се допълват чудесно, като Батман и Робин. Трябва да вкараме и Иво в отбора с някакъв прякор.

Тримата си пасваха чудесно. Щом майтапите тръгнаха още от началото, значи всичко беше наред. Поговориха, посмяха се и преминаха на по-лични теми. Домакинът им набързо разказа на съученика си какви нещастия му се бяха струпали през последните години – за смъртта на дъщеря си, как напълно се бе предал, за осъзнаването и за бавното си възстановяване. Каза му как се е запознал с Робинзон и, че двамата са станали близки приятели. После го заразпитва за неговия живот.

-Какво да ви кажа, приятели, моята история е като турски сериал, но с нещастен край. На събирането на класа – той погледна Иво – не можахме много да си поговорим, а и от тогава много неща се промениха. Знаеш, че преди години ходих да се бия в Камбоджа, изкарах известно време там и се върнах с бая парици. Е, не всички бяха от заплати, но тогава кой ти гледаше. Освен в Камбоджа прескачахме и до Лаос, дори до Виетнам, дерибействахме и въртяхме далавери с местните велможи, по едно време не можехме да си преброим донгите. Като се наскитах се прибрах в Търново при баща ми, но не ми се живееше в неговото жилище, та си купих и аз един апартамент на „Пишмана", знаеш го, новия квартал. Поживях, повъртях се из България, но все не ме свърташе и когато възникна конфликта в Югославия, отидох и се записах да се бия на страната на сърбите. Плащаха по 100 немски марки на ден, като прибавиш и плячкосването, разбираш за какви пари говорим.

- Доколкото си спомням една марка тогава се равняваше на един наш лев.

- Точно така, но тогава левът беше силен, хлябът струваше 30-40 стотинки, а олиото – 70. Та така, вървеше ми около 12-13 месеца, но една нощ албанците ни сгащиха в някакво селско училище и в битката повечето ми приятели загинаха. Аз оцелях, но с ранен крак и от този момент за мене войната и рисковете приключиха. След малко ще продължа с разказа си, но първо искам да вметна, че сърбите нямат грешка, не са като нашите, които все гледат да те прецакат. Въпреки, че повече не им бях нужен, ме настаниха в една болница и ме лекуваха докрай, а всяка вечер един майор идваше при мен и ми носеше уговорените сто марки, нищо, че вече не воювах.

След лечението натъпках валутата в един пояс на кръста и се прибрах насам. Като спомен си донесох някои дреболии и един немски пистолет, но много ценен, още от времето на Хитлер.

- С какво се захвана в България?

-В Търново, за да вложа някъде парите купих още едно жилище, дори се ожених, но не се разбирахме с благоверната и набързо се разведох. След това станах бодигард на един богаташ от Варна, готин пич, винаги ще го

помня с добро. Бизнесът му беше в Русия, така, че 2-3 години бях там с него, но по едно време съпругата му пристигна, започна да се меси в делата му и развали и нашето приятелство. После пък бях арматурист в Германия, строихме един от стадионите за Олимпиадата, а знаете, че немците плащат много добре, особено когато гонят срокове.

Разказвам ви всичко това, приятели, за да разберете с колко пари съм разполагал, навсякъде доходите ми поне по нашите стандарти бяха огромни. Когато окончателно се прибрах в България освен двата апартамента вече имах и около 100 000 евро кеш. Сложих ги на сметка и си живеех живота, но сам вече не ми се седеше. Някъде бях прочел изключително глупавата сентенция на някакъв известен за времето си ерудит, който бе стигнал до заключението, че е по-добре да имаш нещастна любов, отколкото никаква. И досега проклинам деня, в който се запознах с една учителка по английски, тя преподаваше в Търново, а родом е от Z., едно село на 30 км. от града. Беше с две деца, а съпругът й рано-рано бе починал, горкият и дори само от този факт още тогава трябваше да ми светне лампичката. За съжаление, когато си влюбен не си особено внимателен и допускаш грешки, така сторих и аз. Събрахме се и заживяхме заедно, гледах си я като принцеса, защото знаех, че вечер като се прибера някой ме чака в къщи и ще има с кой да поговоря.

Нещата тръгнаха добре, дори баща ми я хареса. След време, когато той почина реших да продам неговия апартамент и с парите да стегна селската й къща в Z., да се преместим там и да заживеем на спокойствие. Аз имах кола, купих и на нея, а 30-те км., които се налагаше да изминаваме след работа са нищо. Съвместният ни живот наистина вървеше добре и започнах да правя генерални грешки – единия от моите апартаменти подарих на сина й, а другия - на дъщерята, и двамата от първия й брак. Купих им и по един автомобил, да ме споменават с добро, а и като нейни деца смятах за редно да ги приемам като свои. После, за капак й направих пълномощно за достъп до моята сметка с валутата, умно, нали? Но нали ви казах, живеехме заедно, обичах я и за мене това си бе в реда на нещата.

- Командо, животът по бойните полета не те ли научи, че не бива да се доверяваш на никого?

- Мислех си, че ме е научил, но съм се самозалъгвал.

- И какво се случи по-нататък?

- Всичко си вървеше по старому, докато един ден тя хъмта-мънта ми каза, че е срещнала друг и е влюбена. Този вариант не го бях и помислял, тя не е хубава, освен това е и дебела, мърморица е, абе типична селянка. Не го казвам, защото вече не е моя, просто такава е истината. Съобщи ми, че иска да се разделим, твърдо е решила да започне нов живот и аз след известно време осъзнах, че тя е сериозна и всичко между нас е приключило. Очаквах, че поне ще ми остави единия етаж от къщата за да има къде да живея, все пак юридически бях станал бездомен когато доброволно й бях прехвърлил всичко. Все още бе зимен сезон, тя не ме гонеше и таях някакви надежди, че няма да остана на улицата.

Един ден отидох да изтегля малко пари и все едно ме улучи втори албански куршум, установих,че вече нямам и никакви спестявания, тя бе изпразнила цялата сметка. Прибрах се унил на село, това беше явен пример за пладнешки обир, но нищо не можех да направя, за съжаление всичко бе законно. Няколко дни не бях на себе си, пълна безисходица. После дойде и окончателният удар, който направо ме съсипа. Нали ви казах за пистолета-антика, споменът ми от войната в Югославия, той наистина бе много ценен - с немския кръст, орела и надпис „Гестапо” на дръжката. Моята любима, която толкова много ме „обичаше” когато й подарявах коли и апартаменти и ми харчеше парите, написала донос до полицията, че не искам да се изнасям от къщата й и я заплашвам да я убия с пистолета, който държа еди-къде си. Страхотен сценарий, признавам й. Дойдоха, намериха го където тя беше посочила, осъдиха ме набързо и влязох в затвора за три месеца, тъй като си признах и честно обясних всичко, иначе можеше да полежа и повече.

Сега съм бездомен и живея на квартира, но по-лошото е, че не мога да си намеря работа с тази присъда. От нея ни вест, ни кост, очаквах някаква дори

малка компенсация, поне да си стъпя на краката, но не би. Оттогава повече не съм я виждал. Когато излязох от затвора изпратих по един имейл до децата й за малко финансова помощ и знаете ли какво ми отговориха? Синът й ми писа, ако искам да го съдя, но пари от него няма да видя, а на дъщерята отговорът беше – „имал си, дал си”! Каквато майката, такива и децата, какво да ги правиш? Мисля си обаче,че и аз съм виновен и в живота все не ми върви, понеже преди години извърших голям грях. Наврамето убих едно камбоджанче, има-няма десетгодишно, тъй като се бе запътило към нашия лагер в джунглата цялото опасано с взрив. Старейшините бяха му сложили пояса на смъртта с цел да влезе при нас и когато ни доближи да го взривят от разстояние. Отзад един кхмер дебнеше за подходящия момент с дистанционното, първо освитках него, после и хлапето. Нямах избор, разбирате ли, аз бях със снайпера и от мен зависеше живота на всички. Сега, след толкова години може съдбата да ми го връща, но пък тогава трябваше някак да защитя останалите от екипа.

- То е било предварително обречено от своите, ти не носиш отговорност за смъртта му. Нима ако го бяха взривили щеше да оцелее?

-Абе, Командо, ти направо си за вестник „Лична драма”, там ще разплачеш аудиторията. Тая наистина ти е разказала играта. Така ли ще оставиш нещата?

-А какво да правя? Кварталният в селото ме посъветва да не я закачам, а от съда ми забраниха дори да я доближавам, само нещо да й се случи и първо мен ще потърсят. Преди да стана и аз потърпевш се възмущавах, когато някоя я потрошаваха от бой или я заливаха с киселина, но сега ми се отвориха очите. Смятай какво зло трябва да са сторили тези жени на някого, за да се реши той на такава постъпка. Толкова време изкарахме заедно и в добро,и в лошо и как поне малко не ме съжали? Представям си и как е тормозила бившия си съпруг, за да е умрял на тази възраст. Но стига вече сме говорили за нея, всичко мина и замина, кажете вие как я карате! В края на краищата не съм дошъл дотук, за да се отдавам на спомени!

- Приятелю, направо не мога да повярвам, че си постъпил толкова наивно. Още в училище коефициентът ти на интелигентност не се побираше в скалата, а сега, вече зрял си допуснал такава грешка.

Робинзон също се обади:

- За вдовиците знам едно, те са или опечалени, или облекчени. Твоята даскалица определено е от втория тип, явно преминалите през живота й мъже много-много не й липсват. А ти Иво, нищо не казваш за твоята бивша съпруга?

- И моите спомени не са добри. Преди много време се пробвах в брачната лотария и за добро или лошо загубих. Сега това не ме изненадва, опитът ми ме убеди, че в днешно време шансът да спечелиш в тази игра е астрономически нищожен. Бях се оженил за една софиянка, но после се оказа, че съм случил на истинска нимфоманка, едва минавах през вратите на апартамента заради огромните си рога. Не изкарахме и две години и подадох молба за развод, още повече, че тя започна работа като сервитьорка в една дискотека в Студентски град и нещата тотално излязоха от контрол. Но в брака е така, единият партньор винаги обича повече и неизменно страда от това. Та това беше, напарих се и оттогава не съм повтарял.

Иво погледна към приятелите си и видя, че Робинзон тайно му прави знак да го последва навън. След 2-3 минути се изправи и помоли Командо за извинение.

- Изчакай малко тук, че съседът ме вика за нещо в коридора, да видя какво се е присетил!

Двамата излязоха, затвориха вратата и се спогледаха. Приятелят му тихо каза:

-Наше момче е, взимай го в отбора! Печата на военната подготовка отдалеч му личи. За досегашните си удари не му разказвай с подробности, само спомени, че си отмъстил. Той е авантюрист, освен това е в безизходица и ще

се съгласи да помага. Няма и допълнителен багаж като съпруга и родители. Приюти го при теб, финансирай го за първо време и нещата ще се получат.

- Значи го хареса?

- Няма нужда да защитавам докторат по психология за да го преценя. Моят съвет е да му се довериш, пострадал е и от полицията, и от съда, след тия съдбовни удари не вярвам да тръгне да доносничи. Не успях да го улича и в лъжа, поне веднъж да се беше объркал щеше да олекне в очите ми, но при него всичко се подрежда.

- Лъжите са като дървениците, усетиш ли една, неминуемо има и други.

- Точно така, разказът му е твърде невероятен, за да е измислица.

- По принцип най-добрите лъжи не се различават много от истината.

- Хайде, ще влезем вътре и от теб зависи да го привечеш на своя страна, но от мен да знаеш, това е твоят човек. Отнемал е човешки животи, наскитал се е по света и тъй-като се чувства прецакан от системата, ще прегърне каузата. Видът му говори сам за себе си и сякаш казва – не ме закачай! Тези, които нямат семейство тачат приятелството. Той търси справедливост и в наше лице ще я намери.

Върнаха се при войника и Иво изрече трите най-решаващи думи, които щяха да бележат живота им за дълго време напред:

- Трябва да поговорим!

Командо се ухили, той още вчера бе усетил, че съученикът му не му се бе обадил само за да го попита как я кара.

- Слушам те с най-голямото си внимание.

-Виж, мой човек, както виждам стигнал си дъното. Аз имам решение на твоите проблеми и ще ти направя предложение. Не се изненадвай от думите ми, макар, че ще ти се сторят невероятни всичко е чиста истина! Ние с Робинзон от известно време наказваме лоши хора, засега основно тези, които

са спомогнали за смъртта на дъщеря ми. Много сме добри, още нямаме засечки. Ще ми простиш, че в самото начало не те информирах за тази наша дейност, но сам разбираш, че проверката е най-висшата форма на доверие. Както и да е, както виждаш, ти премина изпита и затова си позволявам да сподепя тези работи с теб. Като те слушам, и ти не си видял добро от живота, рискувал си постоянно, а сега нямаш нищо. Ако желаеш, присъедини се към нас, ще се настаниш тук на вилата и тримата ще продължим започнатото.

- Ти сериозно ли говориш?

- Точно сега съм по-сериозен отвсякога. От опит се уверих, че падат и неочаквани пари, така, че нищо няма да ти липсва.

- Важните неща се правят безплатно.

- Е, все пак трябва и да се яде! А и има един лаф, че големите войни се водят с големи пари. Хубаво си помисли и тогава ми дай отговор, но веднага искам да те предупредя, че това,с което сме се захванали е много опасно. Нагазили сме в дълбоки води, защото са замесени големи хора, дори служители на закона и играят яки пачки.

- Чувал съм, че войната и наркотиците са най-лесния начин да забогатееш.

- А аз гледам всячески да им преча в това, което адски ги изнервя. Уловят ли властите някаква закономерност при нашите действия или ако се издъним по друг начин и ни усетят, ще ни погнат и мога да те уверя, че ако ни хванат дори няма да ни изслушат. Ти не си страхливец, но беше мой дълг да те предупредя.

- Някои хора, когато става дума за печалби наистина не подбират средствата. С едни и същи пари купуват и куршумите, и ковчезите!

- Е, какво решаваш?

Командо ги загледа сякаш очакваше, че се шегуват, но видя само сериозните им лица. Разбра, че е чул самата истина и се усмихна:

- Разбирам, че докато съм се скитал насам-натам ти си се занимавал с всякакви високорискови дейности.

- Може и така да се каже!

- Какво има да му мисля, бройте и моя милост, та аз съм мечтал за нещо такова, момчета! Животът не се отнесе справедливо към мен, какво мога още да загубя? Осигурявате ми подслон, приятелство и ще раздаваме правосъдие, какво да искам повече? Та аз и досега все съм рискувал, но за пари, вече поне ще имам кауза. Многократно съм виждал как умират хора и срещите със Смъртта вече не ме плашат. Казвам твърдо ДА. Но ми е интересно вие как сте решили да се захванете с такива работи?

- Когато дъщеря ми си отиде, няколко месеца живях по инерция. Втъвах все по-дълбоко в собственото си самосъжаление, докато веднъж на гроба й не ми просветна. Какво правех аз, по дяволите, така ли щях да оставя нещата? Стегнах се, съставих план и започнах да го следвам, като се стремях да остана анонимен, все пак не участвах в състезание по популярност. За съжаление мога да ги докопвам един по един, нямам ресурс за по-сериозни действия.

- Според мен е било логично тези хора да понесат своята отговорност. От полицията не потърсиха ли виновниците за смъртта й?

- Хубава теория, но...! Никой не се и опита, нито полиция, нито прокуратура. Наситих се да чакам правоприлагащите органи да си свършат работата и се задействах, все пак ми бяха отнели единственото същество, което обичах. А си припомних и един израз на великия Гарибалди, който сякаш бе създаден специално за мен.

- Ще го споделиш ли и с нас?

- Защо не? Цитирам го по памет: „Да се роди, да живее, да яде, да пие и накрая да умре може и насекомото.” Е, аз насекомо ли съм, та да се примиря с огромната загуба и да продължа да живуркам? Освен това се бях пропил и почти не се хранех. Абе това определено бе най-кошмарният период от живота ми, отивах си и то безславно!

- Ако питаш мен, добре си постъпил като си тръгнал след тях. Някакво правосъдие е по-добро от никакво. И казваш, че напълно спря пиенето?

- Въпрос на личен избор, реших, че няма нужда да търся утеха в бутилката.

- Така си беше – намеси се и горянинът – когато преди време дойде да ми се изповяда приличаше на човек в последен стадий на нелечим рак. Не бях го виждал само от една година, а едва го познах. Сега обаче е друг човек, дори понякога се усмихва, макар и все още резервирано.

Иво кимна, но само от благоприличие, той знаеше, че тези думи не биха могли да бъдат по-далеч от истината. Надали някога щеше да се засмее отново!

- Значи и двамата сме пострадали заради други хора, животът ни се е сринал от намесата на външни фактори.

- То обикновено така става, но сега поне оказваме отпор. Добре дошъл в тайната ни групичка!

Тримата се спогледаха съучастнически, поговориха още малко и Робинзон стана да си ходи.

-Хайде, момчета, аз ще тръгвам, а вие си спомнете отминалите ученически години! Утре сутринта ще дойда, че съм обещал на Иво малко мезе и тогава ще продължим разговора. Но помнете едно, животът е даден, за да се живее! Постарайте се да не го забравяте!

Той замина, а двамата съученици останаха на терасата, отново се бяха намерили, пак щяха да са заедно както едно време. Припомняха си стари случки до късно, смяха се на детските си лудории, после легнаха да спят. Командо вече имаше дом, Иво си намери помощник, а Робинзон, без още да го знае се сдоби с двама съвестни и нахъсани ученици.

15

Сутринта отшелникът цъфна рано-рано на вратата и хвърли две осолени рибици от дивеч на масата.

-Хайде мързеливци, ставайте, какво се излежавате по това време? Вече сте отбор, макар и от двама и аз ще ви бъда треньорът. Облечете се и потичайте двайсетина минути в гората, после имаме важен разговор. И двамата сте били атлети, време е поне малко да възвърнете формата си. Хайде, бегом и вече искам пълно подчинение!

Двамата приятели, учудени от този внезапен ентусиазъм в горянина, не се бавиха дълго. Облякоха по-стари дрехи, обуха маратонките и излязоха на дълъг крос. Слънцето вече грееше и бе истинско удоволствие да потренират. Когато се върнаха направиха малко упражнения и започнаха обща физическа подготовка – лазеха по поляната, катереха дървета и правеха лицеви опори до припадък. Накрая влязоха в къщата, взеха си по един душ и освежени насядаха около масата. Треньорът им извади малка бутилка и напълни от течността в нея две чаши.

-Вече всяка сутрин ще пиете от извлека, той ще ви дава сили след това здраво да тренирате. Искам да се позанимавам с вас и поне малко да ви подготвя физически, не се знае в какви ситуации може да попаднете. Не искам да мрънкате и да се оплаквате, това отличава мъжете от момчетата! Слушайте ме и няма да сбъркате!

- Ама, Робинзон...

- Не говорете сега и чуйте нощес какво измислих! Никога не съм обичал утъпканите пътища, а и този живот, който водя в гората няма как да не изостри тръпката на ловеца в мен! Уморих се да живея в този сив свят без да вземам отношение, но досега бях сам и възможностите ми бяха ограничени. Сега обаче сме един малък отряд и тримата ни мотивира нещо банално - справедливостта. Ще потренираме тук около месец-два и ще ви науча на някои неща от моя стар занаят. И двамата вече сте се срещали отблизо с насилието, така, че техниките, които ще ви покажа няма да влязат в противоречие с принципите ви. В същото време ще планираме следващите удари, по-точно Иво ще планира, а аз ще одобрявам, засега той добре се справя. От днес ставаме неразделни и образуваме едно цяло – тъй като често ще рискуваме, животът на всеки от екипа зависи от другарите му.

Иво чак скочи от стола си, толкова се бе развълнувал.

- Значи си решил да ми помогнеш?

- Защо не, ти си в правото си да търсиш възмездие, а нашата организация ще е праворазадавателна, в най-чистата й форма! Но ще ме слушате, старомоден съм и обичам правилата!

- Направо не знам какво да кажа!

- Няма и нужда, остави оръжието да говори! И така – правило номер 1, не се доверявайте на никого! От днес нататък думата предпазливост ще стане мантрата ви, какво вършим ще знаем само тримата и шестте ни ръце! Ще цените мълчанието, няма нужда от хвалби! По-добре да бъдем параноици, отколкото после да съжаляваме от гроба или от затвора! Правило номер 2 – забравете доброто отношение към престъпниците, ако се налага да използваме сила, ще използваме сила и то неограничена. Ние не сме от Хелзинския комитет или от някоя друга псевдоправозащитна организация, та да се съобразяваме с чувствата на бандитите. Освен това от утре ще ви скъсвам от тренировки, вече сте зрели мъже и знаете, че това е за ваше добро. Искам да ви подготвя почти като тюлените.

- За тия митични тюлени съм изчел десетки книги и все още познанията ми за тях са оскъдни. Какво ги прави толкова добри бойци?

- Само като ти кажа какъв е девизът им и нещата ще ти се изяснят. Базата им е в град Коронадо, Калифорния и от сигурни източници знам, че в столовата им на голям плакат пише – „Единственият по-лек ден, беше вчерашния”! Ето го разковничето за успехите им, яките тренировки.

- А защо им викат тюлени?

- Абревиатурата на техния род войски е SEAL – това е SEA, AIR и LAND, което ще рече море, въздух, земя. Съвсем случайно животинчето тюлен на английски също се пише SEAL и по тази причина на бойците са им лепнали това прозвище. Но това наименование напълно им пасва, защото те са членове на военоморските сили и изпълняват много мисии във и под водата.

Ние с вас ще наблегнем най-вече на сухоземното обучение, защото се предполага, че бъдещите ви жертви ще са на земята.

- Жертви! Добре звучи!

- Да, ако сте добре подготвени, враговете ви най-често ще стават жертви. Ако планираме внимателно, победителите ще сме ние. И нека се разберем отсега – никакви безсмислени рискове! Усетите ли, че в плана ви има прекалено много ако, може-би или вероятно, по-добре го зарежете! Командо, още в началото искам да те питам нещо. След всичко, което ти е причинила твоята даскалица, нямаш ли желание да я накажем?

-Естествено, че имам, но после всеки ще се сети, че съм аз. Дори по едно време си мислех да отида при някой следовател и там да разкажа по колко елегантен начин ми взеха всичко.

- Не ти трябва полицията като имаш мен!

- Защо, да не си измислил нещо?

- Никога не позволявай на измамника да се измъкне безнаказано, така ще си помисли, че винаги ще му се разминава и ще продължи постарому! Има начини, измислени от престъпни, но гениални умове, които ще ни помогнат да й го върнем тъпкано.

- Ако моето участие няма как да се докаже, тогава нека да действаме!

- Разбирам, че си „ЗА”! В такъв случай нека да накараме тази жена да съжали, че е била толкова меркантилна! Имам нещо наум и то ще й причини повече вреди, отколкото да я убиеш, а и никой няма да те заподозре. Сега ще ви дам задача. Слизате с колите долу и хубаво напазарувате! Запасете се с цигари, кафе, храна и всичко необходимо, че после времето ще ни трябва за друго! След това ще обиколите близките села, които имат собствен магазин. От там ще изкупите всички налични термометри, но само живачните. Сега вече ги правят със спирт, вместо живак, но се надявам по селата да са останали неизкупени от старите. Ще ми трябват поне 50 броя, но ако са повече, още по-добре. Ходете където искате, но ги намерете, а след това от

някоя аптека купете 5-6 ножчета за рязане на ампули! После, като се приберете слизате в мазето и ти, Иво изстрелваш 2-3 патрона от „Беретата”, нали каза, че е 9 мм.? Ще сложите юргани и възглавници и ще стреляте в тях, искам после да намерите куршумите, но цели, а не деформирани и да ми ги донесете. Това е засега, действайте!

- Шефе, тази твоя експедитивност ми говори, че пак си замислил нещо. Куршумите за даскалицата ли ще са, да не мислиш да й ги пратим в плик като мафиотско послание?

- Те не са за нея, просто мисля няколко хода напред.

- Значи в близките дни и месеци ще бъдем доста заети?

- Естествено, нали ще изкореняваме лошотията. Хайде, тръгвайте, че работа ни чака!

Двамата приятели слязоха в града и напълниха багажниците с храна, горе имаше фризер и можеха спокойно да се презапасят. Командо използва случая, че са сами и подпита съученика си:

- Тоя твой познат май не си поплюва. Според теб има ли покритие или е някакъв въздухар?

- Железен е, направо може да ти разкаже играта. Покрай него на такива неща станах свидетел, че могат да ти настръхнат косите, ако ги чуеш. Той е истинска находка, всеки с такъв приятел е невероятен късметлия.

- А често ли вършите подобни неща?

- Не чак толкова, колкото ми се иска, но повече от обичайното.

- Това ми стига, след тия думи мога да му се доверя. Хайде, ти тръгни насам, а аз нататък, да се надяваме, че все някъде ще открием от тази дефицитна стока!

Те се разделиха и подкараха в различни посоки да търсят поръчаните термометри, разбраха се после да се качат направо горе.

След дълго обикаляне Иво пръв се прибра с 16 термометъра, цял ден търси, но само толкова откри. Докато чакаше партньора си, слезе в мазето и изпълни заръката на Робинзон. Нареди няколко слоя стари дюшеци и откри огън, само се молеше съседите да не чуят изстрелите. Разтърси се и намери куршумите в дрепа на последния дюшек, той се бе оказал последно препятствие за тях. Качи се отново горе, стиснал здраво зарядите и завари в стаята Робинзон, а докато му обясняваше за качествата на пистолета чуха и колата на Командо. Изчакаха го да се качи при тях, заредиха фризера с донесените продукти и седнаха около масата. Иво извади своите термометри и попита:

-Е, Командо, моите са само 16, ще успееш ли да допълниш бройката?

-Ще успея и още как! Стигнах чак до Вонеща вода и навсякъде където попитах бяха останали само спиртни. Накрая в едно селце магазинерката откри в склада цяла кутия с 50 броя живачни. Досещах се, че ти няма лесно да намериш, затова купих всичките.

-Браво, момчета – намеси се Робинзон, - идеално, колкото повече, толкова по-добре. Сядайте сега да ви разкажа как ще накажем лакомата използвачка!

Нарязаха едната пастърма на тънки филийки, седнаха и докато слушаха плана на приятеля си, замезваха. След половин час всичко им беше ясно.

-Надявам се да сте ме разбрали точно! Няма да бързаме, ще потренираме и ще прецизираме нещата. А ти, Иво, какво реши, кой ще бъде следващият ти противник?

-Ами щом с Командо ще ходим към Търново, поне да свършим двете неща наведнъж. В такъв случай ще бъде Пеев, от тамошната полиция. В началото мислех да го пощадя, но после реших, че не бива да отстъпвам от принципите си.

-А реши ли начинът? Защо не изпратиш един анонимен донос до когото трябва и там подробно да опишеш какви ги е вършил? Ако ти повярват, ще го уволнят и ще го осъдят.

-И това го мислех, но като им дам факти ще трябва да дам и имена, а спомена ли Искрен, веднага ще го потърсят за разпит. Естествено, няма да го открият, но покрай него може да навържат нещата с вече мъртвия Николов от У.. Това ще ги накара да се заровят по-дълбоко и ще станат внимателни. Тогава вече кой знае, могат да попаднат и на моите следи. Не, по-добре да не е донос. А ще ти кажа и нещо друго, дори да го разобличат е малко вероятно да го осъдят. Както се казваше в един филм - „Вярвам в законите, но за правосъдието имам съмнения". И тримата знаем каква е съдебната ни система – малко парици на съдиите и излиза чист като сълза, а той, като знам с какво се занимава има достатъчно средства.

- Тук си прав, логично е да разполага с много пари и още повече адвокати.

- Но дори и да стане чудо и да го осъдят, присъдата няма да е смъртна, а аз вече съм му издал такава. Решил съм и той като другите.

Командо, на когото още нищо не бяха разказвали с подробности надигна глава и се облещи: – „Какви други, по дяволите, - помисли си той - тия двамата явно не си поплюват и ще излезе, че са претрепали сума ти народ. Май оня ден като говореха са били съвсем сериозни, не са се изхвърляли".

Иво продължи:

-Още не съм измислил начина, но и това ще стане. Нали казваш, че ни предстои обучение, значи имам време.

-Аз начина вече съм го измислил, нали затова те изпратих да стреляш, но исках да чуя твоето решение. Ти да не мислиш, че цяла нощ мързелувам като вас. Обаче ще го споделя само с теб, поне на първо време, че ако стане някоя засечка Командо да не знае подробности. Хайде сега, почивайте, че от утре започвам да ви натоварвам!

Така и стана. Дните бързо се нижеха, а тренировките ставаха все по-дълги и по-мъчителни. Учеше ги на удари с нож, с ръце и крака, на различни хватки за самозащита и нападение. Понякога слагаше камъни в раниците им и двамата бягаха до припадък или лазеха с километри. Вече всичко по тях ги болеше, но

не се отказваха, тренираха с удоволствие и от ден на ден ставаха все по-добри.

- Хайде, момчета, размърдайте се и си втълпете едно нещо! Не искам да спазвате нормите, това е най-сигурният начин да ви убият! Дадености не приемайте, ако сте наблюдавали някоя сграда и за десет дни там са влезли всичко на всичко трима човека, това не значи, че вътре са само те, винаги имайте едно наум! Подхождайте мръсно, не ви обучавам за честни двубои. Печелиш с всички възможни средства, победителите не ги съдят, а и на улицата добрите обноски са пълна отживелица. А аз ще ви науча единствено да побеждавате! Какво беше правило номер едно, Иво?

- Да не се доверяваме на никого!

- Точно така. Командо, помниш ли другото важно правило?

- Естествено! С отрепките да сме безмилостни.

- Иво, третото?

- За такова още не си споменавал.

- Ами включи се и ти, дай някое предложение!

- Момент, да помисля! Ето го – „Никога не казвай НИКОГА”!

- Става, ще го приемем!

- И аз имам едно.

- Казвай, Командо!

- „Винаги опознавай отлично навиците на мишената си”!

- Това изказване има голяма стойност, помнете го и го спазвайте!

Тогава слушай и запомняй,

от мене имате оферта,

дали си сам или със Иво,

пазете винаги омерта!

- Ей, шефе, защо не издадеш един наръчник за обучение в стихотворна форма?

- Че кой ще го чете? Аз искам да предам знанията си само на вас, вие да сте подготвените, а не останалите.

- А, сега те разбрах!

- Отлично! Чуйте още нещо, мислете самостоятелно и постоянно експериментирайте! Винаги бъдете под обхвата на радара, незабелязващи се и с нищо неотличаващи се фигури! Каквото и да се случи не се паникьосвайте, паниката убива! За военните заповедта е закон, но вие не сте такива, искам да сте непредвидими! Станете като ония от САС, това е британския вариант на тюлените! Те не слушат никого, доверяват се единствено на себе си.

- Според теб кои са по-добри?

- Трудно е да се каже, и двете организации са перфектни в подривните операции. Тях пък ги води девизът – „Който е смел, побеждава”. Но стига сме си губили времето с приказки, хайде още две обиколки на хълма! Трудното начало почти винаги води до добър край!

- Чакай, нали и теорията е важна! За тюлените и за момчетата от САС чухме, разкажи нещо и за руснаците!

- Наричат ги Спецназ, което в елементарен превод значи Отряд със специално предназначение. Те са абсолютни убийци, чувал съм, че групите са съставени предимно от сираци без бъдеще, хора, които няма какво да губят. Пред тези копелета Адолф Хитлер и доктор Менгеле изглеждат като невинни младенци. Тяхното мото е ”Заедно печелим, разделени губим”, което трябва да ви говори, че разчитат на груповите действия. Аз този подход го отричам, по принцип операциите, извършвани от много хора имат съмнителен успех. За мен много по-ефективен е самотният боец, който се загубва в множеството и по-лесно изпълнява задачите. Вас ще ви тренирам по този

начин! Когато си сам много по-лесно се стопяваш и изчезваш в каквато и среда да се намираш.

- Значи и те са добри?

- Естествено, но са много брутални. Нерядко още при обучението им загиват половината от курсантите, инструкторите им не си поплюват. Въоръжението им също е на ниво, руснаците може и да не произвеждат добри телевизори, но при оръжията са перфектни. Всъщност Спецназ са единствените специални сили в света, на които ножовете им са като пистолети, мощна пружина изстрелва острието и ако си добре обучен, до десет метра убиваш противника си. Но както вече ви казах, при тях мисията е по-важна от човека, а при нас няма да е така. Ще си губим ли още времето в празни приказки?

Така изминаха повече от три месеца, в пълно натоварване. Телата им дотолкова се закалиха и заякнаха, че последните седмици дори вече не се бунтуваха, бяха свикнали с всичко.

Отделиха и един ден да пострелят с арбалета – Иво опита пет пъти да свали една шишарка от бора в края на поляната и едва накрая я улучи. След него Командо едва успя да възпроизведе четири изстрела и тетивата с трясък се скъса. Лъкът беше толкова силен, че стоманеното въженце издържаше едва десетина изстрела, но пък металната сачма летеше с такава скорост, че трошеше всичко по пътя си. Нищо не можеше да оцелее след такъв удар. Смениха тетивата и стреляха, докато отново я скъсаха, но Иво много напредна – от 50 метра вече улучваше цигарена кутия, а дори не ползваха оптически мерник.

Решиха няколко дни да починат и двамата съученици отидоха до Търново, искаха да научат нещо за този Пеев. Там Иво си уреди среща с Гемижев, като се наложи да му припомни кой е и откъде се познават. Седнаха в едно кафене и докато си говореха за случая той го попита уж случайно:

-Тогава се запознах и с един друг полицай, но не от вашето РПУ, Вълко Пеев се казваше. Стори ми се свестен човек, още ли работи там?

-Зная го – отговори Гемижев – не се е местил, още си е в 1 РПУ, отговаря за престъпленията свързани с наркотици. Но не ми е близък, ако такъв колега ми е приятел, значи съм най-самотният човек на света.

Иво продължи да плете мрежата си.

- Май не го уважаваш много?

- Позна! Ако видиш, че колата му е отпред, значи е на работа, иначе много обикаля. Кара ново БВМ, чисто черно, сигурно е получил наследство – и му намигна.

Така без много труд бащата на Денница научи каквото му трябваше. Поговориха още известно време, накрая платиха сметката и се сбогуваха. Качи се в колата при Командо и му каза:

-Ти познаваш по-добре от мен този град, закарай ме до 1 РПУ да проверим нещо!

Стигнаха бързо до мястото и се огледаха, черното БМВ стоеше паркирано на петдесетина метра от входа. Оставаше още малко до края на работното време и решиха да почакат и да отметнат още една важна задача. За да не губят след това време с маневри, обърнаха колата, приближиха немската машина и зачакаха. Говореха си незначителни неща и минутите летяха бързо. По едно време фаровете на колата премигнаха, видно бе, че собственикът й всеки момент ще се появи. Оказа се, че не се бяха излъгали, след миг видяха дребен мъж с вестник в ръка галантно да отваря пасажерската врата на засукана дама, физиономията му показваше всички белези на забавено умствено развитие. И двамата не се сдържаха и ахнаха при вида на Пеев, дотолкова несъразмерно беше всичко в него.

- Виж го как се перчи като ходи! Сякаш има някаква мания за величие.

- Типичен Наполеонов синдром, болестта на съвременните мижитурки.

Откъдето и да го погледнеха бе пълна гротеска, особено в главата приличаше на неандерталец. Малки подли очички надничаха над месестия

нос, а отдолу, заради големите криви съби, избили навън, устата му изглеждаше като сандък, пълен с дърва. Въпреки ниския ръст на човека коремът му висеше над колана като гигантска диня и стигаше почти до коленете, освен това дори оттук виждаха, че май имаше повече коса в ушите, отколкото на темето. Пълна пародия на човешко същество! Хора като него ставаха полицаи, защото не ги биваше за нищо друго. Системата вече се бе напълнила с подобни типове и затова от десетина години буксуваше и бе в пълен застой. Например Пеев преди да го назначат на тази длъжност бе невзрачен адвокат, който пишеше нотариални актове и изготвяше завещания, печелейки едва по няколко хиляди годишно и то в добра година. Но опакият и чепат човек си остава опак, независимо, че си е сменил работата и въпреки, че той така и не успя да си създаде приятели в полицията поне забогатя неимоверно. Не че бе умен, мозъкът му работеше по-бавно и от растяща трева, но ресорът му, свързан с наркотиците предлагаше богати възможности. Отначало го настаниха в една канцелария и работата му бе по цял ден да брои кламерите, но някакво бюрократично разместване го изстреля в орбита. Понастоящем, дори и тъп, той усещаше, че с тази показност рискува, но не можеше да се спре, освен това имаше моралните задръжки на крокодил, състояние, което пречеше на трезвата му преценка.

- Той се има за недосегаем, но ние можем да му дръпнем юздите.

- Така и ще направим, сега нека видим накъде се е запътил!

- Загагам, че отиват някъде да се чукат.

- Часът не е особено подходящ за това, а и тази трябва да е луда, за да легне с него.

- Грозотията никога не е спирала меркантилните жени. В леглото те си затварят очите и мислят я за банкови сметки, я за някоя екскурзийка в чужбина.

- Изчакай, скоро ще се убедим!

Луксозната кола запали, даде мигач и потегли, а те след нея. Попътуваха десетина минути и пред една кооперация жената слезе, казаха си нещо през прозореца и тя хлътна във входа. Изненада! Пеев отново се вля в трафика, а нашите хора продължиха да карат внимателно след него. Стигнаха до приятно крайно кварталче с 3-4 кокетни блокчета, от това, което бяха научили знаеха, че полицят разполагаше с пари и бе логично да има жилище на подобно място. Комплексът бе хубав, но като се имаше предвид какъв е човекът, притежаващ апартамент тук бе все едно хлебарка да живее в сватбена торта. Колата му плавно спря на голям паркинг, той слезе, заключи я и пое към входа на едната сграда като пътьом изхвърли вестника в едно кошче за боклук. Двамата приятели изчакаха още малко и тогава Иво слезе и последва полицая, трябваше да е сигурен, че той живее точно тук, а не е дошъл на гости например. Влезе във входа и огледа наоколо. Всичко беше наред, и на пощенската кутия, и на един от звънците пишеше В. Пеев - 3 етаж. Доволен си тръгна и когато вече щеше да влиза в колата му хрумна нещо, върна се и внимателно измъкна вестника от коша. В колата го прибра в найлонова торбичка, а нея пъхна в жабката и се обърна към шофьора си:

-Свършихме добра работа, тук живее копелето. Запиши адреса на лист, а го искам и в GPS-а за по-сигурно. Когато го посетим може и да е тъмно, та да не се лутаме.

Командо изпълни задачите, погледна си часовника и предложи:

-Гледам, че на моята след малко й свършват часовете, още й знам програмата наизуст. Искаш ли да отидем до училището и да ти я покажа?

-Да, интересно ще ми бъде да видя коя те е ошушкала така. После можем да поемаме към Х., че нашият човек сигурно изгаря от нетърпение да разбере какво сме свършили.

Подкараха колата към Царевец, след малко паркираха пред едно добре поддържано училище и зачакаха. В уречения час звънецът би и сградата започна бавно да се опразва. Ученици тичаха към чакащите ги родители, коли спираха и тръгваха, а най-накрая заизлизаха и учителите.

-Ето я Иво, виж тази с черното куфарче, която отива към аудито!

Една едра матрона достолепно пристъпяше сред гъмжилото от деца, а от колата излезе един мъж да я посрещне. Трудно можеше да се види по-гротескна гледка – тя, дебела и ниска, а той - слаб и върлинест, явно в този случай противоположностите се бяха привлекли. В първия момент Иво съжали човека, но веднага се сети, че заради този мъж приятелят му е на улицата.

-Абе, Командо, не мога да повярвам, с това чудовище ли живя заедно, да не ти е направила някаква магия? Та аз тази няма дори да я погледна. Горката, поне няма защо да се безпокои, че ще попадне на корицата на „Плейбой”! Започвам да се досещам от какво е умрял бившият й, сигурно някоя нощ го е смачкала в леглото. Направо ти казвам, радвай се, че си се отървал! Ти ще се оправиш и отново ще си добре, но виж нея как я е наказала природата, при това необратимо! Че тя е като планина бе,човек. Чудя се обаче този пич какво прави с нея, те са абсолютно несъвместими като двойка?

-Като гледам аудито предполагам, че има пари, моята е надушила кинтите и се е прицелила в него. Горкият наивник, не знае какво го чака.

-Е, да е мислил когато ви е разделил. Не може да не е знаел, че тя живее с теб и все пак зад гърба ти се е срещал с нея. Не го мисли, заслужил си го е! Чакай да видим като се качат дали амортисьорите на колата ще издържат!

Майтап, майтап, но Иво все още не можеше да си обясни защо тя бе постъпила така с приятеля му. Обикновено такива цоцолани, знаейки какво представляват, се вкопчваха в някой мъж за цял живот и играеха ролята на примерни съпруги. Какво й пречеше и на тази да съжителства с Командо и пак да му харчи парите? Но не, тя явно не искаше да дели с никого, желаеше всичко за себе си. Чудеше й се обаче, толкова ли бе тъпа, за да не се усеща, че той ще се върне и ще й потърси сметка. Казват,че отмъщението се сервира студено, тоест след време, когато всичко е добре обмислено и чувството за самосъхранение на жертвата се притъпи. Самата му биография на войник би

трябвало да я накара малко да се позамисли когато е планирала нещата. Тази отсреща бе вече мъртва, само дето още не го знаеше.

Поседяха още малко докато се освободи движението и бавно потеглиха, днес свършиха добра работа. Сега, след като вече бяха научили къде живее Пеев спокойно можеха да планират бъдещите си ходове.

16

Прибраха се, наспаха се и на сутринта вече си пиеха кафето, когато Робинзон пристигна.

-Здравейте, момчета, всичко наред ли е? Защо ли питам, като виждам какви доволни физиономии имате. Свършихте ли задачите, за които ходихте?

-Да, проследихме го, научихме и адреса, остава само да действаме.

-Не бързайте толкова, още не сте съвсем готови. Утре ще ви проведа последното изпитание, издържите ли го – дипломирам ви. Иначе теоретично сте подготвени, поне докато спазвате инструкциите ми.

- Хей, Робинзон, знаеш ли какво е казала Агата Кристи още навремето, забелязах, че в пещерата пазиш нейни книги?

- Добре, че се бях запасил, иначе можех да полудея от скука. Та какво си запомнил от моята любимка?

- Една много точна нейна фраза – добрите съвети почти винаги се пренебрегват.

- Права е била писателката, обикновено така се случва. Но то си е за ваша сметка, слушате ли ме, по-лесно ще постигате целите си. Сядайте сега да изясним подробностите за жената на Командо точка по точка.

-Каква жена бе, Робинзон, аз я видях и мога да те уверя, че това название абсолютно не й отива, предлагам да й викаме „съществото”.

Приятелят им се усмихна и засука мустак:

-Виж какво Иво, с хубавки всеки може, но през живота си един мъж трябва да опита с всякакви. Тогава, както се пее в песента – „Не си живял напразно”. Дори е за предпочитане съпругата да не е много сексапилна, защото тогава около нея винаги ще се навъртат мераклии. Жененият за красавица не може все да тича около нея и да я пази, а и не му е това работата. Външността не е от съществено значение, много е по-важно дамата да е добродушна и двамата да се разбират, тогава в домът цари спокойствие. Направо не мога да им се начудя на тези мъже, които все хубавиците гонят, как така не се усещат каква грешка допускат. Една жена, стига да е с благ характер дори да не е чак толкова хубава е за предпочитане, с времето партньорът й свиква с външността й и приема за даденост някои нейни видими несъвършенства. Виж, за любовниците това не важи, при тях търсим различното и техните фасони не трябва да ни изненадват, а и времето, прекарано с тях е твърде малко, за да ни отегчат.

- Ти си бил цяла енциклопедия, бе човек!

- Така си е, правилно си ме преценил. Но стига сме се халосвали, а внимателно ме изслушайте, знаете, че една погрешна стъпка е най-малкото затвор. Стегнете се, защото е важно за бъдещето и на тримата! Утре ви предстои един последен физически изпит, за който съм почти уверен, че ще се справите, а няколко дни след това потегляте на мисия. Вземете сега термометрите и да излезем извън къщата, че тук е опасно, дайте и едно бурканче!

Излязоха на двора, седнаха на завет и с ножчетата за ампули започнаха да режат термометрите в най-тънката част, там където е живакът. Режеха, пречупваха стъклото и изсипваха течния метал в бурканчето. За десетина минути бяха готови и с облекчение завинтиха капачката на напълнения до половината съд.

-Измийте си сега хубаво ръцете и хайде пак горе, че някой любопитен съсед може да ни чуе! Така, преди няколко дни в общи линии ви разказах плана, но без подробности. Ето как ще стане работата. Взимате този автомобилен ключ, това е шперц, който отключва почти всички леки коли, произведени до 1990

година. Сега тези машини са вече стари, но навремето, когато аз изпълнявах задачи за правителството не беше така. Преди да отключите, натиснете това копче на дръжката и изчакайте малко, ако има аларма автоматично ще се дезактивира. Оттук тръгвате с един от вашите автомобили и така ще изчислите времето, че да сте в Търново по тъмно. Паркирате някъде и обикаляте между блоковете, докато откриете подходяща за този ключ кола. Когато я подкарате първата ви работа е да проверите има ли достатъчно гориво и ще бъде ли в състояние да измине стотина километра. С откраднатата кола минавате край вашата и прехвърляте багажа, за да е с вас, после потегляте към селото на ... „съществото" - той се засмя. Когато стигнете до там, първо минавате бавно край къщата, за да огледате обстановката, а после паркирате някъде по-далеч. Трябва да сте внимателни, по селата хората са много любопитни и до късно висят по прозорците. Командо, „под вънкашност чужда", но непременно със спортни дрехи и удобни маратонки слиза сам, отива до къщата, качва се на покрива и изсипва живака в комина. След толкова дървета,които ви карах да катерите това усилие ще му се стори като песен. Колко комина има сградата, Командо?

-Два са, но само единият е действащ, защото инсталирах парно отопление.

-Щом са два още по-добре, в единия изсипваш половината, в другия-останалото, тъкмо ще обхване по-голяма площ. Излишно е да ви казвам, че още отначало трябва да сте с ръкавици. После тихо слизаш, връщаш се накуцвайки до колата, та някой любопитко да не те познае ако те види и потегляте към Търново. Дотук ясен ли съм?

- Да, шефе! Иво в колата ли ще чака?

- В нея. Задачата ти е лесна и помагач не ти е нужен. Пак повтарям – ръкавиците и дегизировката са много важни, вече навсякъде има монтирани камери и не знаеш коя ще те запише. Сега, преди да продължа ще ви кажа за някои от свойствата на живака.

Това е един много коварен течен метал, когато е на открито, а не например затворен в термометър, започва да се изпарява, тоест отделя живачни пари.

Всичко това става много бавно, е не чак колкото радиоактивните материали, чийто полуразпад е над 10 000 години, но все пак за няколко месеца се изпарява. Едно от гадните му свойства е, че се разделя на хиляди капчици, търкаля се и прониква навсякъде – в цепките на пода, между плочките и така нататък. В нашия случай живакът ще попадне на дъното в комините, но под баджата, от която ги почистват и ще остане там дълго време, а на нас ни трябва точно това.

След 1-2 години на хората, живеещи в тази къща започва да им окапва косата, после ще им опадат и зъбите. Вече ще са се разболели необратимо, защото парите се натрупват в костите и остават там завинаги. Спомнете си един руски дисидент, мисля, че се казваше Литвиненко, който преди години бе отровен по подобен начин, но с цезий или полоний, които са още по-опасни. На нас чак такива екзотични вещества не са ни нужни, въпреки, че в радиозаводите все още лесно може да се намери Стронций-90, който предизвиква лъчева болест със стопроцентов фатален край. Живакът обикновено причинява левкемия, но при всички случаи човекът, изложен на въздействието му накрая умира. Новото й гадже, което предполагам живее с нея, също ще пострада, ако дотогава самата тя не го е уморила. Нека това не те натъжава, Командо, защото той също е виновен за раздялата ви, а кой го знае, може пък да се изнесе преждевременно и да оцелее. Малко по-сложно става ако тя случайно продаде къщата и новите стопани се нанесат. Тогава ще се наложи да им изпратим анонимно писмо, ще трябва да разбият комините и да насипят вътре със сяра, само така ще неутрализират действието на живака. За да не ни тежи на съвестта смъртта на невинни, те съветвам регулярно да минаваш през селото и да проверяваш за тази подробност, ние не искаме странични жертви! А сега добре си помисли ще продължиш ли с изпълнението, когато вече знаеш през какъв ад ще премине бившата ти?

-На нея каквото и да се случи пак ще бъде малко, мислиш ли, че тя ми е желаела доброто когато ме натири от къщата, обра ме и за капак ме вкара в затвора? Ако ми кажеш, че това е постъпка на добър човек, веднага се отказвам. Та те дори съдиите за присвояване в особено големи размери дават присъди от по 20-30 години, а това си е почти доживот. Не бива да

забравяме колко пари ми откраднa тя, ако прибавим и апартаментите дори няма да можем да ги сметнем! Нейното наказание вече е решено и ще действаме по твоя план, продължавай нататък, ако обичаш!

-Добре тогава. Когато свършите първата задача карате обратно към Търново и паркирате пред жилището на Пеев, като по пътя ще се отървете от бурканчето! Ще гледате да сте пред блока около 7 часа сутринта, не по-рано, защото дългото стоене на едно място предизвиква съмнения. Сега Иво ще ти кажа как ще постъпиш с твоята мишена. Тъй като нямаме оръжие със заглушител, ще го направиш с арбалета, не напразно те карах да трениpаш толкова време с него. За да объркаме после разследващите, в случая няма да стреляш със сачма, тя води право към мен, а повярвай ми, те ще се постараят всячески да открият убиеца. Когато трупът пред теб носи значка, най-добре е да си перфектен, защото тогава се задействат всички институции, обявява се нещо като извънредно положение. Поради тази причина ще подходим нестандартно, няма нужда да ги улесняваме. Ще заредиш единия от куршумите, които те накарах да изстреляш с „Беретата”,те са 9 милиметрови и ще паснат точно. По твоя куршум има нарези от браздите в дулото на пистолета, но още по-добре, ще помислят, че някой килър го е гръмнал заради дрогата. Оттук ще вземеш 2-3 твои костюма на закачалки и когато спрете пред блока ще ги закачите отвътре на вратите. Арбалетът е обемист, затова Командо ще седне отзад, та да имаш място на предната седалка. Ще спрете колкото може по-близо до входа му или до неговата кола, с отворен прозорец към нея и ще чакате. Цели се добре и не пропускай, ще имаш време само за един изстрел! Ако всичко мине по план, след това отново сменяте колите и се прибирате. Карайте по-бързо, защото когато го открият може да поставят и някоя пътна блокада, макар, че не вярвам да реагират толкова навреме. Какво ще кажете, можете ли да се справите?

-Мисля, че без проблеми. Ако караме нещата по ред и точно както ни инструктира, имаме големи шансове.

-Не изникнат ли някакви непредвидени обстоятелства – намеси се и другият – всичко е напълно постижимо. Това е истинско правосъдие в действие, без

адвокати и без амнистии. И двамата напълно го заслужават, прегрешенията им са непростими, така, че всички средства са позволени. Нека да го направим!

Чак докато мръкна изглаждаха подробностите и оглеждаха всяка стъпка на предстоящата задача. Към полунощ вече бяха изпипали всички детайли и Робинзон си тръгна, да се подготви за тяхното последно утрешно изпитание.

== == == == == == == ==

На другата сутрин още нямаше 6 часа и той затропа на вратата.

-Хайде мързеливци, ставайте, пийте по чаша от вълшебната отвара и слизайте! Днес ще ви е нужна много енергия, искам да ми докажете, че сте готови за предизвикателствата, които ви предстоят.

Даде им 20 минути да се приготвят и всички седнаха в колата. Караше той, защото отлично познаваше терена наоколо. Отдалечиха се на 30-35 км. по планински пътчета, виещи се през горите и водещи до отдавна изоставени и обезлюдени селца и махали. Накрая спряха на едно сечище и слязоха, а той отвори багажника и извади две раници.

-Ти, Командо, оставаш тук, а Иво ще го откарам на 2-3 км. от теб, защото навръщане искам да сте сами. Тези раници не са пълни с храна, вътре съм сложил тухли. Пристегнете ги добре, от опит знам, че докато бягате те не трябва да се люшкат! Ето ви по един компас, ще гледате стрелката и ще бягате точно по нея! Тя сочи на север, просто няма как да се изгубите, а ако това се случи, още по-добре. Храна и вода няма да ви давам, в гората има от всичко. Искам до довечера да се приберете на вилата, знам, че сте подготвени и затова ви казах, че това ще е последният ви изпит. Не мислете, че е лесно, разстоянието е голямо и теренът е пресечен, а това води до дезориентация. Подценяването е първата крачка към провала! Върнете ли се навреме, вече сте в отбора на командосите. Хайде, Иво, качвай се да те отдалеча от него и тръгвайте!

Откара го на няколко километра, остави го и изчака да се скрие в гората. После си погледна часовника, засече времето и се прибра обратно в къщата да поработи върху някои аспекти на предстоящата задача. Бе решил да сложи нова тетива на арбалета, та да не стане някой непредвиден фал точно когато не трябва. Усещаше някакъв хлад, който нямаше нищо общо със сезона. От утре се набъркваха в нещо голямо. Вярваше в тези момчета, беше се привързал към тях и искаше да се погрижи за подробностите както навремето, когато сам изпълняваше подобни мисии. Сега бяха идеалната тройка, акъл и мускули, бе ги оформил точно както понякога мечтаеше.

Провери капачката на буркана с живака и го уви с мека дреха за по-сигурно, ако случайно се разлееше в колата се налагаше моментално да я бракуват. Разглоби, смаза и отново сглоби пистолета, не трябваше да ги пуска без сигурно оръжие, ако нещо тотално се прецакаше, можеше да се наложи и да стрелят. Напълни един термос с кафе, добави вътре и от своята билка. Как му върнаха желанието за живот тези приятели, беше започнал да затъпява из пущинаците, толкова години самота. Тогава не се чувстваше така, но вече си даваше сметка колко се е заблуждавал. Сега покрай тях онзи пропилян период не му липсваше, а и с такава компания вече хич намаше да скучае. Трябваше да ги пази като очите си, какво пречеше да са още дълго време заедно. И какъв „Параграф 22” се бе заформил, те бяха най-достойните пазители на човешките ценности, за тях честта и справедливостта стояха над всичко, а съществуващото статукво само чакаше да ги смачка. Държавата, на която те фактически правеха услуга, като я прочистваха от бурените, не прощаваше подобни начинания, само чакаше да се издънят и да се задейства. Страхливите магистрати, за да си измият ръцете и да не допуснат прецедент щяха да ги осъдят, ясно съзнавайки, че подсъдимите всъщност вършат тяхната работа. Защо Искрен, Николов, Пеев и стотици други не бяха в затвора, където им бе мястото, та се налагаше неговите питомци да си рискуват живота и да ги наказват? Отговорът беше ясен, кой съдия или прокурор можеше да откаже тлъстите пачки, предлагани му от задържаните? После, за да залъжат гузната си съвест щяха да осъдят някой ром за два килограма откраднато желязо и бройката излизаше, но накрая сметката

винаги я плащаха простите хорица. Жената на търновчето също не заслужаваше пощада. В началото се двоумеше да не би да са прекалено крайни, но постъпките й говореха сами за себе си. Момчето цял живот бе воювало, бе рискувало живота си за да спечели някой лев, а тя за един миг му бе отнела всичко. Ако не си пасвате разделете се, с това светът няма да свърши, но да му крадеш парите и да го пращаш в затвора изисква по-строга присъда. Дори, както спомена и Командо, в наказателния кодекс кражбата в особено големи размери се наказваше много жестоко, а можеше да се приеме, че с тези си действия тя направо го беше убила. Ако Иво случайно не му се бе обадил в онзи труден момент, кой знае сега съученикът му в коя канавка щеше да лежи. Виж, настоящият й приятел наистина щеше да го отнесе заради нея, но пък можеше и дотогава да са се разделили, тук съдбата решаваше. По вероятно е и той да я прецени навреме що за стока е и своевременно да се е изнесъл надалеч.

Замислен приготви и костюмите, които щяха да закачат в колата, ако беше тъмен найлон или хартия изглеждаше подозрително, с дрехите – не. Трябваше да донесе и арбалета от пещерата, но това можеше да стане и утре. Обаче хитро го измисли с този куршум. Ако някога с това оръжие е било извършено престъпление, значи дактилоскопските следи от куршумите се пазеха в архивите, а това тотално щеше да объркa криминалистите. Още по-добре, неговите момчета трябваше да са на свобода за следващите задачи, още много мерзавци ги очакваше възмездие. Какво ли е намислил Иво, интересно къде ще удари следващия път? Както се е вманиачил на тема принципи и почтеност няма така лесно да се откаже. Навярно ще подгони оня, който тровеше родния му град, а и май само той остана ненаказан.

Погледна си часовника, беше 17 часа и по негови изчисления войниците му вече трябваше да се връщат. Позна, след малко портата изтрака и двамата се втурнаха в двора, явно някъде по пътя се бяха намерили и сега се прибираха заедно. Ухилен, въпреки тежината на раницата Командо носеше и един едър заек, който още приритваше.

-Е, шефе, вижда се, че днес ти си наред да готвиш. Погледни го този красавец, беше се оплел в едни жици и все едно нас чакаше.

Това навярно е била някоя от примките-капани на горянина, които той залагаше в гората, но момчето не беше запознато с бракониерските му способи и бе в пълно наведение. Двамата му връчиха заека да го одере и приготви и отидоха да се къпят, а след малко весели и възбудени се настаниха на масата и зачакаха дивечът да се опече. Робинзон и Командо пийваха вино, а Иво се чукаше с вода, за него алкохолът бе минало. На дивана до тях бе подреден багажът им за предстоящата акция, но той можеше да почака – утре имаха почивен ден. Днес натоварването наистина беше голямо, много се изтощиха и тази вечер искаха да се отпуснат, а утре да починат. Окончателно решиха вдругиден вечерта да потеглят за Търново, дотогава времето им бе свободно и всеки можеше да върши каквото поиска.

Така премина вечерта – вино, печено зайче и сладки приказки, никакви разговори по работа. Разказваха си отминали случки от едни по-добри времена, менторът им също се отпусна и сподели за няколко акции отпреди двайсетина години, но без много подробности, защото се пошегува, че ако се задълбочи, след това трябвало да ги убие. По късно всички се натъркаляха кой където намери, Робинзон също остана да спи на вилата, той вече се бе опил от хубавото вино и нямаше смисъл да се лута в тъмната гора, напът за леговището си.

Оставаха два пълни дни до плануваните задачи, които Иво използва за да слезе до градската си къща. Така се бе вживял в тренировките и новия си живот, че направо се чудеше какво да прави в цивилизацията. Изпра мръсните дрехи на всички и ги простря да съхнат, поправи някои неща из къщата, после нацепи една камара дърва за парното. Убиваше си времето, за да не мисли. Не беше наивен и знаеше, че предстои сложна задача с много неизвестни, все нещо можеше да се обърка. Но „който не рискува, не печели”, както казваше Стоичков. Мисълта за футболиста го върна назад във времето към спортните му години. Славни времена бяха, още през комунизма успя да обиколи половината свят, след промените – и останалия.

Треньор в ЦСКА му беше Христо Гергов, свестен човек, но по едно време се запиля в странство и прекъснаха връзката. Къде ли са сега Вальо Атанасов, Бранко и Рангела? И тримата сякаш по един калъп се ожениха за провинциални курви, които само чакаха да сключат брак, да се разведат и да им вземат апартаментите в столицата. Каква прекрасна съдебна система, какви справедливи закони? Трениращ като луд, съсипваш си здравето, рекламираш България навсякъде по света и накрая някоя сбъркана алинея те оставя на улицата. Случаят на Иво беше подобен, с тази разлика, че неговата съпруга беше софиянка. Иначе в националния отбор тренираще с Йорданка Донкова, Гинка Загорчева, Стефчето Костадинова, Атанас Търев и много други. Спомни си и адаша си Ивайло, арогантен и надут пич, но нямаше как да е другояче, майка му беше известна театрална прима. Сега Стефка бе на върха на спортната администрация, Търев въртеше печеливш бизнес по Пловдив, за другите четеше отвреме-навреме по вестниците. А той какъв стана, така го завъртя животът, че го превърна в един убиец. Да, силна дума наистина, но точно такъв си беше, защото определението изпълнител на присъди някак не пасваше, не показваше истинската страна на нещата. А можеше и да е по зле, ако не се бе взел в ръце сега щеше да е завършен алкохолик, сам, без никого. Така поне си имаше двама приятели, на които можеше да разчита и кауза, в която истински вярваше. Беше го яд само, че не може да огрее навсякъде, накъдето и да се обърнеше виждаше боклук за чистене. Достатъчно му беше един час дневно да послуша новините, само толкова му стигаше, за да се убеди, че в тази държава нищо не е наред. Най-висока смъртност при децата, най-много пушачи, най-ниска раждаемост, най-малки заплати и пенсии – все най, най! Всички страни в Европа дръпнаха здраво напред, само тук безнаказаността и корупцията съсипваха всичко. А така му се искаше поне един бюрократ от висшия ешелон да влезе в затвора, та поне малко да стресне останалите. Но как да постъпи, той не е армия, а сам човек, с другите посветени ставаха трима. Какво ли правеха сега те горе? Командо сигурно нервничеше, това бе първата му задача, но от друга страна, като отмъстеше на даскалицата, щеше да му олекне. Парите и апартаментите нямаше да си върне, това бе сигурно, но поне щеше да получи някаква справедливост. Не може някой така да се ебава с теб и да го оставиш да му се

размине. А Робинзон почти сигурно дебнеше поредното животно в храсталаците. Да живееш толкова години само с осолено месо, гъби и плодове не бе лесна работа. Искаше му се да го приюти при себе си на вилата, да го върне пак към цивилизования живот. На съученика си също бе намислил да направи подарък, може би някакъв имот, който да е само негов. Пари имаше и щеше да му предложи, но мястото трябваше да си избере самият той. Има време, сега живееха на ръба ден за ден, обаче ако оцелееха щеше приятно да ги изненада.

Ех, колко бавно течаха часовете, вече му се искаше да тръгват за Търново, а там каквото сабя покаже.

Денят най-после се изниза, настъпи другият и като взе изпраните дрехи и малко консерви Иво се качи при другите. Поздравиха се, преговориха отново нещата и започнаха да товарят необходимият багаж. Проверяваха всичко по два пъти, уж Робинзон бе помислил за всичко, но знае ли човек. Най-после започна да мръква, след малко можеха да потеглят. На раздяла тримата поседнаха и менторът им взе думата:

-Момчета, вече сте част от моя отбор и ако се провалите, ще ме посрамите. Не бързайте, премисляйте добре нещата и всичко ще мине по план. Оставете телефоните си тук, там те няма да ви трябват, защото постоянно ще сте заедно! Живот и здраве, утре преди обед ще очаквам да се върнете. Съдбата обича смелите и ще ви закриля! В последно време не престанахте да надскачате себе си, ставахте все по-добри и за мен няма съмнение, че ще успеете. Сега ви пожелавам късмет, защото наистина ще ви е нужен! На добър път!

-Благодарим ти, приятелю, и ние се надяваме всичко да мине както трябва. Утре, живот и здраве ще се видим!

Двамата се качиха в колата и заминаха.

== == == == ==

Когато влязоха в старата столица вече беше достатъчно тъмно. Решиха да оставят техния автомобил на паркинга до автогарата, единият да остане в нея и да пази багажа, а другият да огледа наоколо за подходящ превоз. Хвърлиха ези-тура, на Иво се падна да чака, а приятелят му взе шперца и дегизиран според инструкциите, тръгна на оглед.

Не бяха минали и 20 минути и до пежото спря старо очукано фордче. Без да гасят двигателят му, прехвърлиха багажа, заключиха тяхната кола и потеглиха. Караше Командо, той бе тукашен и знаеше пътищата към селото на крадлата.

-Този шперц е голяма работа, Иво, да му се чудиш на нашия човек къде ги намира. С няколко модела опитах, всичките ги отключи, но не бяха подходящи. На първата стрелката на горивото беше към нулата, втората пък не можах да я запаля.Тази е малко старичка, но отговаря на всички изисквания, а може собствениците и въобще да не я потърсят тези дни.

- Такъв си е той, пълен е с изненади. Да ти кажа дори аз понякога се учудвам докъде ли му се простират възможностите.

Носеха се в нощта, по пътя нямаше много движение и бързо стигнаха селото. Обиколиха бавно тихите му улички, но навън нямаше жив човек, само няколко прозореца светеха.

-Ето я къщата, тази с голямата порта, виждаш ли я? Всичко тук аз съм го преустройвал и ремонтирал, затова толкова ме е яд. Виж, прозорците светят, явно има някой, но дори и още да не са заспали, това няма значение. Отзад има удобен сайвант, по него лесно ще се кача на покрива.

Отбиха на стотина метра и Командо пое по тъмната улица, бурканът с живака бе на сигурно място в джоба му, затворен с цип. Куцаше, клатеше се и добре си играеше ролята. Стигна до двора, огледа се, подскочи и изчезна през оградата. Засега засечки нямаше.

Иво се облегна удобно в седалката и търпеливо зачака, след малко край колата залитайки мина местният пияница и несигурно се отдалечи надолу. От

приятелят му ни вест, ни кост. След половин час започна вече сериозно да се притеснява и тъкмо реши, че след десетина минути ще отиде да провери какво става, най-после в огледалото за обратно виждане го видя да се връща. Съученикът му влезе тихо в колата, подкара я към кръстовището и чак тогава отвори уста:

-Мисля, че всичко мина добре. На първия етаж имаше гости и трябваше да съм много тих, една цигла да счупех и като нищо щяха да чуят. Горе на покрива се събух по чорапи и излях половината в действащия комин, отивам при другия и установявам, че са го затворили с каменна плоча. Дърпам, дърпам, но те я зазидали да не влиза вода при дъжд. Ударих й един лакът и тя се сцепи по средата, вижда се, че от тренировките има резултат. Излях остатъка, понагласих я пак криво-ляво и бавно се върнах по същия път. Но имаше и изненада за мен – монтирала е соларни панели, мамицата й, но поне влага добре парите ми. Затова малко се забавих, но важното е, че моята я свърших и влязох в отбора, а сега да видим как ще се представим с твоя човек.

Приятелят му гордо изпъчи гърди, при първата им съвместна акция се бе представил добре. По някое време бръкна в джоба си, извади бурканчето от живака, избърса го старателно и го изхвърли през прозореца. Старата кола скрибуцаше и се тресеше, но гълташе километрите и скоро видяха светлините на града. Утрото бавно настъпваше и вече караха със съобразена скорост, не искаха някой ранобуден катаджия да ги спре с крадената кола.

-Помниш адреса, нали? Карай натам да огледаме!

Бавно, завой след завой приближаваха кооперацията на Пеев, време беше да се позиционират и да чакат. Отдалеч видяха колата му паркирана на същото място и Командо спря така, че стъклото на шофьорската врата гледаше към нея, а пасажерското – към входа. После внимателно се прехвърли на задната седалка, та да не пречи. Закачи костюмите по прозорците и подаде арбалета на Иво, а той отвори прозореца и внимателно огледа периметъра, интуицията му не усети нищо нередно. Тук не беше идеалното място където да свършат работата, бе пълно с потенциални

свидетели, а и прекалено открито, но все пак бе по-добре от шумните градски улици или в близост до месторабoтата му. Освен това, ако се появеше някакъв непредвиден проблем можеха да си позволят и отлагане, срокове не гонеха. Бавно се облегна назад. Не им оставаше друго, освен да чакат, а тях ги биваше в чакането. Имаха защитата на ранния час, тогава хората бяха сънени и невнимателни. Търпението беше ключът към успеха, нали така ги учеше техният наставник. С това плаващо работно време ченгето кой знае кога щеше да излезе, но на кого му пукаше, вече бяха почти на финала. Както винаги при подобни случаи Иво беше странно спокоен и бе изпаднал почти в хибернация, явно покровителят му отдолу също следеше какво става. Кракът му бе пъхнат в стремето за зареждане на арбалета, с две ръце държеше тетивата, а куршумът бе стиснал със зъби. Не искаше да зарежда предварително, от голямото напрежение въженцето можеше да се скъса и тогава всичко пропадаше. Е, не точно, можеше да го направи и с пистолета, но шумният изстрел щеше да събуди кварталчето. Командо, усетил важността на момента си седеше кротко отзад и не се обаждаше, той вероятно си припомняше какво бе сторил през изминалата нощ.

Не им се наложи да чакат дълго. Видяха го да идва отдалеч, имаха предостатъчно време и всичко тръгна на забавен каданс. Иво плавно изтегли тетивата и спусъкът меко щракна, още веднъж го изненада мощта на лъка. Сложи вече стреляния куршум в тръбата и с едно шомполче го донатика докрая, а там една щипка леко го захапа. Беше готов! Към този човек не изпитваше никакви чувства, той му бе толкова далечен, колкото и първият китайски император от еди-коя си династия. Бавно, без резки движения вдигна оръжието, а отзад шофьорът му протегна бастуна и го заби в арматурното табло да служи като опора. В това време Пеев стигна до колата, отключи я с дистанционното и отвори вратата. Беше трудна мишена, постоянно се движеше и всеки момент щеше да влезе вътре, а и ръстът му не спомагаше за прецизното прицелване. От друга страна пък забавянето бе равно на провал, успееше ли да се качи, край! Командо усети проблема, наведе се към прозореца и силно изсвири, а види се това даде резултат. Полицаят изненадано вдигна глава и погледна право към смъртта си, няколко

секунди остана неподвижен, но това време бе достатъчно. Иво натисна спусъка и лъкът издумка, изстрелвайки късчето олово най-малко със 150 метра в секунда. Въпреки невероятната скорост, стрелецът, тъй като беше в „онова" състояние успя да проследи целия му полет и ясно видя как то достигна целта си. Черепът на мишената пое куршума точно между очите, чу се силно изпукване и главата отхвръкна назад. По чист късмет тялото се лашна и през отворената врата падна на седалката в новия автомобил, това благоприятно щеше да забави откриването му. Краката му поритаха малко и след миг всичко приключи, Пеев беше мъртъв.

Командо безмълвно пое оръжието и го сложи отзад, после прескочи седалките и запали двигателя. Бавно се изнесоха от местопрестъплението, въртенето на гуми винаги привлича внимание. По най-краткия път стигнаха до своята кола, спряха близо до нея и отново прехвърлиха багажа, за две минути приключиха. Огледаха още веднъж фордчето за оставени улики, поръсиха малко емулгатор, качиха се на тяхната машина и спокойно подкараха към сигурното си убежище.

-Е, аверче, през изминалите часове наказахме двама лоши представители на човешкия вид. Ако си се уплашил и мислиш да се отказваш, сега е моментът да кажеш, няма нужда да втъваш по-дълбоко. Това с подсвиркването и с бастуна ми хареса, искам да ти благодаря за навременната реакция, защото тоя както се беше разбързал, като нищо щях да го изпусна. Откъде ти хрумна тази необичайна идея?

-В Камбоджа проклетият им ориз ни бе дошъл до гуша и понякога ходехме на лов.Там джунглата е много гъста и трудно може да издебнеш дивеч отблизо, затова при такъв рядък случай нямаш право на грешки. Когато видиш животното и му подсвирнеш, то инстинктивно спира и имаш секунда-две да стреляш, после изчезва в гъсталака и край, оставаш гладен. Явно и хората имат този рефлекс, не можеш да блъфираш човек, който не ти обръща внимание! А на първия ти въпрос ще отговоря така: „Искрено се радвам, че ти помагам и използвам способностите си по предназначение. Ще го правим, докато можем, а и не забравяй, че вършим добро". Кажи ми сега, ако

приемем този за умрял, защото при такъв удар никой би оцелял, мислил ли си кой ще е следващия?

-Засега остана само още един, но той е по-нагоре в йерархията, знае много и затова преди да му видим сметката, трябва да го поразпитаме. Ако нищо не ни каже, нишката се прекъсва и оставаме без повече мишени, така, че задължително трябва да го принудим да говори.

-Остави това на мен, но ако имаш слаби нерви не искам да си наоколо. Гарантирам ти, че ще изпее всичко,което знае.

- Изглежда не те е грижа за чуствата му?

- Никак, но малко ме е страх ти да не се размекнеш.

-Нервите ми са като въжета, трудно може да ме разстрои скимтенето на някой трафикант. Ясно, за това вече съм спокоен, но исках да те попитам и още нещо. Знаеш, че във вилата можеш да останеш колкото желаеш, но не си ли мислил да имаш някое местенце, само твое?

-Разбира се, че искам и рано или късно и това ще стане, но не забравяй, че сега нямям пукната пара.

-Ти за средства не се притеснявай, точно затова повдигнах този въпрос. При първата отрепка попаднах на доста пари, по късно, докато тършувах в една къща открих още повече, даже не съм ги броил, но са много. В тези наркосреди, в които се движим има много кеш, ако обмисляме добре нещата и не се дъним, ще забогатеем, дори без да го искаме. Не ми е това целта, но има много нуждаещи се, защо да не им помогнем? Аз за твоята къща и сега мога да ти дам, ти само си избери нещо.

Командо помълча, помълча, но не се сдържа и попита:

-Кога мислиш да спреш, Иво, докъде си готов да стигнеш? Не мислиш ли, че вече преизпълни плана?

-Че кое му е забавното на спокойния живот? Ти само ми давай достоверна информация, за да не пострада някой невинен и остави другото на мен! И аз

усещам, че съм развил някаква мания към тези отрепки, но да не би това да е укоримо? Точно в този момент мога да кажа, че работя като съдия на свободна практика, само че абсолютно безпристрастен. Е, може би присъдите ми са малко строги, но пък са справедливи. А ако стане някой фал и ме хванат, какво от това? При мен по-лошо от това не може да стане, аз и без това от дълго време живея в ада. С пари ще си осигуря сносен живот в затвора, а може и някоя амнистийка да ме хване. Знаеш, че съдебната система е мека и лесно може да се моделира.

- Е, не е зле и скулпторът да е по-богат.

- Аз разполагам със средства за въздействие, натрупах достатъчно. При теб положението е друго, въпреки, че си бил здраво прецакан, животът е пред теб, а аз загубих най-ценното и вече ми е все едно. Но ти казвам, на тези гадове, които ми го причиниха ще им се стъжни. Най-хубавото в момента е, че още не се усещат какво правим и са свалили гарда. Така ги хващаме по бели гащи, а иначе охрани, жилетки – по-сложно става.

- Казваш, че животът е пред мен и навярно си прав, но точно той ме научи да не си правя твърде далечни планове. Давай сега да се прибираме и да починем, от утре ще започнем да обмисляме следващия удар!

Така и направиха!

17

Напоследък нещата вървяха добре, дори твърде добре и Иво чак се учудваше на стопроцентовите им успехи. След убийството на Пеев не предприемаха други сложни удари и то не защото ги бе страх или нещо подобно, бездействието им по-скоро се дължеше на това, че нямаха информация за по-големи престъпни босове. Отвреме-навреме слизаха в Х. и респектираха някой самозабравил се дребен дилър и тъй като не бяха особено мили с подобен тип хора скоро в градчето се възцари пълно спокойствие и престъпността, с изключение на някои дребни битови кражби спадна до нулата. Сега дните минаваха монотонно, предимно в разговори и тренировки, а понякога Иво слизаше в града и преспиваше при някоя от трите

си приятелки. Това може би противоречеше на църковните канони, но той отдавна се бе отрекъл от тях, освен това животът го бе научил, че практичността е по-важна от вечното търсене на идеалното, него така или иначе никой не можеше да го намери. Навремето, когато още бе недорасъл младеж често му се случваше да чете по списанията истории за щастливи влюбени и отначало естествено вярваше на добре съчинените думи, но после опитът го убеди, че това са само кухи фрази. Наистина, в един момент от живота си човек преминава и през оня романтичен период и за известно време се носи на крилете на любовта, но всяко начало има и край и действителността бързо връщаше наивниците на земята. Когато се раздели с Таня, последователно, в течение на времето се запозна с Роси, Нели и Даниела и след обичайните при такива случаи срещи и преценка на характерите им, реши да инвестира времето си в тях. За по-сериозна връзка не се замисляше, така му беше добре, защото нямаше как да съчетае това което вършеше, със семейните ценности. Как да заживее с някоя за постоянно и същевременно, заради това, което правеше с отрепките да отсъства по цели нощи? Всяка жена е любопитна и въпросите нямаше да закъснеят, а той мразеше да лъже. В момента, така както се бе уредил положението устройваше всички. И трите му харесваха по своя си оригинален начин, защото дълго ги бе подбирал, но за любов към някоя от тях не можеше да става и дума. Засега му стигаше, че винаги, когато решеше да ги посети го посрещаха с радост и плачеха, когато си тръгваше. И трите, вече разведени, когато го срещнаха бяха поели към дъното. С бивши съпрузи-деспоти, постоянно безпаричие и ревливи и капризни деца човек трудно можеше да бъде щастлив. Сега вече децата бяха пораснали и с финансовата му подкрепа учеха по други градове, а на майките им той даде шанс за различен, по-добър живот. След раздялата си с Таня – майката на Деница, а и след тежкия развод в София за него бе ясно,че няма смисъл да си само с една жена, тъй като нищо в отношенията между двама човека и то от различен пол не е сигурно. По метода проба – грешка отся повечето си случайни партньорки и заложи на тези трите. Държеше се като джентълмен, уважаваше ги и се стараеше винаги да имат достатъчно пари. Който е казал, че любовта не се купува, значи не е можел да си го позволи. След като го

срещнаха те се бяха променили напълно и то положително, ходеха на фитнес, фризьор и маникюр и вече не бяха онези отрудени и занемарени жени отпреди време. Всяка от тях беше готова на всичко за него и естествено бе в неведение за съществуването на останалите, но и да научеше не би си позволила да му държи сметка. Нямаше кавги, нямаше цупене и ревност! Той беше доволен от тях, те пък бяха зависими от него и искаха да бъде доволен, така,че кръгът се затваряше. Е, романтиката малко се губеше, но тази ситуация засега напълно устройваше всички.

Тази вечер тримата приятели бяха около масата в добро настроение. Сценарият с Иван Асенов почти бе уточнен, оставаха още някои дребни подробности, но в общи линии бяха готови. Скуката ги мъчеше и затова никой не се учуди, когато Командо предложи:

-Абе, момчета, не ви ли писна все тук да стоим? Дайте малко да сменим обстановката, а и да забием по някое гадже.

Робинзон неочаквано го подкрепи:

-И аз тия дни мислех да ви предложа същото. Тук се схванахме, не усещате ли, че скоро може и да изперкаме? А и не съм се веселил истински повече от 20 години. Сам нямаше как, но сега сме трима и мога да направя едно изключение.

-И къде предлагате да отидем? Долу в Х. всички дупки ги знам, там няма нищо интересно.

-Защо в Х.? Ето Командо е от Търново, той ще ни заведе някъде. Какво ще ни предложиш, съдружник?

-Там има много заведения, има и палави студентки. Знам един бар до „Интерхотела”, мисля,че ще ви хареса. Добре, решено, там ще ви заведа. Робинзон, ти какво ще облечеш?

-Че какво ми е така, да не отивам на ревю? Аз искам да си пийна и да се повеселя, дрехите не ми пречат. Вие мен не ме мислете, взимайте повече пари и да потегляме!

Натовариха се на едната кола и отпрашиха, след час бяха в бара. Свикнали да са винаги нащрек паркираха колата по-далеч от мястото, после на влизане машинално си отбелязаха местоположението на камерата, монтирана над входа. Иво така и не свали качулката на суичъра от главата си, дори вътре в бара остана с нея – предпазливостта му го налагаше, а модата - позволяваше. Помещението беше пълно с хора и нямаше места, затова те се облегнаха на барплота и си поръчаха. Около тях се завъртяха момичета, разговориха се и в общи линии се очертаваше приятна нощ. Най-голям център на женското внимание обаче бе Робонзон, странният му външен вид навярно ги караше да мислят, че е актьор, дошъл тук направо от снимачната площадка. Имаше стегнато тяло, а гъстата растителност по главата не даваше възможност да се определят годините му. Всъщност истината бе, че изглеждаше странно и ретро, а това явно ги впечатляваше. Една дама, цялата накичена в пиъсинги си го беше харесала и постоянно завираше циците си в лицето му, а той, горкият, грееше от щастие. Въобще всичко беше наред и си прекарваха чудесно до момента, в който група футболисти от местния „Етър" влязоха в заведението. Бяха доста пияни, навярно ги бяха натирили от някое друго място и идваха да си допият. Настаниха се около бара и сигурни в своята неуязвимост нагло заоглеждаха наоколо. Имаха пари и числено превъзходство, а понеже бяха и тъпи, се чувстваха недосегаеми. Голяма грешка! Отначало се държаха що-годе прилично, но алкохолът даваше своето отражение и скоро те загубиха всякакви задръжки. Постепенно станаха нагли, задърпаха момичетата и вече бе почти сигурно, че страстите ще избият в насилие. Във въздуха витаеше осезаемо напрежение и изострените сетива на тримата приятели направо вибрираха от предстоящото. Накрая най-едрият от тях, вероятно вратарят, направи първата стъпка и като типичен страхливец се насочи към най- невзрачния. Изгледа нагло Робинзон и започна да го подкача с глас, който издаваше три кутии цигари на ден:

-Ей, я вижте какво си имаме тук! Чиче, ти да не си объркал поляната с бара? С този ямурлук от каракачанския край ли идваш?

Всички от отбора вкупом ревнаха да се смеят, одобрително потупвайки гиганта по раменете.

Горянинът, живял на ръба близо 45 години от своите почти 60, не се притесни особено. Сега, макар и на възраст сирените на подготовката му продължаваха да го зоват.

-Ех, момчета, защо не си гледате пиенето? Като ви знам играта и на кое място сте в таблицата, откъде това настроение? Оставете и нас, обикновените хора, малко да се насладим на живота! Направете и вие нещо добро, почерпете хората наоколо и спокойно се веселете! Знам, че изкарвате добри пари, нищо, че не можете да играете. Ето, виж какъв скъп и голям часовник имаш. че той е колкото будилник, бе!

Наглецът, който не знаеше с кого си има работа се ококори.

- Ти бъзикаш ли се с мен, какво си се вторачил в часовника ми?

- А, значи било часовник, а аз го помислих за торта, нали съм пийнал. А отвън сигурно си спрял и джипа, нищо, че не бива да караш пиян. Обаче мислил ли си за какво са ти тия огромни неща? Знаеш ли. че природата вече се задъхва от вашите боклуци и бензинови пари? Не можеше ли например да си купиш по-малка кола, дори някоя електрическа, а парите от разликата да дариш някъде? Но не, вижте ме всички, аз съм голям пич, футболист! Какви са тези илюзии за величие? А знаеш ли според последните проучвания какъв е коефициентът ви на интелигентност? Големи усти, крехко его, нисък интелект! Ако това важеше за мен на момента бих отишъл да се застрелям. Но на вас явно ви е все едно, не ви пука. Да ти дам ли примери? Това е проблемът на нашата България, такива като теб с повече пари, а никакъв мозък се запознават с влиятелни хора, те от своя страна ги издигат и тъпаците започват да ни управляват. Затова сме на този хал. После се дуят, че имат образование, били завършили НСА, ама ние всички знаем по какъв начин се дипломира човек там и хоп – висше! То е малко като да завършиш в Свищов при оня с офшорките. Но да се върнем към тракалото на ръката ти. Още преди време чичо ти Фройд, но ти едвали си го чувал, е казал, че колкото по големи са аксесоарите по един мъж, толкова по малка му е оная работа. Към теб като прибавим и джипа, че ти сигурно нямаш нищо отдолу, бе, не че те обиждам, но науката така твърди! Имаш ли нещо да кажеш в своя защита?

Отстрани тълпата онемяла слушаше тирадата му, дори музиката беше спряла. В настъпилата тишина навярно можеше да се чуе как часовникът на футболиста отмерва времето. Колоритният човечец бе направил гиганта за посмешище и бурята вече се надигаше.

-Какво каза, тъпо копеле? Ти ли ще ме учиш как да живея и какво да карам? Искаш да те смачкам ли, дребна гнидо!

- И как ще стане това, ще ме набиеш с часовника си ли? Едно ще ти кажа, колкото и да се напъваш не можеш да препикаеш оградата по-високо от мен!

- Сега ще разбереш, сам си го изпроси!

Колегите му одобрително се развикаха и коварно наобиколиха Робинзон, често им се случваше да бият беззащитни хора и знаеха стратегията. Тая с пиърсингите тъжно въздъхна, залозите не бяха в полза на нейния човек.

Вратарят величествено се надигна от столчето, остави чашата си и с две ръце блъсна противника си по раменете. Поради разликата в теглото им и в съответствие с физичните закони този удар би трябвало тутакси да запрати опонента му бездиханен в най-близката стена. За голяма изненада на всички обаче и най-вече на самия него, на земята се оказа нападателят, устата му зееше отворена и безпомощно се опитваше да поеме малко въздух. Ръката на Робинзон бързо се върна в изходно положение, в суматохата почти никой не видя как с мълниеносно движение ръгна вратаря в слънчевия сплит и временно прекъсна жизнените му функции. Последва спонтанна въздишка от всички зяпачи и в следващия момент футболистите вкупом му се нахвърлиха. Командо и Иво все още седяха на столчетата нащрек и готови да помогнат, но засега само гледаха и не вярваха на очите си, партньорът им нямаше никаква нужда от помощ. Той вече се бе задействал, ръцете му приличаха на гигантска шевна машина, чиято игла се мяташе на всички посоки и фигурата му мина през групата съотборници като горещ нож през масло, а след него оставаха камари от гърчещи се по замята хора. Пиърсингът вече бе убедена, че нейният човек е екшън герой, най-малкото партньор на Ван Дам. Докато той весело й намигаше, един от футболистите, останал като по чудо в

съзнание и на крака зад гърба му, рязко замахна със счупената си чаша и Иво най-после реши да се намеси. Леко го чукна по определено място на тила и оня застина като статуя, после бавно се свлече при останалите.

Онемелите зрители гледаха купчината тела на пода и не можеха да проумеят случилото се. После някой заръкопляска, след секунди всички се присъединиха към овациите, а боецът скромно стоеше в края на бара и им се усмихваше, той дори не се бе задъхал. Заваляха предложения за почерпки, всеки искаше да се запознае с него и доброто настроение в заведението се завърна отново.

Но злото никога не идва само, тази нощ не им бе писано да разпуснат на спокойствие. На входа бяха застанали две едри ченгета, повече сланина отколкото мускули и гледаха в тяхната посока. Навярно някой, за да спаси Робинзон, още когато започна вургала се бе обадил на 112, откъде да е знаел човекът какъв ще е изходът от битката. Двамата служители на реда важно се приближиха, единия загледа купчината тела на пода, а другият завърза разговор с бармана, след малко и той се доклати и застана до колегата си. Невярващо гледаше фигурите на стенещите футболисти и ги сравняваше с тази на странния човек, застанал до бара. От бармана бе научил повечето подробности и сега двамата униформени се приближиха до Иво и Робинзон.

-Какво сте направили бе,момчета? Вие сте двама, а те седем, толкова ли пияни бяха?

-Ние тук всички сме повече или по малко пияни, такова е заведението, но тези направо си го търсеха. Ето, попитайте хората!

Присъстващите наоколо вкупом заговориха, ясно давайки да се разбере кой е бил виновен.

-Добре момчета, работата е ясна, дайте си личните карти да ви запишем данните и сте свободни! Колега, ти викни една линейка!

- Една няма да е достатъчна, не виждам как ще побере толкова хора. А и те май са за изтрезвителя.

- Както решиш! Хайде, момчета, давайте си документите!

Това обаче беше проблем, Иво нямаше никакво намерение да бъде регистрирван някъде, а приятелят му пък изобщо не притежаваше лична карта.

-Не ги носим, началник, кой носи паспорта си в бар? Ето, ще платим глоба за нарушението, ще почерпим и нека да се разделим като приятели.

Но полицаите искаха да отчетат някаква дейност, а и обичаха да се налагат, затова се заядоха:

-А, не може така. Щом нямате лични карти ще дойдете до управлението да ви проверим, кой знае какви може да сте? Хайде колега, подкарвай ги!

-Чакайте, защо не санкционирате инициаторите на боя, а се заяждате с нас? Аз не видях някой да поиска техните документи!

-Абе ти на отворен ли ще се правиш, белята ли си търсиш? Като ти казвам да тръгваш, тръгвай!

Властимащи, какво да ги правиш?

Нашите хора можеха веднага и тях да неутрализират и да се измъкнат, но не знаеха дали навън няма още служители на реда. Послушно подадоха ръцете си, единият лявата, а другият дясната и ченгето ги закопча с един белезник. Навярно познаваше някои от футболистите, защото ги погледна и им вдигна палец, а хората наоколо неодобрително се разшумяха, пак невинните щяха да го отнесат. Полицаите, горди от себе си, грубо заблъскаха двамата приятели към изхода. Е, ако знаеха с какви пепелянки си имат работа щяха да са много по-внимателни.

Командо, който все още тихо си седеше на столчето в края и никой не подозираше, че е член на групата, бавно се надигна и хвърли 50 лева на бармана. Пое към изхода, усещаше, че навън нещо трябва да предприеме и да им помогне по някакъв начин. Нямаше готов план и щеше да импровизира, но приятелите му в никакъв случай не биваше да стигат до

районното. Превари арестантите и излезе пръв на открито, видя белия полицейски Опел и с облекчение установи, че е извън обсега на камерата, а други служители на реда наоколо не се виждаха. С нехайни крачки стигна до колата и спокойно зачака, точно в този момент полицаите изведоха приятелите му и също поеха към опела. Чувстваха се напълно спокойни, бяха свикнали всички в този град да им се подчиняват, а и арестуваните бяха с белезници. След тях се изсипа цяла тумба зяпачи, без да подозират, че ще станат свидетели на още една доза зрелищен екшън. Командо посрещна ченгетата и като размахваше един тъмен бележник се представи:

-Добър вечер, колеги, аз съм главен сержант Петров. Какво става тук?

Целта му беше да се приближи максимално близо до двамата и това вече бе факт. Без да губи време той се пресегна и стисна по високия за дебелата шия, със закалените си от упражненията пръсти ясно усети как тупти сънната артерия на жертвата му. В гората бяха разработвали това упражнение стотици пъти, без приток на кръв към мозъка човек заспиваше след броени секунди, а от тренировките ръката му бе станала яка като менгеме. Но тази хватка бе и опасна, ако се забавеше и с една идея повече, жертвата изпадаше в необратима мозъчна смърт и след това ставаше само за донор на органи. В това време Иво също се задейства, той беше по-близо до другото ченге и точно тази му ръка бе свободна. Заби му един саблен удар в гърлото и докато оня се свличаше гъргорейки, Робинзон вече пребъркваше джобовете му за ключето от белезниците. Толкова перфектен тандем бяха станали, че действаха в абсолютен синхрон дори без да разговарят. Всичко се осъществи с такава перфектна последователност, че навярно можеше да влезе в учебниците по криминалистика. Откъм входа избухнаха нови аплодисменти, шоуто беше страхотно. Зяпачите обсъждаха видяното и коментираха, сякаш присъстваха на открито театрално матине.

Робинзон отключи белезниците и ги щракна на полицаите, после внимателно избърса метала, отпечатъци не бяха желателни. Взе им оръжието и радиостанциите и ги остави да поспят под подигравателните възгласи на

зрителите. Набутаха се и тримата в полицейската кола, огледаха се дали не идват подкрепления и бавно подкараха.

-Сега накъде, приятели? Много скоро ще завардят пътищата и няма да можем да се приберем. Дали камерата е запечатала мутрите ни?

-Не ми се вярва, Иво е с качулка, а ти все едно купа сено имаш на главата. Аз пък въобще не съм влизал в обсега й, дано само и вътре да не е имало монтирана някоя.

-Защо обиждаш прическата ми, знаеш ли през зимата как ми топли, като с ушанка съм? Аз съм по последна мода, а ти се подиграваш. Видя ли вътре онова момиченце как ми се сваляше?

Иво се намеси:

-Момчета, стига сте се кодошили, положението ни не е много розово. Сега не става да се прибираме към Х.,а и колата ни остана до бара. Предлагам ви да нощуваме тук и да се покрием за 2-3 дни докато отшумят нещата. Ще ви заведа в квартирата на дъщеря ми, в едната стая има наемателка, но другата е свободна. Там ще сме на сигурно място, но с тази крадена полицейска кола не трябва много да приближаваме къщата, по-нататък ще я изоставим някъде.

Караха и внимателно се оглеждаха, но градът бе все още пуст, властите не можеха да реагират чак толкова бързо. От време на време вградената станция припукваше с някакви кодирани съобщения, но като цяло обстановката бе спокойна. Избърсаха конфискуваните радиостанции и пистолетите с един омазнен парцал и ги зарязаха на задната седалка, повече по този въпрос не можеха да направят.

Вече наближаваха центъра, когато отстрани на тротоара забелязаха някакъв пияница поне с пет промила, човекът беше почти полегнал до едно дърво и кротко похъркваше. Ситуацията просто плачеше за достоен завършек, затова спряха автомобила и се заеха за работа. Домъкнаха пияния и го настаниха на шофьорската седалка, до него сложиха и бутилката му.

-Чичка, можеш ли да караш? Ето ти 10 лева, ако подкараш колата, твои са.

Очите на човека светнаха и той несигурно сграбчи волана.

-Ха така, сега на първа и давай – окуражаваха го те, като очакваха всеки момент да се изтърколи от автомобила.

Колата бавно потегли, отначало лъкатушеше, но после тръгна що-годе по права линия и скоро се изгуби от погледите им.

-Предлагам ви сега ние да се разделим, ще се чакаме след десетина минути пред къщата на улица „Медникарска" 7! Робинзон, облечи моята дреха и вдигни качулката да скриеш малко това руно!

- Какво пак си се заял с прическата ми?

- На тази растителност прическа ли й казваш? Още откак се запознахме все се каня да те питам да не си загубил някой облог с фризьора си.

- Какъв ти фризьор в гората, понякога по празници Пепси ме пооправяше с човката си.

- За совата ли говориш? Добре е, че не си загубил чувството си за хумор! Хайде момчета, сградата е приблизително в тази посока, там ще се търсим!

Разделиха се и всеки пое по различна улица, ако от полицията издирваха трима бегълци, нямаше да им излезе бройката. Около тях вече все по-често профучаваха полицейски автомобили с включени лампи, но всички бързаха в посока към бара.

До квартирата,тъй като знаеше къде е, пръв стигна Иво и извади резервния ключ, който криеше под една саксия, а малко след него дойдоха и останалите. Влязоха тихо, навярно Ина спеше оттатък и не искаха да я плашат. Тук в стаята бяха в безопасност и вече спокойно си поеха дъх.

Каква нощ само, точно при такива ситуации разбираш доколко си подготвен и колко можеш да разчиташ на останалите. Това беше първият им конфликт с властите и засега резултатът се движеше убедително в тяхна полза. Настаниха

се удобно кой къде намери и се разговориха. Робинзон бе особено щастлив, неговите питомци се бяха представили като добре смазана бойна машина и му доказаха, че не си е губил времето с тях напразно.

-Е, не мога да се оплача от вас, тази вечер в истинска и напрегната обстановка показахме, че сме добър екип. Браво, момчета! А финалът с пияницата зад волана беше направо като за филм. Как ги измисляш такива работи бе, Иво?

-А Командо как изигра номера с мнимото ченге? Просто ти идва на момента, импровизираш и това е. Но искам да ти направя една забележка, хич не ми хареса изказването ти за учебното заведение, в което и аз съм учил!

- Е, поувлякох се малко, но имах конкретна цел. Трябваше по някакъв начин да изкарам от релси оная грамада, защото разсърдиш ли здраво някой опонент, победата ти е в кърпа вързана. Иначе, ако наистина си се засегнал ще ти кажа, че не учебното заведение прави човека, а интелекта и характера му.

- Така е, познавам няколко личности, които учиха тогава с мен и за тях не мога да кажа, че са тъпи. Някои от тях и досега са във висшата държавна администрация, а други се занимават с бизнес и то успешно, Но направи ли ви впечатление колко са неподготвени служителите на реда, май са на тази работа само да си получават заплатите?

-Аз отдавна съм забелязал колко е несправедливо заплащането в тази система, хич не е честно всички да получават еднакво. За София, Варна, Пловдив и други големи градове нямам против големите им възнаграждения. Там наистина рискуват, има голям криминален контингент, стига се дори и до престрелки. Нека да получават момчетата! Но видяхте тези, те не са помирисвали барут, освен веднъж – дваж на стрелбището. А в малките градчета като нашето пък ситуацията е направо комична. Не е редно и заплатите, и придобивките, а и годините за пенсия да са еднакви за всички. В Х. служителите са като в летаргия, ако веднъж годишно хванат някой пиян шофьор, медал им дават. А ги водят държавни служители и дори

осигуровките им плащаме ние. Е, не аз де, от мен данъци няма как да вземат, но нормалните хора си плащат. И стандартът при тях вече много е паднал, аз ви гарантирам, че ако пусна 5-6 от моите колеги, те за една нощ ще превземат Търново. Община, поща, районни управления, абе всичко! Абсолютно неподготвена държава сме, но на кой ли му пука? А иначе нашите планове какви са?

-Ами добре е 2-3 дни да изкараме тук, имаме телевизия и радио, а утре ще отида и да напазарувам. Какво ти утре, то след два часа съмва. На Ина ще кажа, че имаме работа в града, с нея нямам проблеми, и без това аз плащам квартирата. Тя е добро и още наивно момиче, няма да се усети. После, пак по единично се добираме до колата и изчезваме или един от нас ще отиде да я докара. Все пак нека още не се успокояваме, може и вътре за лош късмет да е имало някоя камера и да ни е записала. Ако ни хванат ще ни създадат големи проблеми, направихме ги за смях и направо им се подиграхме. Но точно за такива моменти трябва да се живее, именно те ти показват доколко си подготвен. Досега по горите я карахме на теория, днес се сблъскахме и с истинско предизвикателство. Хайде, лягайте малко да поспим, но пак ви казвам, че се гордея с нашата група, отлично се справихме!

Тримата се натъркаляха кой къде намери – Командо на дивана, Робинзон се сви на земята, за неговия стандарт това си бе най-мека постеля, а бащата на Денница зае леглото. Заспа трудно, цялата стая бе обвита със спомени за дъщеричката му и той поне два-три часа прехвърля в ума си случки от миналото, унесе се едва на зазоряване.

На сутринта Иво десет минути не можа да отдели Ина от себе си, благодареше му за парите, които й бе подарил и за ценните съвети, после си поговориха общи работи. Когато тя замина на лекции той излезе и напазарува за всички, а като се прибра, сложи масата и ги разбуди. Така в ядене, сън, телевизия и раздумки отминаха няколко дни и нашите приятели истински си починаха. На четвъртата сутрин Командо отиде и докара колата, каза им, че органите са запечатали бара. Добре, че бяха оставили автомобила си по далеч от входа, иначе можеха да ги надушат кои са по него. Оправиха

стаята и по обед бяха готови за тръгване. На излизане, тъкмо заключваха, когато менторът им каза:

-Имам предложение! Вече и аз излязох от прикритието си и по стечение на обстоятелствата се намесих в играта. Сега мога да дам и моята лепта за намаляването на престъпността, а не само да ви напътствам. Иво, дай малко пари! Налага се да седна до шофьора, а вие правете каквото ви кажа! Карайте сега към най-близкото училище!

Командо познаваше добре града, след няколко завоя стигнаха до Икономическия техникум и започнаха да обикалят, а по едно време Робинзон го бутна по ръката:

-А, ето го. Спри тук, аверче!

Срещу колата, между две сгради бе седнал млад човек и гледаше в тяхната посока. Когато ги видя, че отбиват той се понапрегна, но не мръдна от мястото си. Горянинът слезе и отиде при него, от автомобила се виждаше, че разговарят за нещо, дори малко поспориха, но изглежда накрая постигнаха съгласие. Подир малко техният човек извади пачката, отброи пари и му ги подаде, а оня ги прибра и на свой ред му даде някакво пакетче. За наблюдателите ставаше все по-интересно. След тази тайнствена сделка приятелят им се наведе и дружелюбно каза нещо на ухото на човека, после се изправи и тръгна към колата, а младежът остана на мястото си..

Повториха същия ритуал още веднъж. Когато Робинзон се върна при тях подкараха към Университета. За Иво това беше труден момент, налегнаха го мъчителни спомени за Деница, но се стегна и го преодоля. Скоро стигнаха парка до аулата, огледаха се и на една пейка забелязаха да седи подобен субект. Какви ги вършеше приятелят им, откъде знаеше за тези хора? Той пак отиде до човека и се случи почти същото както преди – поговориха, малко пари смениха собственика си и той пак му прошепна нещо на ухото. Това навярно бе някаква шега, защото оня чак се разтресе от смях. След тези загадъчни постъпки техният човек най-после влезе в колата, избърса си ръцете и им каза да карат към Х..

-Тук приключихме момчета, хайде да се прибираме! Дано са вдигнали блокадите от пътищата, за тяхно добро е. Беше по-безопасно да се разделим и някой да се прибере с влака, но карай, ще видим дали съдбата още ни закриля.

Излязоха извън града, стъпиха на магистралата, а когато безпрепятствено стигнаха Дебелец вече се поуспокоиха и напрежението се разсея.

-Хайде Робинзон, изплюй камъчето, откъде познаваше ония двамата и въобще защо ходихме при тях?

-Ще ви кажа, вече може, а и нали между нас нямаме тайни.Това бяха наркопласьори, не се ли досетихте? Избират училищата, там жертвите им са най-лесни. В началото децата уж искат само да опитат, да видят какво е чувството и докато се усетят, вече са пристрастени. Тогава започват големите проблеми – кражби, отчуждаване от дома, предозиране и обикновено краят е един - смърт. Иво, ти най-добре знаеш! Другият тиквеник пък чакаше студентите, аз му бях извънреден клиент. Всички те имат проблеми с полицията, идеално знаят къде са монтирани камери и успешно ги избягват, затова и аз не бях особено предпазлив.

-А накрая какво им шепнеше, заплашваше ги да се махат ли?

-Ха, ха, не позна! Не, първо купувах малко наркотик, за да съм сигурен, че не греша за тях, а после ги убивах.Какво ме зяпнахте, не вярвате ли? С тези си действия просто подпомагам общата кауза, помагам и на други родители. Не, че още утре няма нови попълнения да заемат местата им, но поне малко да се стреснат. Вече от нищо не им пука, не се и крият, само за печалбите си мислят.

-А как ги убиваше, ние видяхме, че нещо им казваш и си тръгваш?

-Ето с тази игла, направена е от безопасна и е завита отзад, за да имам захват за пръстите, да я държа по-удобно. Докато им шепнеш в едното ухо, я забиваш в ушния канал на другото, все едно прегръщаш човека. Научно е доказано, че ако остър предмет проникне на осем сантиметра в ухото,

достига мозъка и причинява мигновена смърт. Няма викове, няма крясъци, всичко е мирно и тихо! Защо,вие да не ги съжалявате тия?

-В никакъв случай, но дори не можехме да предположим, че вършиш точно това.Ти си пълен с изненади бе, човек, дано никога да не ми станеш враг.

-Че защо да ти ставам, засега всичко между нас е точно. Но да ви кажа нещо, тази показност от последните дни ми дойде в повече и мисля пак да се покрия в гората. Нека да я караме както по рано! Сега всички търсят трима и без мен около вас ще се чувствате много по-спокойни.

- Изоставяш ли ни?

- В никакъв случай, винаги съм на разположение.

- Сега вече сме спокойни, помислих, че си се уплашил.ва!

- За тези думи мога сериозно да ти се обидя.

- Тогава ги оттеглям.

- Така и трябва!

Той замълча, сви се на задната седалка и след малко оттам се чу мощно хъркане. Явно на този свят нямаше нищо, което можеше да наруши спокойствието на този човек.

Колата бързо гълташе километрите, двамата съученици си говореха тихо за да не го събудят и без повече произшествия стигнаха до вилата.

Замисленото за една нощ приключение неочаквано продължи по-дълго, но всички бяха доволни. Общото преживяване им показа, че тренировките не са били напразни, че могат да разчитат един на друг и ги направи по-сплотени отвсякога. Убедиха се, че и тримата са бързи и смъртоносни и не допуснеха ли някоя фатална грешка в бъдеще, трудно щеше да се намери сила, която да ги спре.

На сутринта се събудиха свежи и отпочинали, с все-още пресни спомени от приключенията в Търново. Хубаво беше да си у дома,да си вършиш рутинните задачи и никой да не се опитва да ти слага белезници. Робинзон още снощи се прибра в пещерата, помоли ги 2-3 дни да не го търсят. Навярно искаше да си попълни запасите от месо или пък на спокойствие да анализира случилото се. Дълго време не бе излизал сред много хора и може-би внезапната промяна го бе поразтърсила.

Командо и Иво решиха днес да почетат, да потренират и да погледат телевизия, можеше да съобщят нещо за търновската им одисея по новините. Вечерта щяха да очертаят последните щрихи от плана за Иван Асенов, нямаше смисъл да отлагат и да му дават още време, за да пръска отровата си. Бяха уточнили почти всичко, оставаше да разберат само точно в кой ден от седмицата той идва в Х. да отчита игралните автомати. Това бе лесно, всеки служител в залата щеше да ги информира, по сложното бе точният му график по часове и минути, а и маршрута. Много важно бе да разберат кога се връща към Габрово, защото бяха решили да го чакат някъде по пътя и там да свършат работата.

Тъкмо обядваха и се канеха да полегнат малко, когато телефонът на Иво иззвъня, беше непознат номер. Той вдигна и озадачен чу гласа на Гемижев, полицая от Велико Търново.

-Добър ден, г-н Ников, безпокои ви Гемижев от търновската полиция. Помните ли ме?

-Разбира се, че ви помня, нали скоро пихме кафе. Какво става, да не би да има нови факти около смъртта на дъщеря ми?

-Не, случаят го приключихме,там всичко е ясно, за друго ви се обаждам. Нали помните, че когато се черпихме с вас, една от темите на разговора ни бе моят колега Пеев, вие сам я повдигнахте.

-Да, така беше, искате нещо да ме попитате ли?

-Ами, работата е там, че няколко дни след нашата среща той беше убит пред дома си. Питам се дали случайно имате някаква информация, някак странно се получиха нещата. Както знаете, той отговаряше за наркотиците в града, такъв му беше ресорът, а пък дъщеря ви точно от това почина. Стори ми се много голямо съвпадение, че тъкмо се поинтересувахте за него и след това той умря и то насилствено. Признавам, че и в нашите среди Пеев беше спорна личност, а предвид работата му със сигурност е имал много врагове, но все пак бяхме колеги с него и искам да проверя всяка възможна връзка.

Иво знаеше, че да споделяш доброволно с ченге бе голяма грешка и не мислеше сам да се вкарва в капана. На света нямаше адвокат, който би посъветвал клиента си да предприеме подобни самоубийствени стъпки. Още докато живееше в столицата се бе убедил, че да се довериш на полицай не е добра идея, 90 % от тях бяха кариеристи и мислеха само за себе си. Това, че ще те прецакат, за тях не беше важно и не представляваше проблем, те ползваха информацията както намерят за добре и винаги в своя полза.

-Разбирам ви, г-н Гемижев и съжалявам за случилото се, но въпреки всичко съм изненадан от обаждането. Аз тогава ви попитах съвсем случайно, преди доста време с него се запознахме в един ресторант, но толкова. Оттогава повече не сме се виждали и ми беше интересно как я кара, затова ви попитах. Иначе нито сме били близки, нито приятели, дори усетих, че и вашето мнение за него е негативно, но все пак съжалявам, че е починал. Мога ли да ви бъда полезен с още нещо?

-Не, това беше! Благодаря, г-н Ников и извинявайте! Просто проверявам всяка възможност. Сега ще затварям, че тук при нас е истинска лудница, големи проблеми имаме напоследък в нашия град. Дочуване!

-Дочуване, г-н Гемижев!

Иво замислен затвори телефона, откъде пък ченгето се бе сетило точно за него? Дано наистина само проверява, защото ако са оставили някоя улика, спукана им бе работата. Бяха дегизирани и с ръкавици, но знае ли човек?

Той подробно осведоми Командо за разговора. Седнаха, поумуваха и си припомниха всички детайли, но пропуск не откриха, може би Гемижев наистина е стрелял напосоки. Въпреки всичко обаждането от Търново леко го смущаваше, но от случката с Пеев минаха вече няколко дни и вярваха, че се е разминало. Иначе тази проверка им дойде добре дошла, защото им подейства отрезвяващо. Когато на човек дълго време всичко му върви по вода той се отпуска и започва да прави грешки. Мисли си, че ще е все така, не полага усилия да се усъвършенства и гардът му пада. При тях наистина всичко планирано се получаваше идеално, така, че полицаят им направи добра услуга, карайки ги да се стегнат.

Приятелят му каза:

-Виж какво, съветвам те веднага да се отървеш от пистолета, вече са му извадили куршума от тиквата и при едно балистично сравнение ще излезе, че е стреляно с твоя. Направй така,че да изчезне завинаги! Те от едната професионална чест ще искат да разкрият убиеца, защото Пеев все пак им беше колега, а ,че са го ненавиждали и са му завиждали е повече от ясно. Отдавна са знаели, че е корумпиран, но са го мразели най - вече, защото е лапал повече от тях, нали му видя колата и жилището. В пистолета е разковничето и за да не предизвикваш дявола го махай нанякъде!

- Е, поне вече съм сигурен, че е мъртъв! Още тази вечер ще взема мерки за оръжието, но няма да го унищожавам, намислил съм една работа и може пак да ми е нужно. А за дявола не се притеснявай, аз отдавна нямам проблеми с него. Навремето се молех на друг, но той не откликна и сега не мисля, че сатаната е чак толкова страшен.

- Ти си знаеш, но за беретата ме послушай!

Поговориха още малко за търновското ченге и решиха, че засега опасност няма. Преминаха към последните детайли по отстраняването на Иван Асенов, уточниха начина и средствата, остана само да определят деня, но щеше да е скоро. Накрая Иво каза:

-Виж, аверче, искам да ти кажа какво съм решил. При всички случаи, от Асенов, ако не хвърли топа преждевременно ще изкопчим още имена. Този начин на живот, който водя сега ми стана интересен, отделно съм убеден, че върша добро и не мисля да спирам. Засега не мога и да си помисля да се превърна в някой самодоволен чичко, седящ по цял ден в градината без цел, така, че аз ще продължа започнатото, но искам малко да си взема почивка. Ето моето предложение. Тези дни ще оправим Асенов и малко ще се спрем, Робинзон го нарича приснишане. Решил съм да ти дам 100 000 лева да си оправиш жилищния проблем, иди някъде по морето и си избери нещо подходящо! Ако парите не стигнат само капарирай, а по-нататък ще ти изпратя още. Не искам да се виждаме поне шест месеца, тъкмо да мине зимата. Ние тук с Робинзон ще си правим компания, но само за удоволствие, никаква работа през този сезон. Аз ще обмислям някои мои бъдещи удари, предимно за тези участници, които са над Асенов. Работата ще става все по-сложна, затова искам да мисля на спокойствие, а не да ми се мотаете наоколо. По телефона, естествено ще се чуваме, всичко се случва и трябва да имаме връзка. Ти в това време ще се устроиш, може и мацка да си намериш, но моля те, този път без никакви пълномощни и големи подаръци, дано си научил вече уроците на живота. Има един лаф – „Когато пестиш от презервативи, ще се разориш от издръжки", затова, умната! Когато изтече този срок ще се чуем и ще ти направя предложение, ти дотогава помисли продължаваш ли с мен или не. Не крия, че когато отново започна ще имам голяма нужда от теб. Ти си обучен,съобразителен и в някои неща си по-добър и от мен, но най-важното е, че си верен, а това е рядка стока. От друга страна, искам поне на един човек да помогна както трябва, да направя и аз нещо добро. Онова момиче в Търново съм го взел под крилото си, трите си приятелки в Х. също не лишавам от нищо, но искам да оставя и нещо трайно след себе си. Така, че ти каквото и да решиш, аз ще се съобразя с него, а от отговорът ти ще зависят и моите бъдещи планове. Какво ще кажеш?

-Ще кажа, че много ще ми липсваш през тези месеци, Иво. Обричаш ме на дълго бездействие, но щом така си решил, приемам го. За парите нямам думи, ще съм ти благодарен цял живот и дано все някога ти се издължа. Аз

отдавна мечтая за някое тихо местенце край Варна, морето винаги ме е привличало. Ако твоите думи се сбъднат, ще бъда най-щастливия човек на света. Като си свършим тук работата ще отскоча натам да се поогледам, но още веднъж ти казвам, винаги ще ти бъда задължен и ще помня този жест.

-Добре, разбрахме се, стига, че ще ме разплачеш! Виждам, че започна да мръква, ще сляза към Х. да скрия пистолета и да поразпитам за Асенов. Други задачи нямам и скоро ще се прибера, а ти докато ме няма приготви някоя хубава вечеря!

Иво взе „Беретата" и внимателно я изтри с парцалче, напоено с препарат за измиване на съдове, след това извади пълнителя и патроните, старателно почисти един по един и тях. После си сложи ръкавици и хубаво уви всичко в общ пакет, мислеше да го мушне за съхранение в един полуразрушен дувар, а там определено беше влажно. Взе пакета, качи се в колата и потегли. На определеното място спря, размести старите камъни и пъхна горещото доказателство в един мъхест отвор, а после пак ги подреди по местата им. Готово, отърва се от най-опасната улика, която го свързваше с Пеев. Продължи надолу с колата и след малко паркира пред игралната зала, стопанисвана от наркодилъра. От пристрастените играчи бе чувал, че тук никой не печелеше по много освен казиното и собствениците му и въпреки всичко отпред бе пълно с коли. Влезе вътре и барманът му кимна.

-Здравей, Иво, какво те води насам, знам, че не си много по комара?

-Търся Асенов, мисля да му искам малък заем, знаеш ли на каква лихва дава?

-Най-добре говори с него! Трябваше тази вечер да дойде да ни отчете, но отложи за утре. Дано поне тогава да мине, че много пари се събраха. Щом ти е спешно, утре около 18 часа ела!

-Добре приятелю, ако мога ще дойда тогава! Лека работа ти желая!

Готово, вече знаеха и деня. Нямаше какво да се бавят, утре щяха да свършат работата. На Иво му олекна, предполагаше, че всичко ще се получи както трябва, а после им предстоеше дълъг отдих. Цяла зима щеше да гледа как се

сипе снегът и да се занимава с дреболии. Напролет обаче започваше пак, дали с Командо или сам, лошите трябваше да страдат. Ех, ако можеше да придума Робинзон да се подстриже и да се приведе в ред, та да му помага по-активно, какъв тандем щяха да са, дори и без Командо? Но не ставаше, човекът бе взел своето решение по скоро само да ги напътства и си искаше спокойствието.

Накупи някои провизии и подкара нагоре, приятелят му сигурно чакаше за новини. Паркира в двора и влезе в стаята.

-Утре ще е, мой човек! Очакват го около 18 часа да ги отчете, после ще мине и през другата зала и предполагам, че ще тръгне обратно. За да не стане някой фал и после да чакаме отново цяла седмица ти предлагам да заемем местата си по-рано, а после вече ще действаме според плана.

-Добре, тогава ти пожелавам лека нощ и отивам да почивам. Сготвил съм, ти хапни и също си лягай, утре предстои важен ден за нас и трябва да сме свежи за него.

-Спи си, аз още малко ще поседя и си лягам!

А третият им приятел, свит в спалния си чувал, отдавна беше в царството на Морфей. Сега той беше с новата си приятелка от бара, тя тъкмо му предлагаше да отиде при нея в дома й и той срамежливо бе отказал. Вече съжаляваше за това свое прибързано решение, но кой знае, сънят бе дълъг и до края му можеше и да размисли.

19

Денят настъпи с птичи песни и ярко слънце. Ден като ден, но ако всичко минеше както трябва щеше да е последен за техния номер 4 от списъка, добър за едни, лош за други. Още се излежаваха, нямаше осем часа, но Робинзон прекъсна тази идилия. Той нахлу в дневната, както винаги в добро настроение и се развика:

-Идвам аз, а няма кой да ме посрещне. Ставайте, мързеливци, малко да ви остави човек и се размеквате! Хайде, слагайте кафето и ще ви разкажа нощес какво сънувах!

Двамата изкочиха от стаите си, усмивката му зарази и тях.

-Какво си се развикал, да не си в гората? Тук, в цивилизацията се говори по тихо. А и ти въобще кога спиш?

- За сън съм отредил неделята.

- Отново оригиналничиш! Нали ни предупреди, че няколко дни няма да се виждаме, как така изведнъж си смени мирогледа?

-Нямаше, но ми домъчня за вас. Как я карате вие?

-Всичко е наред, движим я по старому с някои изключения. Вчера например, имах неочаквано обаждане от Гемижев.

-Че какво иска пък той, как така изведнъж се присети за теб?

-Да ти кажа, в началото малко ме поуплаши, беше навързал нещата между Пеев и дъщеря ми, нали го подпитвах преди време. Зададе ми няколко въпроса, аз му отговорих и мисля, че разсеях всички съмнения. Снощи отидох и скрих пистолета на сигурно място и вече нищо не ни свързва с оня случай. Има и нещо друго. С Командо решихме днес вечерта да опитаме с Асенов, ще го чакаме и ако мине, ще го ударим. Толкова от нас, а ти за какви сънища говориш?

-Помниш ли оная мацка от бара, с болтовете по нея? Явно ми е влязла в главата, снощи даже я сънувах. Чичо ви Робинзон е стар вече да се влюбва, но фактът си е факт. От друга страна се чудя защо това момиче така се самонаказваше с тези железа.

- О, ти нищо не знаеш, сега такава е модата! Аз например имах една позната, която си бе накичила по веждите цял бижутериен магазин, чак се бе привела под тежестта на украшенията. Абе надупчена като цедилка. Чудех се как я пускат по аерогарите, тя със сигурност е задействала всички аларми. Но щом

сме на тази тема нека я продължим! Аз отдавна искам да те питам как решаваш женския въпрос? Вече толкова години я караш сам в гората, да не си опитомил някоя мечка да идва при теб?

-А, ходя от време на време при една буля в съседното село, вдовица е. Вика ми да се нанеса при нея, но нали ти казах, обичам си свободата. А и отида ли за постоянно, вече отношенията ни няма да са същите, така си е по-добре.Ти дай обаче за Командо да намерим нещо, че да не ти скочи някоя нощ!

-Ние с него снощи си поговорихме сериозно за някои неща, той сега ги обмисля. Нека да мине и днешната задача, да нямаме повече ангажименти и ще вземем някои генерални решения. Но да се върнем на твоята с пиърсингите. Аз като нищо мога да отскоча до Търново,да я издиря и да я поканя тук. Барманът може и да знае някои подробности за нея.

-Ти белята ли си търсиш? Сега цяло Търново ще е под обсада, бара ще го наблюдават денонощно.

-Няма да ходя веднага, нека да минат 2-3 месеца. А и надали ще ме познаят, цяла вечер бях с качулка.

-Да, но тя ще ни разпознае. Доведеш ли я тук всичко може да се провали. Не я знаеш и каква е, може да се друса, може и да е слушалка. Не, не, не става! Виждам, че искаш да ме изненадаш приятно, но сигурността е по-важна. А и какво ни пречи някога пак да отскочим я на бар, я на дискотека. Какво ще кажете?

-На теб май яко ти се е доживяло. Ще отидем разбира се, животът е пред нас, нека само сега с Командо да свършим работата.

Приятелят им обаче ги слушаше с половин ухо, той проучваше списъка с нещата, които им трябваха за довечера. Отвреме-навреме избираше по нещо от камарата, оглеждаше го и сортираше по важност. Вършеше това толкова грижливо, сякаш повиваше новородено.

-Така, два прожектора, бокса...

-Чакай, Командо, нашият човек има любовна тръпка, а ти все за работа мислиш! Обърни му малко внимание!

-Че аз си му обръщам, това, че не говоря не значи, че не го слушам. То и при мен нещата по женска линия са зле. Обаче се чудя дали въобще да се захващам с някоя, като се замисля май минусите са повече. Може и аз като Иво да ги завъртя 2-3, хем разнообразие, хем без обвързване, то нали и при мормоните беше така.

-Ти така ли си бе, Иво – Робинзон невярващо го погледна, - че ти си ударил кьоравото!

-Ами какво да правя, различни варианти опитвах и все не се получаваше, май по този начин ми е най-добре. Любов, любов, но и тя е до време!

И тримата замълчаха, навярно всеки си припомняше за някоя случка с женско присъствие, оставила трайни спомени в съзнанието му. Иво тръсна глава и пръв се осъзна:

-Докъде стигна Командо, какво ще ни е необходимо още за довечера?

-Два прожектора и бокс нагласих, ще взема и тейзъра, че в колата оня може да се разлудува. Почти съм сигурен, че ще е въоръжен, все пак пари кара. А се моля и да е сам, ако вози пасажер, всичко пропада и трябва да чакаме друг удобен момент.

- Да, ако го придружава някоя любовница ще е проблем. Дано е сам и най-сетне да приключваме. Добре, друго какво ще ни е нужно?

-Кутийка черна вакса за обувки, искам там на място да променим номерата, малка туба с бензин и бензинова горелка. Видях, че в мазето имаш, работи ли?

-Да, скоро я ползвах. Тя пък за какво ти е?

-Ще я вземем, много е важна, също белезници и здраво въже. Вече нямаме пистолет, което е лошо и ще взема газовия, само за сплашване в началото.

Веднъж да вляза в колата при него и ще поема контрола, но за това може и пистолета да ми потрябва. И последно – двете уоки – токита.

-И те са готови и са заредени, телефони няма да носим по понятни причини. Ти, шефе, нещо да предложиш?

-Като ви слушам, май за всичко сте помислили, само, че си вземете и маски, ако нещо се объркa и оня, не дай си Боже избяга, да не може да ви опише мутрите. Другото ми се струва наред. Съветвам ви да вземете и оня диктофон, Панасоника, понякога при голямо напрежение човек изключва и не може да запомни всичко. Той може да има много информация, по-добре запишете всичко, а после го анализирайте! Щом казвате, че тази вечер ще действате, искам да ви пожелая успех. Утре по обед ще дойда да видя как са нещата и се надявам да ви заваря тук и цели! Сега тръгвам по мои дела и още веднъж ви пожелавам всичко да мине както трябва!

- Ако си се запътил към вдовичката, поздрави я от нас!

Двамата приятели отново останаха сами, времето много беше напреднало и се налагаше да побързат. Повториха още веднъж всичко точка по точка, така, както пилотите проверяват самолета преди полет и вече знаеха задачите си наизуст. После натовариха нещата в автомобила на Командо, а някои предмети, включително диктофона той прибра и по джобовете си. Накрая провериха горивото в резервоарите, май това беше всичко.

В 18 часа потеглиха с двата автомобила, минаха през градчето и Командо продължи към Габрово, а Иво към игралната зала. Паркира там и зачака.

Около 18.30, Асенов най-после пристигна с джипа си и влезе вътре, засега бе сам и това беше добре. Бави се двайсетина минути и излезе с малка чанта, пъхна я в багажника и подкара към другата зала, която отчиташе, а Иво след него. Там нещата се повториха и явно задачите му тук окончателно приключиха, защото след посещението в залата се отправи по пътя към Габрово. Не караше много бързо и това идеално устройваше преследвачът му, неговата кола беше много по-слаба от мощния джип. Оставаше още

около километър до мястото, където чакаше партньорът му и той извади уоки-токито.

-Чуваш ли ме, след 2-3 минути е при теб.

-Прието!

Това беше, само една дума, но колко съдбоносна за неговия враг.

Покара още малко след луксозната кола, отби вдясно и спря, заключи пежото, после пое напред пеша. Оставаха му 200 метра до мястото, където съученикът му трябваше да е стопирал автомобила на Асенов. Бяха избрали един остър завой без видимост и зад него Командо трябваше да препречи пътя със собствената си кола. Въпреки, че по това време нямаше интензивно движение винаги съществуваше риск и някой друг в този момент да се озове там. Това беше и най-слабата част от плана, но се налагаше да рискуват, защото отделеността от населено място идеално пасваше на замисъла им.

Иво стигна завоя, вече леко подтичваше, за да навакса и видя как джипът на Асенов поема в отбивката към гората, значи приятелят му го бе овладял. На свой ред той седна в колата на Командо и освободи пътя, паркира петдесетина метра нагоре и слезе. Погледна номерата и остана доволен, те бяха променени с ваксата. Взе тубата с бензин, върна се, влезе в пресечката и сложи маската, нека всичко да бъде според уговорката. Стигна до джипа и без да говори влезе отзад. На предната седалка Командо, също с маска, вече бе закопчал наркодилъра с белезници за волана, в едната си ръка държеше тейзъра, а в другата, малък пистолет.

-Има кобур на глезена и искаше да го извади, копелето, та се наложи да му пусна малко ток. Сега е кротък като агне.

Пленникът им ужасен гледаше двамата мъже с маски и се опитваше да каже нещо, но ченето му се бе схванало от безжалостния удар на десетте хиляди волта. Иво се пресегна и изгаси фаровете и лампичката на тавана, сега останаха в абсолютна тъмнина. По пътя зад тях отвреме-навреме минаваха коли, но вече нямаше как да ги различат в здрача.

-Виж, Иване, загазил си здраво. Искам да отговориш на някои мои въпроси, но без лъжи! Говори откровено и моят приятел няма да те тормози, но ако мълчиш или излъжеш, сърди се на себе си! Ясен ли съм?

Оня кимна.

- И така, кажи ми откъде си, къде живееш?

- И аз предполагах, че не ме познавате щом направихте такава грешка! Софиянец съм, но от десетина години живея в Габрово. Защо е всичко това, знаете ли какво ги чака хората, които си позволяват да правят такива неща? Не сте първите, които ме заплашват, но онези другите наивници вече не са между живите. Нима не ви е ясно, че тук става въпрос за много пари и вие дори не можете да си представите в какво се забърквате.

-Добре, чухме те, думите ти са отбелязани в протокола! Нека сега да поговорим по същество! Запази си тирадите за твоите подчинени! Първи въпрос – откъде взимаш дрогата, кой те зарежда?

-Абе вие луди ли сте, нали ви казах...

В този момент Командо разви вентила на горелката и след няколко опита я запали със запалката, а тя зловещо забуча. Асенов го гледаше като хипнотизиран.

-Човекът те попита нещо, ще отговориш ли?

Отрепката продължи да мълчи, беше се парализирал от ужас. Командо бавно вдигна дюзата и насочи огъня към ръката, закопчана за кормилото. Замириса на изгоряла плът, ръкава се подпали и оня завика от болка и страх.

-Говори, говедо, зададоха ти прост въпрос! Истината не изисква дълго време за размисъл.

-Моля ви, стига толкова, парите са в багажника, вземете ги и вървете! Не ви познавам, няма как да ви търся, нито да ви опиша. Вземете парите и ме оставете, моля ви – вече почти ридаеше.

Мъчителят му демонстративно усили пламъка на горелката.

-Отново грешен отговор, виждам, че на теб явно ти се мре!

Асенов най-сетне разбра, че няма накъде, видно бе, че в случая не ставаше дума само за пари.

-Чакайте, ще ви кажа, Виктор Вълев се казва, работи в Главно управление на полицията в София. Висш полицай е и въобще не е по възможностите ви да се занимавате с него.

-Как става доставката, той ли ти носи дрогата?

-Не, той е едра риба, как ще се разкарва с такива количества до Габрово? Аз ходя там, веднъж месечно се срещаме в Унгарския ресторант, всяка първа неделя от месеца.

-Как става предаването?

-Спирам колата на определено място до ресторанта, в багажникът са чантите с парите от предната партида. Той ме чака в едно сепаре вътре, обикновено около 21 часа. Сядам при него, пийваме и хапваме, говорим си. По някое време си тръгвам и се прибирам в Габрово. Когато там отворя багажника виждам, че някой е прибрал парите и е заредил с нова стока. Това е. После аз за около месец разхвърлям всичко по дилъри, те ми плащат и процесът се повтаря. Друго не знам.

-А, знаеш, знаеш, кажи сега къде живее, не може да не те е канил на гости!

-Никога не ме е канил, той се движи в съвсем друга среда, та аз за него съм нищо. Поне 3-4 пъти напоследък в ресторанта компания му прави и един депутат, оня също е в час, защото предния път ме попита как вървят нещата. Казвам ви, те са недосегаеми и не можете с пръст да ги пипнете.

-Депутат ли каза, става интересно. И кой е той?

Иван Асенов отново понечи да шикалкави, но като се взря в студените очи на Командо и уреда в ръката му, реши, че не си струва да е толкова лоялен към своите работодатели.

-Янко Попов, от Партията на българските богаташи, вече два мандата е в Парламента. И двамата взаимно се пазят, бетон са! Но групата е по-голяма, и навън имат хора, тези, които сменят парите с нова дрога.

-Добре, давай нататък! Кой още си виждал с този Виктор Вълев?

-За толкова години все сам е идвал, само напоследък е винаги с този депутат. Но той е много потаен, все пак е ченге, аз даже номера на телефона му нямам.

-Как така го нямаш, ако нещо стане и не можеш да отидеш, как ще го предупредиш?

-Имаме определена уговорка за такива случаи. Нашите срещи винаги са през първата неделя от месеца, но ако нещо се объркa той ще чака и следващата. Нарочно е избрал неделите, тогава в ресторанта има по-малко хора и е по-спокойно. Но пак ви казвам, такъв тандем са, че не можете да ги доближите. А, че и депутатът е замесен съм сигурен, защото те и пред мен свободно си говорят и обсъждат сделките, вече ми имат доверие. Вие да не мислите, че само аз съм в схемата, вероятно от всеки район в България има някой като мен.

-Може и да си прав, но откъде толкова наркотик, това е много нещо?

-Вярно, много е, само аз пласирам 10 кг. на месец, амфетамините са отделно. Предполагам, че направо от митницата идва, няма как да е иначе. За миналата година оттам отчетоха,че са заловили общо 26 кг. твърд наркотик, което за нас посветените е смешно количество. На всички е ясно, че залавят в пъти повече, явно основният дял отива при Вълев и Попов.

-За някой митничар знаеш ли?

-Повечето трябва да са в схемата, но поименно за никого не знам. Те са на друго ниво и не ме интересуват, аз си гледам моя интерес.

-Добре, кажи сега в Габрово някой пази ли те, имаш ли човек там?

-Аз приятели в Габрово нямам, с тези селяндури не се занимавам. Имам си пари колкото искам, това ми стига! Веднъж, преди година ме прибраха в полицията, но нямаха достатъчно доказателства и ме пуснаха. Затова ме е яд, че Вълев не ми дава номера си и ако нещо ми се случи, няма на кой да се обадя.

Гледай ти, този бе едно нищожество, дребна, незначителна ларва в голямата игра, а самочувствието му бе до небето.

-Ние, че сме селяндури, селяндури сме, не отричам, но виждаш ли, че прецакахме, тебе софиянеца. Ти си една кукла на конци на ония двамата, дори спокойно мога да използвам думата слуга, а сега и ние се оказахме по-хитри от теб. Знаеш ли какво казва един наш добър приятел? „Винаги има някой по-умен от теб", и е прав. Същият този човек по-добре, че не е тук, той много мрази убийците на деца и досега да те е усмъртил. Ти въобще даваш ли си сметка колко човешки съдби си опропастил с тази твоя дрога? Като имаш нужда от пари защо не отидеш да работиш като останалите, или те не са ти на нивото? Обърни се сега и ме виж, знаеш ли, че моето дете е в гроба заради теб! Е, как мислиш, твоето място тогава къде е?

При тези думи Иво си свали маската и оня се извърна към него, надали разбра обрата, който вземаше разговорът им. Командо само това чакаше. Притисна тейзъра в шията му и дилърът затанцува като обезумял на седалката, след пет секунди се отпусна в безсъзнание. Той му махна белезниците и здраво завърза, този път с тънко въженце двете му ръце за волана. В това време Иво излезе навън, отвори багажника и взе двете пълни с пари чанти, награби една шепа банкноти и ги разпиля вътре в джипа. Изля бензина от тубичката върху седалките и двамата дотикаха тежката машина до ръба на пътя, отдолу бе пропаст и по дъното й минаваше тясно дере. Огледаха хубаво да не са забравили нещо в колата, за да не привличат

внимание използваха само единия прожектор. Всичко изглеждаше наред, вътре Асенов още клюмаше върху кормилото и не помръдваше.

-Иво, да го събудя ли, та поне накрая да си даде сметка защо е на това дереже?

-Остави го, не сме зверове! Научихме каквото ни трябваше, хайде да приключваме! Само искам да те попитам, успя ли да запишеш всичко, което той каза?

-Предполагам, че да, включих диктофона още когато го приспах първия път.

- Идеално, тези записи са много ценни, нали чу какви хора са замесени!

Кимнаха си с глави и единия запали бензина в колата, после дружно забутаха тежкият автомобил. След няколко метра наклонът стана прекалено голям, машината се изсили и се заби на дъното на дерето. Вътре в купето огънят вече се разрастваше, стори им се, че чуват и ужасени викове. Нямаше нужда да чакат повече, всеки момент някой от главния път щеше да види пожара. Единият награби двете чанти с парите, а другия горелката и под заревото на пламъците тръгнаха към колата на Командо. Натовариха всичко на нея, почистиха регистрационните номера и поеха обратно към Х.. След малко Иво слезе и се прехвърли в своята кола, а приятелят му продължи надолу, едва след няколко километра двата автомобила се застигнаха и подкараха заедно.

Малко преди Х. първата пожарна с включена сирена мина покрай тях, след малко още една. Какво ли се надяваха да спасят, резервоарът на джипа беше пълен догоре и сигурно вече бе експлоадирал.

Нашите приятели бавно и внимателно продължиха пътя си, минаха през града и след малко видяха светлините на селцето. Тук вече можеха да си поемат дъх, всичко опасно остана зад гърба им. Прибраха колите в двора, разтовариха ги и влязоха в къщата, за тях трудното беше отминало. Преоблякоха се, отдъхнаха малко и запалиха огън в камината, сега беше моментът да внесат някаква нотка на тържественост в обстановката.

Предстоеше им скорошна раздяла и се наслаждаваха на всеки миг прекаран заедно. Командо си наля чаша вино, отпуснаха се в удобните фотьойли и пред буйните пламъци си дадоха сметка, че каквото и да пожелаят могат да го постигнат заедно. Адреналинът си отиваше и телата им приятно се отпуснаха. Ех,живот, де да беше винаги толкова хубав. Командо изпи 2-3 чаши с вино и започна да клюма пред огъня, на Иво също му се приспа, навярно скоро щеше да съмне.

Какви хора бяха станали, точно обратни на другите – току-що убиха човек и не им пукаше, на дивана чакаха две торби с пари, а те дори не ги преброиха. Третият им приятел също беше нестандартен, и той се различаваше от общото стадо. А какво ги беше събрало – общата им ненавист към неправдите и някаква тяхна лична драма. Ето, изби го и на философия, май беше време да си ляга. Полунощ отдавна мина, след някой и друг час Робинзон щеше да пристигне и пак да ги завари в леглата. Лесно му е на него – като мръкне ляга, като съмне, става, точно като кокошките. Нищо не бе в състояние да разстрои съня му, а може пък и нещо да пиеше преди лягане, такъв знахар бе станал. Ето, и Командо захърка на фотьойла, няма да го буди, заслужи си почивката момчето. Иначе е точен, върши си работата и никакви емоции не показва. По тия опасни места, където е ходил, кой знае какви ужасии е видял? Важното е, че се намериха, сега остава и по някакъв начин да му помогне и да му осмисли живота.

Иво стана, взе едно одеяло и зави приятеля си, огънят догаряше, а нощта предвещаваше да е хладна. Отиде си в стаята, почете малко и започна да се унася. Скоро заспа и той.

20

- Хайде Командо, събуждай се, девет часът минава. Изпи две чаши вино и изпадна в кома. Скоро ще дойде и оня от гората, нека да пооправим малко!

Снощи се прибраха уморени и превъзбудени, струпаха багажа кой къде намери и сега стаята приличаше на бойно поле. Тейзър, белезници, уоки-токита, ще речеш, че бяха в някоя военна база на НАТО.

Командо се надигна от фотьойла и блажено се протегна, вдигна палец на Иво и отиде да прави кафе, а приятелят му започна да подрежда стаята.

Каква вечер само. Последният по веригата захапа дръвцето и то по доста неприятен начин, но пък на фона на злините, които причиняваше, пак му беше малко.

Двете кафета пристигнаха, Командо запали и цигара.

-Е, мисля, че снощи всичко мина добре, според мен не допуснахме издънки.

- Навярно си прав щом още не са ни зачукали по вратите. Колко ли има в тези чанти?

-Дай спокойно да си допием кафетата и ще видим.

След малко двамата приятели станаха, всеки взе по една чанта и започнаха да броят. Мина доста време, но накрая приключиха.

-Моите са 56 000, само български.

-Аз изброих 61 000, значи общо 117 000, добра сума за един удар.

-Имай предвид, че това са печалбите само от игралните зали, събрали са се за една-две седмици. Някъде е скрил парите от дрогата, които отчита на Вълев, там сумата трябва да е наистина сериозна.

-Може и да са в Габрово в жилището му, но нека за тях не рискуваме, сигурно се е подсигурил по някакъв начин.

-И аз така мисля. Лесно ще разберем къде е живял и можем да проникнем, но ако и онези пари изчезнат, вече ще се досетят, че е убийство.

-Добре приятелю, ето какво ще направим. Бях ти обещал 100 000, но тогава тези не ги бях очаквал. Вземи сега всичките от снощния удар и сметките ни са уредени, а и без това честно си ги изкара. Но ако не ти стигнат за къщата, аз пак ще ти дам. Съгласен ли си?

-Как няма да съм съгласен, това е сериозна сума. Като ги гледам, знаеш ли за какво си мисля? Моята даскалица ми сви два пъти по толкова и то само кеша, апартаментите не ги броя. Тия тук са ми най-лесните в живота, за ония обаче много рискувах. Виж сега как се смениха ролите – от живакът тя бавно ще линее и ще се чуди какво и е, а аз ще си живея живота, май наистина излиза, че всяко зло е за добро. Лошото е, че каквото и да й се случи няма да си вземе поука, при нея лакомията явно е заложена отвътре.

На вратата се почука и Робинзон влезе. Как тихо се движеше този човек, истински Маугли.

-Здравейте, момчета! О, гледам пари броите. Това трябва ли да ми говори, че снощи всичко е минало по план?

-Да, приятелю, абсолютно без проблеми, а Командо ми напълни душата. Навремето на Инквизицията са й трябвали точно хора като него.

- Какви ужасии е сътворил?

- Нищо работа! На този свят малко неща могат да ме шокират, а и когато се занимавам с такива особи чарът не е мой приоритет.

- В началото мръсникът не искаше да говори, но нашият човек го поопърли малко с горелката и оня всичко си изпя. Сега аз вече имам две нови мишени, а той - пари за новата си къща.

-Къща ли, че за какво му е, нали има къде да живее?

-Вчера решихме временно да се разделим, за наше добро е, а и малко да изстинат следите. След като имаме парите защо човекът да не си купи жилище? Няма цял живот да сме заедно, нека и той да се устрои. Я си представи, че реши да се ожени и да създаде семейство, къде ще ги заведе? Ти живееш наблизо и винаги си добре дошъл, но него си го влече морето. Седни сега да поговорим, имаме цял ден пред нас!

Робинзон се настани удобно, извади термоса си и отпи една яка глътка. Ако някоя фармацевтична компания се добереше до формулата на запарката му, акциите й щяха да скочат до небесата.

- Ти какви билки по-точно смесваш, когато приготвяш отварата? Или ги пазиш в тайна?

- От вас нямам тайни, ако изключим няколко години от миналото ми. Сместта е от най-обикновени растения, но съчетани по мои рецепти. България е уникална в това отношение, флората й е като каталог на аптечно управление. Тук по нашите гори виреят такива видове, за които другите страни могат само да мечтаят. Например прословутия жен-шен, който расте в тайгата и по високите места на Тибет не е нищо особено, предписваните му свойства са преувеличени, за да му вдигат цената. Около него се шуми, защото е рядък и трудно се намира. А за моите илачи гарантирам, защото лично съм ги изпробвал. Докато те срещна имах цялото време на света да експериментирам върху себе си.

- Все пак човек трябва да има някакви познания, в противен случай може и да се отрови.

- Така е, но не винаги е нужно да си спец, повечето открития стават съвсем случайно. Например знаеш ли как е изобретен нивалинът, това е лекарство срещу детския паралич и се извлича от обикновеното пролетно кокиче?

- Усещам, че пак се каниш да разкажеш някоя интересна история.

- Така е! Една майка, чието момиченце било болно от детски паралич била влюбена в цветята и дойдела ли пролетта, пълнела вазите в дома си с кокичета. Освен това обичала да ходи на гости при съседките и често оставяла детето си само. Всъщност може и при съсед да е ходела, но за това историята мълчи. Както знаете параличът е коварна болест, прикован си към стол и не можеш да се движиш самостоятелно. Когато майката се запилеела така с часове, понякога момиченцето ожаднявало и тъй-като не можело да стигне до чешмата, изпивало водата от вазите. При един рутинен преглед на лекарите им направило впечатление светкавичното подобряване на

състоянието на малката пациентка и като разнищили историята се досетили каква е причината. Започнали изследвания и така на бял свят се е появил нивалина. Поради тази причина и аз всеки сезон ходя по недостъпни места и открия ли нещо непознато го бера и отначало с малки дози започвам да експериментирам върху себе си. Убедя ли се къде му е силата, го смесват с други подобни треви и при нужда варя и пия.

- Запасил ли си се, изсушил ли си достатъчно?

- Те не търпят стареене, всяка година бера нови. Но по принцип имам определено количество.

Командо, който досега само слушаше, се включи в разговора.

- А попадал ли си на такива, които увеличават сексуалното желание? Чувал съм, че виаграта е вредна и когато я предозираш може да получиш сърдечен удар. Интересува ме нещо по-безопасно.

- Има ги колкото искаш. Смеси бабини зъби с жълт кантарион и като поврат прибави ветрогон, ето ти един природен стимулатор. Но най-ефективен е коренът на магарешкия трън, извлекът от него ще те накара да мислиш само за жени, ставаш като разгонен бик. Ако си чувал за „Йохимбин", приготвят го точно по този начин.

- Този препарат сега го няма в аптеките.

- Но по мое време го имаше и струваше само 13 стотинки. Каквото и да продават сега, бъдете сигурни, че формулата му пак е на тази основа! Оставете ги сега билките, нека поговорим за вас! За снощното ви изпълнение не знаех много подробности, кажете нещо по-така!

-Ами беше като по учебник, но и ние много умувахме как да подходим. Благодарение на Командо успяхме да отбием колата му от главното шосе и го поразпитахме. Каквото знаеше, каза го, но и ние хич не бяхме мили. Тези пачки бяха в багажника, тъкмо отчете печалбите от игралните си зали и

отиваше да ги пусне в касичката. После умишлено разпилях от тях в колата, та пожарникарите все нещо да намерят, иначе ще се усетят, че е обир.

- Добре си сторил, колкото и да са обгорели парите винаги си личат.

-Аз пък – поде приятелят му, - преди да му драснем клечката махнах белезниците и вързах ръцете му с въже към волана, от огъня то ще изгори и ще изчезне, а прангите щяха да останат цели. Това, че предварително го поопърлих няма значение, като са го извадили от джипа вече не е личало. Версията им ще е, че нещо е отбил, не е овладял колата и хайде в дерето. При такъв удар е логично да се подпали, така и стана. Тази нощ се сетих, че само едно нещо не бяхме отчели и то можеше да се превърне в голяма издънка. За да го подпалим ние заляхме автомобила с бензин и ако двигателят беше дизелов, ченгетата щяха да се усетят. Слава богу, че колата се оказа бензинова, но такива малки камъчета обръщат каруцата.

-Сега и следите са заличени, и нашите цели са постигнати. Доволен ли си, шефе?

-Засега мога да кажа, че сте се справили. Ако не е имало някой случаен очевидец, предполагам, че и разследващите ще стигнат до същите заключения, които ми изложихте. Но не ми се вярва някой точно по това време да е пикаел в гората и да е видял какво става. Тежката ми дума, ако изключим недоглеждането с бензина е, че вашата версия ще издържи. А ти, Командо, наистина ли ще ни напускаш, с много труд те открихме?

-Само временно, Робинзон. Решихме с Иво да си дадем няколко месеца почивка, хем да мине зимата. Той ще планира как ще подходим със софиянците, а аз ще се опитам да намеря някоя по-евтина къщичка край Варна. Може да се каже, че тя ще е обща, вие винаги ще сте добре дошли там.

- Софиянци ли, от там ли са шефовете?

Иво се намеси.

- Тези, за които научихме, да! Доколкото си спомням в началото на запознанството ни ти ми обърна внимание, че за повечето проблеми в държавата са виновни политиците, оказва се, че си бил прав. Баш босовете на наркоканала, поне по думите на вече покойния Асенов са депутат и висш полицейски служител.

- Не се заблуждавай, че те са главните, и тях някой ги контролира. Нали не си толкова наивен да вярваш, че само двама човека прибират такива колосални суми! И те отчитат на някой, само с върховна протекция могат да вършат всичко това.

- Няма да споря с теб. Командо, ти какво ще кажеш?

- Нямам мнение, но явно, че гнездото е в София. А нищо чудно Иво както ги е подгонил и до Варна да стигне, знае ли човек? Като изтече този срок отново ще дойда и пак ще сме заедно, че закъде съм без вас? А и ти много ще ми липсваш, такъв чешит трудно се среща.

-То и тримата май не сме много наред щом сме се захванали с такива непосилни задачи. Много зло и неправда е това, момчета, трябва да сме цяла армия, а не само троица. Ами тогава, щом Командо ще ни напуска нека да обобщим годината. Иво, за това кратко време ти напълно се справи, премахна и четиримата виновни за смъртта на дъщеря ти. Направи така, че за трима от тях изобщо няма подозрения, че са убити, един изчезна, при другите - нещастни случаи. Сигурен съм, че ако бяхме си дали малко зор, щяхме да измислим нещо и за Пеев от Търново, но не беше толкова наложително.Там хората вече са приели. че е мафиотски отстрел. Ако си допълнил списъка с виновни е добре да я караш по същия начин, убивай ги, но да изглежда друго.

- И аз се убедих, че този начин дава резултати. Оказва се, че с негодниците мога да се справя, но усещам, че спомените за дъщеря ми ме убиват.

- А ти какво очакваш, това си е в реда на нещата. Много години ще минат докато болката ти малко утихне. Но нека продължа! Не мога да не похваля и Командо. Ти, приятелю, беше незаменим помощник, а и благодарение на

бързата ти реакция не ни прибраха в Търново. Гордея се с теб, партньоре и пролетта те искам на линия, да не вземе някоя пак да ти завърти главата! Като професионалист обявявам нашия отбор за много успешен, поне на този етап от съществуването му. Но искам и друго да ви кажа, аз ви научих да убивате, но вие не сте убийци! За нашите действия няма формула или издаден учебник и обществеността ги приема по различен начин, но да знаете, че повечето хора вътрешно биха ги одобрили.

- Но пострадалите от нас ни мразят. Говоря за страничните засегнати, убитите не ги броя.

- Oderint dum metuant!

- Шефе, говори моля те на български!

- Изразът е на латински и се превежда така: „Нека ни мразят, стига само да се страхуват!”

- Наистина е точно на място.

Това бяха незабравими мигове. След тази прочуствена реч и тримата приятели усещаха колко силни бяха заедно и как взаимно се допълват. Робинзон отново взе думата:

- Не съм по разделите, те ме натъжават, особено когато са между приятели. Затова, Командо, сега ще си взема довиждане с теб и ще си вървя, събирай си спокойно багажа!

- Няма ли да ми пожелаеш късмет?

- Не ти трябва, с твоята подготовка можеш да се справиш с всичко. Иво, с теб тези дни ще се видим, нали?

-Разбира се, как иначе? Ще сляза надолу за 2-3 дни да успокоя жените, а и отдавна не съм ходил на гробището. После пак ще се кача, че без теб закъде съм? Хайде върви, аз ще помогна тук за багажа!

Горянинът си замина, а двамата приятели се заеха с работа. Натъпкаха пачките в един стар и очукан куфар за да не привлича внимание, Командо набързо си събра останалите вещи. Накрая целия досегашен живот на боеца се събра в една голяма чанта.

-Как мислиш да намериш тази къща, по агенции ли ще търсиш?

-Първо ще купя някой регионален вестник, там има публикувани десетки обяви, а са и без посредник. После ще пообиколя из лозята, там хората притежават малки парцели и някои собственици са построили по нещо. Ако открия някоя законна постройка ще я купя, не искам да живея в центъра, а и там ще са по-евтини. Ще си заградя цялото място с висока ограда, ще взема едно кученце за другарче и ще заживея на спокойствие. Това как ти звучи? Пак ще си тренирам и ще се поддържам, не искам да се отпускам, а и нали през пролетта трябва да ти се явя във форма. А ти какво ще правиш през зимата?

-Наистина ще си почина. Имам само още една последна задача и трябва да я свърша сам, дори Робинзон не знае за нея. Навремето, когато бях най-зле и почти се бях предал, един човек, настоящият кмет на града жестоко се подигра с мен. Това, разбира се, не е повод да го убия, крайната мярка съм я изключил, но искам да му го върна тъпкано. Този индивид, дори да не бе постъпил така с мен, пак заслужава да бъде наказан, защото е голям крадец, моралните му качества са колкото на една акула. Дето се казва – здрависаш ли се с него, по-добре веднага след това си преброй пръстите! Имам няколко възможности и първата, а и най-лесната за мен е да отвлека сина му и при откупа да го оставя без пукната стотинка. Човекът разпределя общинските средства и тъй като е изпечен мошеник има много пари, вече два мандата краде на воля. Но вариантът с отвличането не ми е по вкуса. Първо, аз се боря с престъпниците, не съм един от тях, а отвличането, особено за откуп е низка постъпка. Това, че понякога убивам не противоречи на принципите ми, но откупът - да. Второ – момчето с нищо не ми е виновно, а това, ако го сторя, неминуемо ще му причини голям стрес. Третото, и най-важното е, че познавам майката, много свястна жена, която не заслужава подобни

преживявания. Виж, за бащата не ми пука, той е поредния пикльо в костюм, но лошото е, че няма да страда само той, така, че този начин съм принуден да го отхвърля. Имам още нещо наум, но засега няма да го споделям, не искам да те бавя повече. Обещавам ти, че като се видим напролет ще те информирам за всичко с най-големи подробности. Хайде сега да те изпратя до колата!

- Събрал ли си достатъчно информация за него, нали знаеш, че тя е от съществено значение?

- Опитах, но той е потаен и добре прикрива дирите си. Оня ден дори посетих негов стар състудент, уж по работа, но освен прякора му в института друго не успях да науча.

- Как са му викали?

- Писарушко, още тогава се е правел на света вода ненапита, вълк в овча кожа. Зубрел, за да си вземе дипломата. По-късно, вече в завода като инженер са го прекръстили на Мижитурко, защото се е въртял край по-буйните глави, но не е взимал отношение, а е тичал да ги докладва. Сега, заради някои природни несъответствия в него го наричат Главчо, ако го видиш ще разбереш защо.

-Нека да остана и да ти помогна с този човек, сега имам неограничено свободно време! Аз и без това никога не съм уважавал тази порода крадци на едро. Знаеш ли какво е казал още навремето банкерът Буров за тези хора? Ще ти го цитирам по памет, но още когато го прочетох ме впечатли и затова съм го запомнил. Той пише така: „Кмет значи хитрец. Кмет значи добре замаскиран престъпник по душа, който не може да си намери добре платена работа другаде и винаги посяга към общинската каса". Точно е, нали?

-Абсолютно, все едно е писано за моя човек. Бих приел помощта ти, но нали ти казах, че е лично, а в такива случаи е най-добре сам да си вършиш работата. Все пак ти благодаря!

- През тази година ти изпълни плана с наркодилърите, поне малко олекна ли ти?

- Съзнавам, че каквото и да правя, дъщеря си няма да я върна, но отговорът на твоя въпрос е да, олекна ми. Чувствам се удовлетворен, че малко им намалих бройката и дори съм изненадан, че се получаваше толкова лесно.

- Това са едни бандити, не очаквай от тях да блестят с някаква интелигентност! Предполагам, че с Главчо ще срещнеш по-големи трудности.

- Каквото има да става, ще стане! Но аз не съм в тази игра за да се забавлявам, трябва непременно да победя. Като за начало ще пусна слух, че е продажен и ще се надявам после новините да го докажат. Започнат ли хората да шушукат зад гърба му, половината работа е свършена.

- Е, и без това повечето навярно знаят, че е продажен, остава да убедиш останалите!

Взеха багажа и без повече приказки го натовариха на задната седалка. Прегърнаха се за последно, Командо седна зад волана и подкара надолу, след малко автомобилът му плавно се изгуби зад първия завой.

Иво натъжен го изпрати с поглед и тръгна да се прибира. Ама, че месеци изкараха заедно, сега този професионалист щеше да му липсва. Но какво да се прави, всеки човек има право на избор, а и той сам го подтикна да си поема по пътя. Приятелят му замина да си подрежда живота, време беше и той да вкара в ред своя. Наистина мислеше да заживее по-спокойно, но първо трябваше да накаже кмета. Още не можеше да забрави подигравателния смях на групичката му точно когато най-много се нуждаеше от подкрепа и съчувствие. Е, щеше да му приготви неприятна изненада, но му трябваше време, а време поне имаше.

На другия ден слезе в града по негови лични задачи. Трябваше да пусне поне три перални, много мръсни чаршафи, кърпи и дрехи се бяха събрали, а беше решил да отдели повече време и на своите момичета. Отдаден на по-

висшите си цели бе разредил посещенията си при тях и сега бе решил да навакса.

Последваха няколко незабравими седмици. И трите много му се зарадваха, а той на всяка от тях отдели по няколко денонощия. През деня ходеха на екскурзии по интересни места, обядваха и вечеряха в изискани ресторанти, а нощта прекарваха в леглото. Пълна идилия! Отдели няколко часа и за гроба на дъщеря си, почисти го, оскуба плевелите и посади няколко димитровчета и хризантеми. Те не мръзнеха, издържаха по-дълго на студа и бяха подходящи за сезона. Почисти портретчето й, погали го със загрубелите си пръсти и наум я помоли да му прости за това, което върши. На тръгване изстърга още две черти на паметника, вече станаха четири. Знаеше, че и четиридесет да станат пак няма да я върне, но поне правеше нещо за нея. Тръгна си от гробището и за последно преспа в градската си къща, отпускът му бе към края си.

На сутринта сгъна прането, накупи храна и отпраши за вилата. Искаше с Робинзон да обмислят наказанието на Цанев, да го осъществи и най-после да се отдаде на заслужена зимна почивка.

21

Тази сутрин в 1 РПУ на полицията в Търново цареше небивало оживление. Заради зачестилите напоследък криминални случаи в града от София пристигаше височайша делегация. В това районно управление имаше най-голяма конферентна зала и бе взето решение спявката да се проведе именно там. От столицата се очакваше да пристигне Драгомир Новков - главният секретар на МВР с антуража си и слава Богу, че идваше точно той, защото беше професионалист като тях, а не някоя политическа мижитурка, нямаща нищо общо с действителността. Пред него полицаите щяха да са по-спокойни, той произлизаше от техните среди и можеха като колеги да обсъдят изминалите събития. Ако им бяха изпратили някой политик, със сигурност щяха да хвърчат глави, те само от това разбираха. Сякаш ако спуснеха някой послушко за шеф на полицията, всичко щеше да се нареди и престъпността мигом да изчезне. Срещата бе насрочена за 10 часа и залата се късаше по

шевовете, чакаха се само гостите от София. Шефът на районното Петър Петров току триеше потта от лицето си, тежко въздишаше и имаше защо. През последните седмици в старата столица се бяха случили куп странни събития и за срам на органите, бранещи реда, те все още нямаха никаква следа. Преди време убиха колегата им Пеев и то пред очите на всичките му съседи, след това някакви нинджи в бар „Сити"направо се бяха подиграли с двама униформени. Първо натръшкали половината футболен отбор, все яки момчета, а после обезоръжили и завързали дошлите по сигнал ченгета. Сякаш това не стигаше, ами на сутринта след инцидента намериха дежурната патрулка свряна между две кооперации, а вътре сладко хъркал някакъв пияница с два пистолета в ръцете си. Той така и не даде смислени обяснения, но с пет промила в кръвта му какво да очакваш? Накрая, за капак, някакъв откачен уби двама пласьори на наркотици и то по начин, описван само в учебниците. Парите им си бяха в тях, не беше обир и обстоятелствата показваха, че навярно много бяха ядосали някого. И всичко това в рамките на двайсетина дни, човек ще рече, че живее в Чикаго. Естествено, че от столицата ще се разтревожат, то и там не ставаха толкова много престъпления. А оня ден пък се случи нещо, което съвсем преля чашата. На гарата една студентка бе ограбена и след това хладнокръвно убита, а нападателят й още не беше открит. Цялата полиция с часове издирва трупа й, но явно е било през пръсти, защото накрая го откри един малоумен рибар и то на вече проверено от тях място край реката. Поредната издънка! Толкова неразрешени случаи се бяха събрали вече, че хората от града с право вечер се събираха и протестираха срещу безсилието им.

В 10 часа Петров застана на подиума, от пропуска му бяха съобщили, че гостите се качват. Етикецията изискваше да слезе и лично да ги посрещне, но краката му така трепереха, че можеше да падне по стълбите. Започваше се, а до пенсия му оставаха само две години и трябваше някак да докрета дотам. Помисли си колко добре си вървяха нещата досега. Подчинените му контролираха престъпниците и в града нищо не ставаше без неговото знание и одобрение. Отвреме-навреме и той получаваше своя дял и всички бяха

доволни, но животът се оказа калпав сценарист и за кратко време статуквото тотално се объркa.

Гостите влязоха, здрависаха се и заеха местата си зад бюрото. Отдолу, в залата останалите присъстващи също седнаха и затаиха дъх, столовете престанаха да стържат по пода. Разборът започна, без да става главният секретар взе думата:

-Колеги, тази среща е неприятна за всички. Не съм дошъл тук да ви чета морал, но дисциплината трябва да се затегне. Професионалните ви резултати са нечувано слаби, по последните случаи имате нула процента разкриваемост, а това неминуемо ще се отрази в трудовите ви характеристики и на паричните ви бонуси. Плачете за двайсетте си заплати, искате си пълния годишен отпуск, а нищо не вършите като хората. Некадърни ли сте, мързеливи ли сте, не знам, но е факт, че за нищо не ви бива. В министерството всички са настръхнали и искат групови уволнения – Новков впери поглед в Петров и му съкрати живота поне с десет години. - Г-н началник, как стана така, че три подпийнали лица са обезвредили за секунди двама ваши служители и на това отгоре са им взели личното оръжие и радиостанциите? За още по-голям срам са ги закопчали със собствените им белезници! Ами, че те направо са се подиграли с тях, а и с цялата институция, прав ли съм?

- Прав сте, но тия са били някакви фантоми. Проявили са страхотен самоконтрол и завидно самообладание, което ми говори, че не са случайни хора.

- А твоите какви са, някаква сбирщина ли? Кога за последно са провеждани спортните тестове на личния състав, искам да чуя колко човека са преминали „купъра”!

-Какъв „купър”г-н главен секретар, това нещо ново ли е?

-Ново е, има-няма от 50 години! „Купърът”е стандартен спортен изпит при който се изисква да се пробягат 3 км. за 12 минути, тоест по четири минути на километър. Той се провежда поне веднъж годишно, а вие дори не сте чували

за него. Как ще се справят вашите служители с престъпниците като само се возят с колите, а пеша ходят единствено до тоалетната? Имате ли нещо да кажете, да се оправдаете?

-Ще взема мерки, г-н главен секретар, за най-кратки срокове всички ще влязат в нормите.

-Добре, да поговорим сега за убийството на вашия колега Пеев. Оттук-оттам ми докладват, че не му е бил чист косъмът, забъркал се е в далавери. Аз го чух чак в София, вие тук защо спите? Има ли нещо ново по разследването?

-Засега нищо, нито очевидци, нито свидетели. Никой не е чул изстрела, навярно е извършено със заглушител, но в цялата история има нещо странно. От балистичната лаборатория потвърдиха, че е стреляно с пистолет „Берета", калибърът е 9 мм.. Дотук нещата изглаждат нормални, но всички знаем, че поради въртеливито движение, което му придават нарезите в цевта, куршумът винаги лети с върха напред, като стрела. В случая с Пеев аутопсията установи, че при удара в черепа му куршумът е бил обърнат странично, затова е нанесъл и такива поражения. Ако е бил от новите, с променен център на тежестта, той би се завъртял чак след удара, а не преди това, затова този факт е голяма загадка. Изказват се предположения, че преди попадението е рекуширал от нещо и затова се е завъртял, но тогава щеше да бъде съвсем деформиран. Освен тази мистерия всичко друго е ясно, той се е качвал в колата си и в този момент са го гръмнали. Явно недоволни или прецакани бизнес-партньори, ако мога така да нарека връзките на Пеев с подобен контингент. Но който го е убил си е разбирал от работата, изстрелът е бил перфектен.

-Исках и за това да поговорим. Под секрет ще ви кажа, че от кабинета на министър-председателя негласно одобряват случилото се с този ренегат. Пълна отрепка, за която може и да не плачем. Той каквото е търсил го е намерил, за това спор няма. Ето един пример за това, какво става когато едно ченге наруши закона! Сега, след доклада от Брюксел имаме нова директива, системата трябва да се изчисти от всички гнили ябълки. Мястото на мръсната пяна на обществото е в затворите. Ще бъдем безкомпромисни към всеки,

дръзнал да се облагодетелства по такъв начин извън служебните си задължения. На който не му харесва заплащането определено от нормативните документи веднага да си подава молбата за напускане, за неговото място чакат поне трима желаещи.

- Ясен ли съм?

- Тъй вярно!

- Ако сте ме разбрали, нека да преминем към следващия въпрос, какво става по случая с откраднатата патрулка?

-И там е пълна мистерия. Ясно е, че е на нашите хора, които са се опитали да въведат ред в бара...

-Стоп, ще те прекъсна. Как така са въвеждали ред, след като са арестували не когото трябва? Всички очевидци твърдят, че футболистите са започнали мелето, защо те не са в яреста, а го отнасят трима случайни посетители?

-Прав сте, тези двамата ще ги накажа, но нека продължа. След няколко часа открихме колата в центъра, оръжията и радиостанциите бяха в нея, слава богу! Шофирал я е накакъв мъртво пиян, който не можа да даде сносни обяснения. Къде са отишли бегълците и как той се е озовал в колата, остава загадка.

-То при вас всичко се оказва загадка, вие тук въобще работите ли? Искам ако случайно издирите тези три момчета с пръст да не ги пипате, знаете ли откога търся такива юнаци? Ако ги арестувате веднага ще ме информирате, но в никакъв случай не ги третирайте като престъпници! Точно от подобни пичове имаме нужда при нас в системата, след едно подходящо обучение ще са незаменими.

-Как, няма ли да ги накажем, те са посегнали на униформени служители?

-И какво от това, предизвикали са ги и са се защитили. Видно е, че не са бандити, нито са наранили твоите хора, нито са откраднали оръжието им – всичко е налично. Използвали са сила, за да се измъкнат, нищо повече. Дори

се радвам, че все още в България има и горди хора, които не позволяват подобно отношение към себе си. Няма ли някъде ясен образ на тези момчета, някоя камера не ги ли е уловила?

-На входа на бара има една, но нищо сносно не е записала, били са извън полезрението й през повечето време. Имаме приблизително описание от очевидци, но показанията им драстично се разминават, толкова бързо е станало всичко. Засега знаем само, че са някакви странни типове, но несъмнено много добре обучени, може и да са от някоя войскова част. Първо са елиминирали футболистите, един от тях направо ги е размазал, а после и с колегите са действали като по часовник. При това не са били въоръжени с нищо, нито с палки, нито с боксове.

-Че не са обикновени хора е ясно, но не са и от войската, в докладите пише, че са над петдесет годишни. Странна работа, но явно има някакво обяснение. Нека да продължим и с другите случаи! С тези двамата убити наркодилъри какво се установи, дело на конкуренцията ли е?

- Не бих казал! Имаме някои подозрения и за тях, и двамата са убити съвсем професионално, с хирургическа точност през ушния канал. Ако не беше извършена прецизна аутопсия, нямаше и да разберем какво е станало. Едва при трепанацията на черепите им лекарят откри миниатюрни следи от убождания в мозъка, после и при другия се потвърди същото. Това води до извода, че убиецът е един и същ, суперпрофесионалист със специални умения, но засега само това знаем, нямаме дори заподозрян. Като нищо може да се окаже, че, е някакъв шантав доктор, мразещ наркотиците и техните разпространители.

- Или пък някой мразещ наркотиците да е платил на такъв човек!

-И това е възможно.

Главният секретар се изправи:

-Добре, ясно! Закривам нашата среща, а вие продължавайте, но работете, искам бързи резултати! Петров не забравяй тестовете, всички да минат по

реда си, стягай редиците и не се оставяйте друг път да ви правят за смях! За убитата на гарата студентка чакам ежедневни доклади, поне там се постарайте да си свършите работата в разумни срокове. Виждате, че всяка вечер сте по новините и хората искат бързи резултати, а и родителите очакват някакво възмездие. Действайте и стига вече издънки!

Шефовете станаха и излязоха. Този път и началникът тръгна с тях.

Долу, на първия ред Гемижев усърдно записваше нещо в своя бележник. Въпреки, че пипето му сечеше, досега бе останал незабелязан от своите началници, всичките назначени с връзки и мразещи кадърните. Той открай време трудно преглъщаше съвпаденията, а сега те направо му бодяха очите. Имаше някои нови хрумвания, но те се нуждаеха от по-задълбочени проверки. Изказаното предположение от главният секретар, че някой може да е платил, за да убият дилърите беше логично и не му излизаше от главата. Той познаваше един баща, който идеално се вписваше в тази характеристика, но само това не беше достатъчно. Всеки можеше да прави предположения, но какво от това, при тяхната професия трябваха най-вече доказателства. За съжаление обаче, човекът, планирал и осъществил тези убийства, засега не оставяше такива, той беше като безплътен призрак, за когото само се говореше, но никой досега не беше виждал.

22

На няколко десетки километра от там, виновникът за суматохата в Търново, Иво Ников вървеше през гората напът за леговището на Робинзон. За сетен път се удивляваше на красотата на природата. Величествени дървета се издигаха високо в небето, от клоните им се носеха разнообразни птичи песни, а отвреме-навреме някоя сърничка уплашено побягваше пред него. Той прескочи едно поточе и под краката му се размърдаха десетки дребни рачета, излезли на лов. Дори падналите от бурите дървета създаваха някаква хармония и служеха за нещо добро, листата им щяха да станат на тор, а хралупите и клоните – укрития за дребните животинки. Когато е търсел своето уединение Робинзон добре бе подбрал мястото, всичко наоколо излъчваше абсолютно спокойствие.

Той стигна до пещерата и тихо издаде уговорения сигнал, след миг отвътре се чу отчетливо почукване, значи всичко беше наред. Влезе, здрависаха се и седна на единия пън, дори този импровизиран стол бе удобен, въпреки, че нямаше даже облегалка. Приятелят му наля чай и се настани срещу него, личеше, че се радва на неочакваното посещение. В ъгъла, на огнището къкреше нещо в глинено гърне, вероятно някакъв горски гювеч, а от билките в него наоколо се носеше приятен аромат.

-Е, изпрати ли Командо? Предполагам, че ти е мъчно, бяхте свикнали един с друг.

-Да, замина да си търси щастието, но понеже е точен и прям надали ще го намери. Очаквам скоро да ми се обади и да каже докъде е стигнал с къщата. Ти как си?

-Аз си я карам постарому, но той и на мене ще липсва. Има кураж и железни нерви това момче, не мога да отрека, че много се е закалил в Камбоджа и Югославия. Но ти не си бил толкова път само да ме видиш, прав ли съм? Какво те мъчи този път?

-Има един тарикат долу в града, който се е самозабравил, а и много ме разочарова преди време. По ирония на съдбата той се оказа един от стимулите аз да спра да се наливам и саморазрушавам, така, че един вид съм му длъжник. Това,разбира се е в кръга на шегата, тогава той жестоко се подигра с мен, а това се помни завинаги. Човекът е лъжец, крадец, корумпиран е и напълно заслужава възмездие. Въпросът обаче е, че не знам как да го накажа. Познавам жена му, която не е виновна, че той е такъв темерут и заради нея не искам да го наранявам физически. Двамата с теб трябва да измислим подходящ начин той да си провали живота, да направим така, че хората да го презрат, разбираш ли ме?

-Работи ли нещо този пич, какъв е?

-Той е кметът на Х., затова ти казвам, че нашата работа няма да бъде лесна. При него всичко е скрито-покрито, хитър е и сигурно умее да се пази. Дори да

изкарам наяве някоя финансова далавера, най-много да го отнесе счетоводителката, той е хлъзгав като риба и пак ще се отърве.

- Сега си спомням, че преди време ми разказва за този човек. Не бой се, ще му намерим цаката! Освен съпруга има ли деца?

-Знам, че има син. Казва се Даниел, разглезено момче под крилцето на тати, но това е цялата ми информация за него.

-А разбрал ли си къде живеят?

-То всеки в Х. ги знае, имат голяма двуетажна къща – горе кмета и жена му, долу - отрочето.

-Доколкото разбирам, ти искаш да дискредитираш този човек, а още по-добре да го свалиш от кметския стол, така ли?

-Такава мисъл ми се върти в главата. Това ще е чудно наказание за него, той се е взел насериозно и нещо такова ще го съсипе, а ще му спре и кранчето. Между другото, казва се Стоян Цанев, но всички в града му викат Главчо, защото кратуната му е огромна. Иначе е дребен и невзрачен, ако се разминеш с него на улицата, няма и да го забележиш.

- За служебния автомобил разбрах, а лична кола притежава ли?

-Това не мога да ти кажа, но синът му със сигурност има, кара един тъмен „Мерцедес”.

-Е, планът започва да се оформя в главата ми, но за да е перфектен, трябваше и той да има кола. Сега малко ще пострада и синът му, но главния удар ще понесе естествено кметът. Умен приятел имаш Иво, не сбърка, когато оня път ме пусна в къщата си.

- Когато дойде за пръв път, уж да се окъпеш ли? Дори бях забравил тази история.

-Може и да си я забравил, но аз помня. Върви си сега и ме остави на спокойствие да мисля, а довечера ще дойда и ще ти дам готов план. Така съгласен ли си?

-Че как, нали точно затова дойдох при теб. Хайде, мисли качествено и довечера ще те чакам с някое от гениалните ти хрумвания!

- Дай ми време и ще го измисля!

- - - - - - - - - - - - - - - - - -

Вечерта около 19 часа Робинзон с горда стъпка влезе в стаята, лицето му сияеше и беше ясно, че пак е сътворил някой шедьовър. Иво се зарадва, покани го да седне, наля му питие и с нетърпение зачака да си дойдат на думата.

-Е, моето момче – започна горянинът – виж какво ми хрумна и реши подходящо ли е, все пак ти ще го реализираш. Значи така, когато дялна оня първия, Искрен ли се казваше, че забравих, в дома му доколкото знам, ти намери дрога и пари. После ми разказа, че част от намереното си подхвърлил като улики при Николов, онова ченге от У. . Имам спомен обаче, че ти хартисаха някакви количества дрога и ти я скри за всеки случай. Ако още я пазиш, тя ще ни свърши добра работа, въпросът е имаш ли още наркотици?

-Имам, и то много, казвай какво си намислил!

-Чакай, по-бавно, че ми разваляш удоволствието. Хем искаш перфектен план, хем бързаш! Остави ме да ти го изложа както аз си знам, със запетаите и с точките! Виж сега как ще стане! Запечатваш хубаво дрога и пари в два плика, нека парите не ти се свидят, за да е по-достоверно. Някой ден, когато в къщата няма никой, ще проследиш малкия, докато е с мерцедеса си. Обикновено тия, които се имат за недосегаеми не заключват колите си, а и в малко и спокойно градче като нашето защо да го правят? Издебваш го, докато е в някое кафене или зает с гадже и пъхаш един пакет в колата, но на скрито място. Може и в багажника, но от пръв поглед да не се вижда. След това по най-бързия начин отиваш до тях и скриваш и другия пакет някъде в

къщата! За този, втория не се престаравай много, впоследствие трябва да могат лесно да го намерят! Обаждаш се на 112, но от чужд телефон и им съобщаваш някаква история, която ти дойде на ум, ти имаш фантазия и ще измислиш нещо. Ако всичко се развие според моите предвиждания, ченгетата ще направят обиск, ще намерят наркотиците и парите и така започват мъките на градоначалника. Ще има разпити, показания и когато се разчуе всичко това ще накара градът да пламне. Под натискът на общественото мнение твоят Главчо няма да има какво да прави, освен да си подаде оставката. Мислиш ли, че ще се получи?

-Предполагам, че да, досега каквото си казвал е ставало. Но кметът е обвързан с шефа на полицията и при всички случаи ще гледат да покрият или поне да омаловажат случая. Трябва да се постарая да има медийно присъствие и всичко да се документира, тогава няма къде да ходят. Мен друго ме притеснява, синът му всъщност не е виновен, а ще пострада.

-Така е, но само помисли! В този град, Цанев коли и беси вече два мандата, а казваш, че и бая пари е натрупал. Кой съдия от градския съд ще си позволи да бъде строг със синчето? Помни ми думата, че още при прокурора ще смачкат делото, нарочно ще допуснат някоя уж случайна юридическа грешка. Като прибавиш неизменните рушвети ти става ясно, че присъда няма да има. Ти каза, че момчето е надуто и арогантно, нека и него го поомачка системата, може да му подейства отрезвяващо. Животът трябва да те разтърси, за да се опомниш, не успееш ли – затъваш! Всъщност ако погледнем в дългосрочен план това изпитание като нищо ще го вкара в правия път.

-Добре, ще го направя по твоя начин, но ще прибавя и една-две изненади от себе си.

-Зная аз, че винаги криеш нещо в ръкава , този път какво не си ми казал?

-Нали помниш Пеев, от Търново! Още когато го следяхме с Командо, успях да се добера до един вестник с неговите отпечатъци. Взех го от едно кошче за отпадъци пред тях и го запазих. Ще увия с него пистолета, който и без това никога повече няма да използвам и ще се постарая ченгетата и него да

намерят. Това е много гореща улика, свързана е с убийството на Пеев. Тогава такъв пъзел се заплита, че и Шерлок Холмс не би го подредил. Помисли само – дрога, пари, вестник с отпечатъци на убито ченге и самото оръжие на убийството, по-оплетено няма накъде. Отпечатъците на Пеев ги имат в тяхната система, още като постъпват в МВР им ги снемат за архива и веднага ще изкочат при проверката на вестника, а пистолетът направо ще ги довърши.

-Иво, ти си като Реймънд Чандлър бе, по-заплетена история и той не може да измисли. Но на вестника много не разчитай, кой знае още колко ръце са пипали хартията преди него?

- Ако са съвестни все ще открият някоя следа от убития. Обаче усещаш ли каква гнилоч е навсякъде около нас, където и да пипнеш, все мирише. В това число слагам и твоите жертви.

-Е, най-добре беше всички досегашни потърпевши да си бяха кротували и нямаше въобще да стигаме дотук. Всичко опира до лакомия за пари и като видим, че не става с добро се налага да обръщаме дебелия край. Живейте нормално бе хора, правете добрини и никой няма да ви закача! Като се самозабравят, се налагат крути мерки, все някой трябва да ги спира!

-С Командо чувахте ли се?

-Да, днес преди да дойдеш ми звънна. Огледал е няколко малки вили извън града и сега ще решава, но предлагане има. Най му е харесала една, от която се вижда морето и ако се разберат за цената може би нея ще вземе. Пожелавам му да стане!

- И аз така, достатъчно е изстрадал. Ако всичко се нареди може някой ден и на гости да му отидем.

-Естествено, представи си само – лятото, там на морето, зимата, тук в планината. На запад богаташите точно така живеят.

-То вече и на изток така живеят, нашите как мислиш, че са? Само, че ги тресе мания за секретност, а и от страх и трудно можеш им хвана спатиите в кой

сезон къде са се сврели. Чакай сега да се върнем на нашия въпрос – ти кога мислиш да удариш кмета?

-Предполагам, че до 3-4 дни ще стане, трябва само да уточня графика на малкия.

-Добре тогава, оставям те, да не ти преча. Мисля, че планът е добър, от теб зависи дали ще успее. Когато всичко свърши, ела да ми разкажеш подробностите, все пак и аз съм взел участие!

-Разбира се, при всички случаи ще дойда, приятелите не бива да се забравят!

-Така е. Е, до скоро!

Иво остана сам и се замисли. Защо да губи повече време след като решиха как може да подходи? На сутринта щеше да започне наблюдението и се надяваше след няколко дни всичко да е приключило. Погледа малко телевизия и зачака настъпването на новия ден.

-- -- -- -- -- -- -- -- -- --

По същото време, но в София, главният секретар на МВР Новков още бе в кабинета си, отговорностите, лежащи на плещите му не позволяваха ранно прибиране в къщи. Седеше на просторното бюро и преглеждаше записките си от посещението в Търново, вече за трети път препрочиташе доклада на двамата полицаи, пострадали в нощното заведение и разказите на очевидците. Накрая отмести папката, остана замислен известно време и посегна към телефона. Във всяко държавно учреждение човекът с най-висок пост имаше инсталирана в кабинета си нещо като телефонна централа, наречена петолъчка, която поне по спецификации бе напълно защитена от подслушване. Дали наистина бе така е друг въпрос, но теоретично това бе най-сигурният начин на връзка между двама човека. Някои наричаха тази апаратура червен телефон, защото тя се използваше изключително рядко, предимно за спешни случаи. Секретарят вдигна слушалката и натисна бутона, свързващ го директно с кабинета на министър-председателя, предполагаше,

че и той още няма да си е тръгнал. Излезе прав, след няколко секунди отсреща вдигнаха.

- Новков, добър вечер! Какво има?

- Не е нещо спешно, господин премиер, но реших своевременно да ви информирам, че май попаднахме на ново попълнение за нашето тайно подразделение.

- Не думай, това е чудесна новина!

- Все още не съм 100 % сигурен, но интуицията ми говори, че може и да сме ударили джакпота. Трима са, добри са и засега пълна загадка.

- Ами срещни се с тях и им направи предложение!

- Там е работата, че им изгубих дирите, полудували са за малко в Търново и след това са потънали вдън земя. Ступали са двама от нашите и половината футболен отбор на „Етър", после взели назаем една патрулка и оттогава следите им се губят.

- Спусни една депеша до личния състав да ги издирят! Изпрати и хрътките!

- Ще опитам, не бих искал да си похабяват талантите по разни барове.

- Млади ли са?

- Там е работата, че не, според очевидците и записите на една камера са над петдесетгодишни.

- Ако питаш мен така е още по-добре, вече са улегнали хора, помъдрели с годините. И казваш, че тия чичковци са ступали няколко футболиста?

- Само единият от тях, най-възрастния! Буквално ги е помлял, барманът е написал в показанията си, че е минал през групата като Гъливер през лилипути, а всъщност е бил по-дребен от всичките.

- А другите двама през това време какво са правили?

- Те навярно са знаели какъв ще е изходът от битката и дори не са се намесили. Абе казвам ви, тези хора са точно за нас. Елитна група ветерани с неподозирани умения.

- Тогава действай, привлечи ги!

- Работя по въпроса.

- Има ли още нещо?

- Не, това беше.

- Дръж ме в течение! Лека нощ!

- Лека нощ, господин премиер!

== == == == == == ==

Странно нещо е съдбата, май щеше да докаже, че на този свят случайни неща не стават. Животът бавно и последователно следваше своите правила като подкарваше събитията в предварително предначертаното русло, видно бе, че той имаше други планове за нашите герои и посвоему ги насочваше натам. Уж тримата приятели де юре вършеха престъпления, уж правно погледнато нарушаваха законите, а от тях се интересуваха двамата най-могъщи мъже в държавата. И то не за да им търсят сметка. Желаеха да им направят предложение!

== == == ==

На сутринта в 7 часа Иво вече наблюдаваше къщата на кмета. Стана рано, пи кафе и подготви повече вода и сандвичи. Можеше и цял ден да изкара в колата, та искаше да е подготвен с течности и храна. В 7.30 Цанев и съпругата му излязоха и поеха към центъра, тя също работеше в общината и засега ходовете им бяха очаквани и предсказуеми. Проблемен беше синът им, завършен търтей, който нямаше установени навици и можеше въобще да не излезе, дори да не стане от леглото. Виждаше колата му отпред, това доказваше, че поне си е в къщи. Към 10 часа от прозорците на първия етаж се чу силна музика и Иво се успокои, хлапето вече се бе събудило. Най-после,

около 11 часа Даниел разчорлен излезе, качи се в мерцедеса и подкара към центъра, а Иво след него. Хубавото в случая бе, че преди да напусне къщата отвори прозореца на стаята си да проветрява и го остави така, горе този на родителите му също зееше гостоприемно отворен. Това беше идеален вариант, ако обитателите оставяха прозорците по този начин всеки ден, щеше да му е много лесно да подхвърли в къщата каквото поиска.

В центъра момчето влезе в едно кафене и остана там до 14 часа, след това отиде и обядва в близката пицария. Следобедът и вечерта изкара в игралната зала на вече покойния Асенов. Около полунощ се прибра в къщи и Иво предположи, че вече няма да излиза, лампата в стаята по някое време изгасна. Поседя и почака още малко, но напразно и реши да се прибира да почива. Пътьом мина пред сградата на кафенето и внимателно огледа за камери, но не видя такива и това малко го успокои. Пред игралната зала очаквано бяха монтирани две широкообхватни и щеше да е много по-трудно да осъществи замисленото тук, значи оставаше кафенето. Реши, че няма смисъл да ходи чак до вилата, предстоеше му ранно ставане и тази нощ остана да спи в града.

Вторият ден от наблюдението протече точно както първия, само обядът беше в друг ресторант. Това момче беше пълен мързеливец, наистина се налагаше да го пораздруса и да го вкара в пътя. Нямаше смисъл да губи и трети ден в следене, вече знаеше всичко, което му трябваше. Вместо да се прибере в къщи, отиде с колата до дупките на язовците за дрога и за пари, а после мина и взе пистолета от скривалището му. Вестникът на Пеев си седеше увит в найлон в жабката на колата още откак го следиха и му беше под ръка. Прибра се и започна да приготвя пакетите, които трябваше да заблудят полицаите. Първо раздели вестника на две и уви по една пачка пари в него, тези пачки сложи в два найлонови плика. При тях пусна и двата последни пакета с бял прах, после уви пликовете с тиксо. Отделно сложи една дебела пачка в плик за пощенски пратки, а пистолета остави свободен настрана. Май това беше всичко. Нави си часовника за 6.30 и легна да поспи.

- - - - - - - - - - - - - - -

В 7 часа вече бе заел мястото си на петдесетина метра от къщата. Малко промени визията си заради някой случаен свидетел, но този път очила не сложи, това, което си бе наумил изискваше зрението му да е перфектно. При него, в колата бяха пакетите и пистолета, пресметнат риск, но ако при някоя внезапна проверка ги намереха, направо не му се мислеше какво щеше да лъже. Опитът му говореше, че не би трябвало да се притеснява, ченгетата в градчето рядко излизаха от дребнотата на това, което обикновено вършеха и не поемаха самоинициативи. Обикновено, по това време, те, верни на себе си хъркаха в някоя патрулка и откарваха така в сън чак до разбора в осем, но знае ли човек? Дано и сега да дремеха някъде, надяваше се заради ранния час да няма извънредни полицейски дейности и всичко да мине добре.

Като по часовник прозорците на родителската спалня се отвориха, след малко Главчо и съпругата му излязоха и поеха към Общината. Предстоеше още 2-3 часово чакане, но нямаше как, в този момент цялата операция зависеше от кефа на сина им. Времето бавно се нижеше, а Иво си пийваше кафе и прехвърляше през ума си предстоящите действия. Трябваше да се получи, слаби точки в плана не откриваше. Около 10.45 най-сетне момчето излезе и както винаги подкара към центъра, а прозорецът му, както горещо се молеше Иво, остана отворен. Той си сложи ръкавиците и взе единия пакет, пачката пари в плика и пистолета. Бавно тръгна към къщата, дебнеше за мига, когато наоколо ще е най-безлюдно. Премина веднъж надолу, но не намери сгоден момент, затова изчака малко и тръгна обратно. Сега бе значително по-спокойно, двжението бе съвсем оредяло. Застана пред сградата, огледа се и бързо хвърли в стаята на първия етаж найлоновия плик и пистолета. Лесната работа бе свършена, предстоеше по-трудното. Извади от джоба си дебелата пачка с пари и погледна нагоре, трябваше нея пък да вкара в спалнята на кмета. Първият път за малко не успя, тя се удари в рамката на прозореца и падна обратно долу. По дяволите, десет сантиметра наляво и щеше да се получи. Той се огледа и пробва отново, този път пликът влетя в стаята без проблем. Готово! Небрежно се огледа, видя, че всичко е спокойно и бавно тръгна към колата за изпълнението на следващите си ходове. Тук беше приключил, но го чакаше още малко работа. Подкара и

напът към центъра се замисли за случката пред къщата. Усмихна се – първия път не улучи, но като спомена „дяволите” и всичко веднага се оправи. Е, можеше да е случайност, но кой можеше да каже със сигурност? Влезе в централната част и за да не губи време се насочи направо към кафенето, за негова радост мерцедесът бе паркиран на обичайното си място. Той спря точно зад него, нужен му бе заслон от любопитните погледи на минувачите. Последният пакет, този с парите и наркотиците бе в него, удобно пъхнат под колана на панталоните и сега трябваше да намери начин да го сложи в чуждата кола. Стори му се, че прозорецът на шофьора е отворен и може много лесно да го провре вътре, но не искаше да рискува. Ако Даниел се появеше извън графика и го откриеше преди ченгетата, всичко щеше да пропадне. Иво реши да опита друго – както се въртеше около колата си той натисна бутона на чуждия багажник и за негово учудване той с меко съскане се отвори. Прав беше Робинзон, че в малките и спокойни градчета никой не си заключва колата. Вътре имаше кутия с инструменти, аптечка и пожарогасител, оставаше да намери място за пакета и да го прехвърли. Огледа се, извади го изпод колана си и като повдигна кутията с инструменти бързо го мушна под нея. Въздъхна с облекчение и за всеки случай хвърли отгоре един мръсен парцал, после тихо притвори капака. Отдъхна си, най-важното беше свършено, сега само оставаше да се обади тук-там и да чака.

Откара пежото до градския парк, надяна старческите очила, а от багажника извади и бастуна. Погледна се в страничното огледало и остана доволен, промяната беше наистина очебийна. Набеляза си една възрастна жена, самотно седнала на отдалечена пейка. Едва ли има нещо, което може да разнежи един обръгнал на всичко български пенсионер, ако той все още не е умрал от глад, толкова ефикасно, колкото учтивостта. Иво отиде до жената, поздрави я и поговориха малко за времето, а после и за ниските пенсии. След това извади телефона си и листчето с номера на местната кабелна телевизия и се направи, че звъни. Изигра сценката няколко пъти и като видя, че жената го наблюдава мило я помоли:

-Госпожо, извинявайте много, случайно да имате телефон? Моят отказа, а непременно трябва да се обадя. Естествено, ще си платя, мисля,че за 2-3 минути пет лева ще са достатъчни.

Жената като видя банкнотата се разбърза и извади от чантата си протрита „Нокия", навярно подарък от внуците.

-Но разбира се, и сама щях да ви предложа. Ето, обадете се!

Иво взе телефона и набра номера, отсреща вдигнаха и той тихо заговори:

-Ало, кабелната телевизия ли е? Здравейте! Знам, че обичате интересните репортажи, затова първо на вас звъня. Току-що минах пред кафене „Еделвайс"на центъра и видях, че става голям екшън. Не разбрах подробности, но имаше много полиция, дойде и линейка. Не, не ми благодарете, довечера точно от вашите новини ще се осведомя какво точно е станало. Дочуване!

Затвори и набра наново, този път 112. Знаеше, че полицаите ще са по-бързи и искаше да даде малко преднина на репортерите от кабелната. Те трябваше да са там и да станат свидетели на акцията, по възможност и да снимат. Цанев беше свикнал да командори всички и като нищо после щяха да изкарат, че синът му в този момент е бил извън града, дори извън страната или пък да измислят някакъв друг кьорфишек.

-Ало, здравейте, обаждам се от град Х.. Намирам се на площада пред хотела и виждам как в момента товарят на някаква кола автомати „Калашников" и някакви пакети. Колата е тъмен „Мерцедес", намира се точно пред кафене „Еделвайс", а номерът е следният – Иво го продиктува, от дългото следене го знаеше вече наизуст. - Да, всичко става пред очите ми. Ало,как се казвам ли, Иванов, но това в момента няма значение, да не би да мислите да ми давате награда, че питате? Побързайте, ако искате да ги хванете намясто!

Той затвори телефона, върна се до пейката и го подаде на жената, заедно с петте лева.

-Много ви благодаря, че ми помогнахте. Желая ви всичко хубаво и довиждане!

Качи се в колата, прибра се в къщи и зачака отзвукът от събитията, които сам бе предизвикал. Нямаше начин при такова реалистично описание органите да не реагират. Вечерната емисия на регионалната телевизия беше от 20 часа и се надяваше тогава да пуснат нещо за случая.

Седеше си в креслото и вече очакваше новините, когато от морето му се обади Командо.

-Ало, авер, здравей! Можеш да ме поздравиш, вече съм горд собственик. Тази сутрин минахме през нотариуса и подписахме всички документи. Купих тази, която най-много ми харесваше. На един етаж е, но е просторен, има и подпокривно пространство с още две спални и баня, а отпред тераса с изглед към лозята и морето. Направо е върхът, има и двор с малка градина от още 600 квадратни метра. Всичко излезе сто хиляди плюс тези за нотариуса, така останаха пари и за някои ремонти. Днес по обед ходих до едни железари, поръчах им здрава ограда, три метра висока.

- Не се ли изхвърляш малко?

- Може да е прекалено, но ще наблегна на сигурността, не искам постоянно да съм нащрек. Най-накрая ще монтирам 4-5 камери от тези, широкообхватните и ще стане райско място. Представи си, тук дори и вино мога да произвеждам. Отсега си се представям сутрин на верандата с книга в ръка, в далечината бучи морето, а чашата ми с кафе дими на масата. Въобще съм голям късметлия, с един мощен телескоп оттук ще мога и корабите да наблюдавам. Чакам в най-скоро време да ми дойдете на гости, предполагам, че дотогава ще съм обзавел напълно. Иначе вие как сте?

-Първо искам да ти кажа, че много се радвам за теб и ти честитя новата придобивка! Наумил съм си сега и Робинзон да оправим с някое жилище. Още не съм го питал, но не вярвам да иска до дълбока старост да е все по горите. Иначе сме добре, всичко е постарому. Ти днес се сдоби с жилище, аз пък току-що приключих с оная мижитурка, за която ти говорих на раздяла. Не

беше никак трудно, Робинзон измисли целия план, а аз за 2-3 дни го осъществих и сега чакам резултатите. Ти за Нова година няма ли да дойдеш насам?

-Още не знам, но предполагам, че не. Наумил съм си да сменя теракота и още куп други неща, а и нали се разбрахме да се видим чак след зимата. Ако ти трябвам за нещо само свирни, но иначе нека тук да си довърша ремонтите. Хайде, ще те оставям, поздрави нашия човек и ако се наканите, заповядайте!

-Благодарим ти за поканата, може и да се възползваме. Чао и успех!

Приключиха разговора и Иво пусна новините по местния канал. Както и очакваше случката бе в началото на емисията, но още нямаше много подробности. Операторите показаха как извеждат Даниел от кафенето и полицаите приятелски си говорят с него, но като видяха, че ги снимат бързо му сложиха белезници. После го натовариха в една патрулка и го откараха, след малко и колата му пое нанякъде, вероятно към най-близката лаборатория. По всички правила вече трябваше да са направили и обиск в дома му, но за това нищо не съобщиха. Показаха и кмета, който направи стандартното за такива случаи изявление, че синът му е невинен и са го натопили. Изглеждаше разтревожен, но не чак толкова, колкото щеше да е , ако вече бяха намерили плика с парите в спалнята му. В края на репортажа на екрана се появи и опонентът му от последните избори и направо му поиска оставката. Не можело – каза той – хора, които не са възпитали добре дори децата си, да бъдат на такива позиции и да се грижат за цял един град, какъв пример давали на хората и така нататък.

Емисията свърши без повече подробности, явно по-големите разкрития щяха да бъдат съобщени на следващия ден. Иво не се съмняваше, че по това време криминалистите са вече в къщата и цъкат учудено с език на уликите, цяло златно съкровище. Засега нещата вървяха по план, щом и медиите бяха замесени, снежната топка започваше да се търкаля и да се уголемява по склона. Е, малко му тежеше, че съпругата на Цанев ще поеме част от бремето. Коя майка не се притеснява за детето си, пък било то разглезено и мързеливо? Но нямаше как, щом Робинзон не беше стигнал до по-щадящо за

нея решение, значи се налагаше да го осъществят така. Надяваше се с времето жената да се успокои, все пак парите на съпруга й щяха да отърват сина им от по-големи неприятности. Всяко чудо за три дни, това също щеше да отмине, но сега по-важно бе Главчо да си понесе отговорността, нали затова днес рискува толкова.

Вече се виждаше краят и на последната му за тази година задача, след ден-два щеше да се качи на вилата и да рапортува на ментора си. В София още двама от октопода чакаха да ги посети, но те нямаше къде да избягат. Нека да дойде пролетта, тогава ще ги мисли и тях, засега се явяваше като пратеник на съдбата, като им позволяваше да поживеят още малко. Не, че щеше да им прости, но още не знаеше дали и Командо отново ще се присъедини, затова всички предварителни планове щяха да бъдат прибързани. Има време, сега важното е, че тази година свършва добре, ако може да се каже така за човек, загубил детето си. Някой страничен наблюдател, ако беше запознат в детайли с действията му, би го определил като висша сила, грижеща се да показва на самозабравилите се тарикати, че така не може, колкото и неточна да бе тази аналогия, но пък не пасваше и думата съдия, защото това название го обиждаше. За това съсловие не искаше и да чува, хората с тази професия отдавна бяха забравили що е справедливост. Неговия начин бе друг, на почтените и онеправданите той правеше добрини и ги подкрепяше, а престъпниците наказваше жестоко. Имаше някои благородни планове за бившия си треньор в Търново и за лекаря, приел дъщеря му при първата й криза. От тези хора бе видял само добро и не мислеше да ги забрави, но и те трябваше да изчакат до следващата година. Пари бе събрал достатъчно и някой ден щеше приятно да ги изненада, но с какво, още не беше решил. Трябваше да звънне и на Ина и да провери има ли нужда от нещо – абе предстояха му и приятни задачи. Хайде сега да си ляга, че последните денонощия с това влачене след Даниел, спеше само по няколко часа. Тази нощ ще навакса със съня, а утре ще чака още новини за корумпирания присмехулник.

Най-накрая, след неколкодневно протакане търпението на Иво беше възнаградено и градоначалникът си подаде оставката. Трудно взе това решение, все още му се лапаше и очакваше, че с времето нещата ще утихнат, но опонентите му го заплашиха, че ще сезират съда да решава казуса и той поддаде. Този некадърен инженер, през годините умело прикривал посредствеността си с доноси срещу колеги и незнайно как успял да подлъже хорицата да гласуват за него най-сетна безславно абдикира. А така здраво се бе окопал, дори се чуваха слухове, че в главата му се върти и мисълта за трети мандат, което вече нямаше как да стане. Хубавото бе, че сега покрай делата на сина си щеше да изгуби и голяма част от откраднатото, съдиите и прокурорите също очакваха своето. Всъщност неговите проблеми едва сега започваха, под натиска на общественото мнение, разследващи от няколко агенции започваха обстойна проверка на всичките му доходи. „Май приключих със задачите си тук – помисли си Иво – време е да се кача при Робинзон и подробно да го осведомя какво е станало". Приятелят му сигурно гореше от нетърпение да разбере как е осъществил спектакъла, писан по негов сценарий. Е, той щеше да му задоволи любопитството, но искаше да му направи и едно предложение. Напълни колата с провизии и подкара към вилата, към своето любимо място за уединение. Там винаги изпитваше някакво лениво чувство за покой, от опит знаеше, че скуката не винаги е враг, тя можеше да действа и тонизиращо на душата. Измина последните метри и паркира в дворчето, пренесе торбите в къщата, преоблече се спортно и подреди нещата по местата им. От провалението си брак със софиянката имаше горчивите спомени за разхвърляния апартамент и вечно неизмитите чинии в мивката и сега винаги се стараеше около него да е подредено. Зареди камината, запали огън и седна на удобния фотьойл срещу нея. Когато я купуваше избра модел с водна риза, така хем имаше жив огън, хем отоплаваше всички стаи, че и водата в бойлера. Загледа се в буйните пламъци и като в хипноза започна да си припомня събитията от миналата година. Случка след случка се нижеха пред очите му, обикновено свързани с последните мигове от живота на някоя от жертвите му. Не изпитваше никаква жалост и това малко го безспокоеше, но като се замислеше какви поразии причиняваха те с действията си, не виждаше защо трябва да ги мисли, дори

очакваше с нетърпение новата година. Щеше да разшири малко обсега, София бе по-далеч, но за тази работа вече трябваше по-дълга и прецизна игра. Ония бяха обиграни бандити, навярно се плашеха и от сенките си и при тях се налагаше да пипа по-внимателно. Щеше да е на чужда територия, в големия град гъмжеше от камери и мерките за сигурност бяха много затегнати – там нямаше право на грешки. А можеше да подходи и точно обратното – отива, удря и се маха, колкото по-бързо, толкова по-добре. Това щеше да бъде добър урок и за останалите участници в схемата, страхът да не пострадат и те, щеше да им покаже, че парите не са онази панацея, за която повечето хора ги мислят. За двамата на върха бе почти сигурен, че ще успее, знаеше точно къде е мястото им за срещи, а това бе много важно условие, когато искаш да се добереш до някого. Къщите им можеха и да са като крепости, но на обществено място си много по-уязвим. Там нямаше да се лигави с отрови или да инсценира катастрофи, щеше да подходи много по-радикално. С учител като Робинзон предизвикателствата лесно се разрешаваха, този човек навремето с това се бе занимавал. Нещата ставаха още по-лесни ако се включеше и Командо, тогава везните определено се накланяха в тяхна полза.

Пращящият огън, клоните на дърветата отвън, които драскаха по прозорците и далечният залез създаваха такава идилия, че обстановката направо плачеше за чаша вино. Всеки на неговото място би си казал, хайде, само една, какво толкова? Той обаче знаеше какво е да си зависим и какво причинява алкохолът, щеше да мине и без тази чаша. Бе чувал, че няма излекуван алкохолик, но пък нали винаги имаше и първи път. Той си бе в ремисия и не виждаше защо да променя нещата, мигар когато се наливаше денонощно му беше по-леко? Сега си имаше цел, абсолютно несъвместима с този порок, една погрешна стъпка и край с него. Пий си билките на Робинзон, тренирай си и се радвай на живота, макар, че след случката с дъщеря му „радост” не беше точната дума. Ех, да беше сега живо детенцето му – тате това, тате онова, - но какво да се прави, съдба. Идва и удря когато най не очакваш.

Стана и си направи кафе, то никога не му бе пречило на съня. Чакаше с нетърпение да се изтърколи нощта и утре да се види с горския си приятел, та да разсее малко и неговата самота. Този път ще се опита тихо да се промъкне и да го изненада в пещерата. Досега никога не бе успявал, но не може този човек все да е нащрек, трябваше да има и слаби места, нали понякога и спеше. След малко кафето бе изпито, огънят почти загаснал и докато слушаше успокояващите вечерни молитви на щурците, той се унесе в ободрителен сън.

- - - - - - - - - - - - - - - - - -

На сутринта времето бе мрачно, зимата започваше да напомня за себе си. Скоро и щурчетата щяха да замлъкнат и те, като повечето живи същества имаха нужда от почивка и сън. Иво стана, хапна леко и излезе за обичайния крос. Дали от отварите на приятеля си или от постоянните тренировки, но усещаше тялото си като добре смазана пружина. Можеше както бяга да направи предно салто и да продължи, все едно нищо не е станало. В околността почти нямаше дърво, на което да не е докосвал върха, независимо колко високо бе то, а коремни преси и набирания можеше да прави безкрай. Колкото и километри да пробягаше почти не усещаше умора, само малко го заболяваха глезените, но отдаваше това на възрастта си, все пак бе минал петдесетте. Периодично пиеше „Гинко-Билоба” за по-добра памет, а отвреме-навреме и витамин А и лутеин, тъй като бъдещите му планове изискваха отлично зрение. Нищо чудно при посещението в столицата да се наложи да стреля или да бяга от преследвачи по нощите и искаше да е подготвен. Когато няма светлина, повечето хора имат влошено зрение, така наречената „кокоша слепота” и ако се озовеше в подобна ситуация приемът на витамин А щеше да му е от голяма полза.

Днес бе решил да се промъкне тихомълком до леговището на приятеля си и да го изненада, дори да го уплаши, освен това искаше да изпита и своите умения. Облече си камуфлажните дрехи, заради шумата по земята избра тези с преобладаващо кафяв цвят и тръгна. Движеше се максимално тихо и този път не му подсвиркваше за предупреждение. Последните 500 метра легна и запълзя, спираше, ослушваше се внимателно и продължаваше. Оставаха му

още петдесетина метра до пещерата, а от Робинзон ни вест, ни кост, този път май щеше наистина да успее да го завари неподготвен. Стана още по-тих, направо се зарови в шумата и напредваше едва-едва. Толкова си беше изострил сетивата, че чуваше абсолютно всичко, дори усети движението на бръмбар-рогач, пълзящ по кората на дърво на 20-тина метра от него. Все още никаква следа от приятелят му, да не би пък да му се е случило нещо или да е отишъл при вдовицата в съседното село?

Разделяха го още само десетина метра от поточето, вече виждаше и водопадчето. „Е,този път го надхитрих, победих го в собствената му игра и май ученикът успя да изненада учителя си" – помисли си той. Но не би, до главата му тупна една шишарка, после още една. Изненадан, Иво най-сетне съобрази какво става и засрамен се изправи, отгоре на чатала на дървото седеше Робинзон с арбалета си и му се хилеше.

-Е, моето момче, добър си, но не достатъчно, бих казал, че от уменията ти да се промъкваш може да се желае още. Представи си откога съм те усетил, щом имах време даже да се кача на дървото, че и да ти демонстрирам тануки - гакури. Отдавна те наблюдавам как пълзиш и за да не бъда прекалено строг към теб, ще ти кажа, че си напреднал, вдигаше по-малко шум и от пикаещ върху трева заек. Ако дебнеше някои аматьори, със сигурност щеше да ги изненадаш.

Той спусна с едно въженце оръжието си, а после ловко като маймуна слезе от дървото, здрависаха се и влязоха в пещерата.

- След като съм бил по-тих и от заек как така ме разкри и какво беше това тануки-гакури, за което бръщолевеше навън?

- Древна техника на нинджите, да се прикриват в короните на дърветата. В летописите пише, че някои от тях дотолкова са били усвоили това изкуство, че направо изчезвали. От мен да знаеш, във всяка легенда има и частица истина!

- И такива познания ли имаш?

- Запаметявам всичко, от което може някога да извлека полза. При моя начин на живот изкуството да оставаш невидим често ми помага.

- И все пак как ме усети, аз не вдигах никакъв шум?

-Седни сега и виж тези четири камбанки, ето ги над леглото. Това е моята охранителна система и благодарение на нея винаги знам кога в периметъра ми има присъствие. Съществуват четири пътеки, които са в близост до убежището ми, всичко друго е непроходим гъсталак. На всяка от тях ниско долу съм опънал много тънка рибарска корда, която спъва всеки, който мине оттам. Натрапникът не я усеща, защото е много тънка и лесно я скъсва, но тя вече е изпълнила предназначението си. Чрез друго, вече по-дебело влакно, което минава през клоните на дърветата и стига чак дотук, се задейства даден звънец и по него аз определям коя е пътеката. Разположил съм тези невидими бариери на около 300 метра оттук, за да имам време когато чуя звънчето да се подготвя. Това е моята тайна и днес ти беше наистина тих като нинджа, но още отдалеч задейства алармата. Знаех, че си ти, първо, защото те очаквах вече да дойдеш и второ, това е пътеката, водеща към твоята къща.

-А защо въобще са ти такива сигнализации, да не си на границата?

-За безопастност, ученико мой, не всички хора са добронамерени и кротки, дори обратното. Народът много се промени, стана зъл и завистлив и за пари вече е готов на всичко. Няма какво да те убеждавам, през последната година ти точно с такива типове се занимаваш. Но в повечето случаи при мен е фалшива тревога и не е повод за притеснение, или са животни или някой заблуден турист. Лошо ще бъде, ако се задействат и четирите камбанки, това вече значи, че по всички пътеки има движение, а това не е нормално. При една масирана акция ще се случи точно това.

- И тогава какво ще предприемеш?

- В такъв случай се налага аз да се покрия и спокойно да изчакам, за да видя какво е това необичайно присъствие в гората. До сега се е случвало само веднъж и се оказа голямо стадо диви прасета, тръгнали за жълъди, бяха направо стотици. Ако са хора обаче, това означава, че не идват с добри

помисли и са тръгнали за мен, тогава ще се наложи да премина към вариант 2.

-Какви тайни криеш, приятелю, май това, което си ми разказвал за себе си не е всичко? Защо някой би тръгнал да те търси?

-Да се надяваме, че това няма да се случи, Иво, но трябва да съм подготвен. Навремето покрай спецификата на работата ми навредихме на много хора и сега винаги съм нащрек. Тогава босовете на бандите определяха награди за главите ни, някои още не са отменили поръчките. Аз бях само пионка, разбираш ли, тогава те бяха трън в очите на властта и често ни караха да ги тормозим. В днешно време част от тях, бивши магураджии, вече са много богати, а други стигнаха дори до депутатската банка. Сигурно помниш кафе „Магура", беше до НДК и там навремето се събираха всички софийски тарикати. Няма да ми повярваш, но един от тях, с когото много често си имахме работа, дори влезе в Европарламента. Точно от такива хора на високи постове се пазя, не всички от тях имат къса памет. За никой засегнат няма да е проблем да извади яка пачка и да нареди да ни издирят. Моите бивши колеги вече са пенсионери и са много лесни мишени. Стига да искаш можеш да се добереш до архива, а оттам да научиш и адресите им. Ще се изненадаш, ако ти кажа, че много малко от нас умират от естествена смърт, болшинството загиват при неизяснени обстоятелства, сам се сещай какво значи това! Някои от отряда навремето наистина прекаляваха, биеха и ритаха задържаните, крадяха от къщите им и сега много държат да останат анонимни, за да не ги подгонят потърпевшите, но покрай сухото гори и суровото. Аз съм по-труден за откриване, но пак искам да съм винаги подготвен.

- Знаеш ли, преди 4-5 години гледах по новините една акция на настоящи твои колеги, те направо се гавреха с човека, когото трябваше да арестуват. Накараха го да легне на земята и умишлено се разхождаха по пръстите на ръцете му, подвикваха му гадости и всячески го унижаваха, а той бе примрял от страх, горкият. После, когато тази случка излезе наяве се опитаха да покрият нещата и отричаха да са вършили такива неща, но за техен лош

късмет в стаята е имало скрита камера, която бе записала всичко. После подобна перверзия се повтори и с един бивш министър, явно беше им станало навик да вършат такива безобразия. Честно ти казвам, ако това се бе случило на мен щях да дам и последните си пари, но да открия тези пичове и насаме да им покажа какво е да се гавриш с беззащитен човек. И откъде-накъде когато нахлуят някъде карат всички да лягат по очи, не усещат ли, че така унижават и почтените граждани. Все пак хората са излезли с изпрани и изгладени дрехи, как така ще ги принуждават да се търкалят по земята? Като си толкова трениран и се правиш на мъж влез и се изправи лице в лице с противника си, какви са тия заучени крясъци?

- Точно това се опитвам да ти обясня, заради такива изроди, които явно не са наред с главата и обичат жестокостта, на целия ни отряд се носи лоша слава, а част от хората, с които са се гаврили са с добри финансови възможности и дълга памет.

-А какъв е този вариант 2?

-Виждаш ли тези батерии тук? Сега електрическата верига е прекъсната и всичко е наред, но ако преместя лостчето ще активирам няколко неприятни изненади навън. Знаеш ли, че в противопехотните мини има само по 40 грама експлозив и пак осакатяват, а понякога и убиват този, който ги настъпи. Аз съм се презастраховал – в консервни кутии съм запечатал по 100 грама „семтекс", това е чешки експлозив, аналог на американския „Ц-4". Много е качествен, не се влияе от времето и има огромна сила, с този продукт чехите направо са надминали себе си. Закопал съм тези кутии на определени места наоколо, а отгоре съм насипал чакъл, като допълнителни шрапнели. Представи си какво ще стане ако задействам подобна мощ и дали натрапниците няма да се замислят преди да опитат отново. На всеки шест месеца сменям батериите и съм спокоен, че ток за детонацията винаги ще има. Ей там в килера съм прибрал и „Т-3", нашите военни му казват циклонит, но него го пазя за по-екстремни ситуации, защото е дяволски силен и ще подпали цялата гора. Сега няма да ти пълня главата, но искам да те уверя, че

съм взел необходимите мерки и лоши хора трудно ще ме доближат безнаказано.

- Циклонит ли, досега не бях чувал за такъв експлозив?

- Той се среща рядко и е под ключ, защото силата му многократно надхвърля тази на останалите. Навремето, точно преди да напусна успях да задигна няколко кутии от склада на поделението, вече усещах накъде духа вятърът и не си правех илюзии за бъдещето. Между другото, ако не си добре със сърцето и глътнеш малко от него всичко ти минава.

- Ти отново ме смайваш!

- Приемам, че си доволен от отговора ми. Но хайде да спрем дотук, и без това се разприказвах и ти казах повече, отколкото трябваше! Сега се успокой и ми разкажи ти как се справи със сина на вашия кмет!

-Ще ти разкажа, обещал съм ти, но първо искам да ти предам поздравите на Командо! Скоро се чухме, вече има собствена къща и то на добро място. Гори от нетърпение да му отидем на гости и лично да я видим.

-Е, честита да му е! Не може човек да бъде все на улицата, че и старини идват. Нека го оставим да се нанесе спокойно, сигурно ще иска и да я постегне и тогава ще отидем да го посетим. Ако знаеш как ми е омръзнала самотата, напоследък само за компания си мисля.

-Аз исках да говоря с теб и по този въпрос. Знаеш, че зимата слизам долу в града да си въртя бизнеса и вилата остава празна. Много ще се радвам ако се нанесеш в нея поне за този сезон, а ако искаш и за постоянно, сам виждаш, че стаи има достатъчно. Хем ще я пазиш, хем ще ти е по-удобно, а и аз ще те посещавам по-често. Според мен е крайно време да престанеш да се криеш в тези гъсти гори и да се правиш на Йети! Ако приемеш офертата ще пренесем по-необходимия ти багаж, ще запечаташ пещерата и ставаш гражданин, какво ще кажеш?

-Предложението ти е добро, аз отдавна го очаквах. В общи линии съм съгласен, нека мине още малко време и ще ти отговоря окончателно. Кажи сега ти как се справи, не ме дръж в напрежение!

-Действах според инструкциите ти и явно се е получило, защото той си подаде оставката. Подготвих някои изненади и се надявам проблемите му да се задълбочат, защото ще го заподозрат и в корупция. Подхвърлих в стаята му дебела пачка с пари, за нея той е в пълно неведение и тотално ще се объркa при разпитите.

-Излиза, че човекът, който толкова обича чуждите пари, няма да може да обясни откъде са попаднали тези в къщата му. Да, добре си го измислил, той не е знаел за тях и в първия момент наистина ще се объркa в обясненията си, а следователите долавят такива колебания. Знаеш ли, баща ми също обичаше парите, но това нито го направи по-щастлив, нито увеличи живота му и с един час. Странно нещо сме ние хората. Сега в твоето малко градче, в тази фабрика за слухове, след броени дни подробностите ще се знаят от всички и той ще стане като боксова круша за населението, хората и без това винаги са мразели властта. С него е свършено, приятелю, видно е, че ти постигна целта си, но какво от това, накъдето и да се обърнеш, все такива като него виждаш. Аз обаче се чудя и на теб, откакто се запознахме не си се спрял. Винаги си в движение, много рискуваш, а и нови планове кроиш. Като прибавя и случката с дъщеря ти, направо не разбирам как издържаш психически, че и физически. Вярно, спортист си бил, закален си, а и моите билки явно добре ти влияят, но друг човек трудно би устоял на такъв напрегнат живот.

-О, аз се бях сринал, приятелю, видях дъното, че и под него. Допреди година животът въобще не се отнасяше справедливо с мен, но получих много силен стимул да се изправя и продължа. Дадох си сметка, че мога и нещастен да свърша нещо добро, така и направих. Защо да се предавам? Виж само колко изроди не са вече между живите, малко ли е това? Сега и аз ще ти цитирам един доктор, от когото чух следната фраза: „Човекът е така устроен, че с времето забравя трудното и лошото, иначе би се срутил под тежестта на

трупаните с годините мъка и страдание”. Явно е точно така, нашият мозък просто изключва за най-лошите неща и само така не полудяваме.

-Сигурно си прав, ако не беше така, наоколо щеше да е като в Карлуково и навсякъде да се лутат откачалки. Хайде да те изпратя до някъде, че трябва да сменя сигнализатора, по който те усетих, че идваш. Налага се често да ги подменям, но пък съм си спокоен. Довечера ще дойда при теб и ще ти кажа какво съм решил за зимата, тук ли ще я карам или ще съм ти гост. Ти какво ще правиш дотогава?

-А, пълен релакс, знаеш ли откога си мечтая да нямам нищо за вършене.

- Почини си, качеството на живота е в пряка връзка със свободното време!

- Още една от твоите мъдрости.

- Помисли и ще се убедиш, че съм прав!

Двамата вървяха през гората и приятелски си говореха, а след малко Робинзон му посочи мястото, където опъва кордата. Пътечката минаваше между две дървета и точно за тях той върза тънкото влакно – на две педи над земята. От клоните на едното дърво се спускаше по-дебела корда, която свърза към опънатата над пътеката. Така, който и да минеше, задействаше звънче в пещерата и биваше очакван. Вярно, че тънкото влакно се късаше и се налагаше честата му подмяна, но пък гарантираше сигурност.

Там се разделиха и всеки пое по пътя си, горянинът тръгна да проверява капаните си, а Иво, с бавен ход се наслаждаваше на притихналата гора. Скоро снегът щеше да падне и всичко да замръзне, но той бе направил така, че приятелите му да имат сигурен подслон, оставаше само Робинзон да вземе правилното решение. Движеше се бавно, нарочно удължаваше времето за връщане и чак след около 40 минути видя къщата си. Влезе в двора, взе брадвата и около час цепи дърва, накрая със задоволство видя, че складът е почти пълен. Качи се горе, взе един душ и седна в хола пред компютъра. Когато ходиш някъде на гости, особено за първи път, трябва да занесеш подходящи подаръци. Той влезе в „Гугъл”, написа „телескоп” и на екрана се

появиха десетки възможности. Дълго време избира и накрая се спря на много мощен модел, поставен върху триножник. Параметрите му показваха, че Командо може с него не само да наблюдава корабите, ако искаше щеше да преброи и луничките по пасажерките на милионерските яхти. Това беше стойностен подарък за морския им приятел, оставаше само да отидат на гости и да му го поднесат. Поръча да го доставят с куриерска фирма и доволен се облегна назад, кръстосал ръце зад главата си. Остана така, потънал в мисли дълго време, сепна го почукване по вратата и в стаята влезе Робинзон.

-Иво, знаеш ли какво правих до сега? Реших да приема предложението ти и започнах да събирам багажа, почти напълних един чувал. Още ден-два и ще съм готов, то какво ли имам? Ще гледам да не забравя нещо важно, че падне ли сняг оставям дири и по тях всеки ще открие къде живея. Ти тук нали имаш книги?

-Имам, но библиотеката ми е бедна, ще ти нося от града, ако знам какви предпочиташ. Нали ще вземеш и торбата с билките, та зимата да се подсилваме?

-Да, тях първи ги сложих. Имам обаче много осолено месо в бидоните, чудя се него какво да го правя.

-То нали не се разваля? Вземи десетина килограма за сега, останалото си го остави за пролетта, а ако си решил да останеш тук за постоянно, двамата бавно, бавно ще пренесем всичкото.

-Още не правя такива далечни планове, но реших през студения сезон да съм тук. Виждам, че си заредил с дърва, но и аз всеки ден ще нося от гората, нали все пак трябва да се раздвижвам. На зимата това и е хубавото, че човек има време да почете, да се образова, а не като лятото, постоянно да има работа. А ще имаш ли нещо против да приютя тук и совата, ако изчезна за постоянно не я знам как ще реагира?

- За Пепси винаги ще се намери място, ако искаш на терасата ще й оформим едно кътче, а можем и стая да й подсигурим.

- Благодаря ти, знаех, че ще се съгласиш, но бях длъжен да попитам.

-Току-що поръчах подарък за Командо, много хубав и мощен телескоп, може като ни писне тук да поемем към морето. Ти нали обичаш баровете, там е пълно с тях, а за мацки да не ти говоря.

-Не сме казали, не сме тръгнали. Заведенията са хубаво нещо, но знаеш, че като седнем някъде и неприятностите сами ни намират. Човек отива да си пийне и да завърже някое запознанство, а то какво става? И най-кротко да си седим в ъгъла, все ще се намери някой местен бабаит да се прави на велик. После кой, пак ние виновни.

-Признай си обаче, че ти е хубаво да му посмачкаш фасона на такъв!

-Че как? Аз бой никога не започвам пръв, защото са ми неравностойни, но на такива клоуни не им прощавам. Абе вижда се, че не може да си върже приказката и през живота си една книга не е прочел, обаче намазал тиквата си с гел, надул с анаболи изкуствените си мускули и вижте ме вие. Някои мацки им налитат на такива, но аз винаги съм се чудел какво толкова намират в тях, много по-интересен е един мъж, който може да води смислен разговор, та дори и да няма перфектно телосложение.

- То ако е вземал стероиди, и пишката няма да му става.

- Но той ще е доволен, че има големи мускули, навярно за другото ще разчита на виаграта. Пълна химизация! Това са едни празноглавци с тела на мамути, при тях видът е едно, а истината, съвсем друга.

- Е, да се надяваме, че ние не сме от тях, но аз освен комплиментите обичам и да разсмивам дамите, с които излизам.

- Да, чел съм някъде, че това е най-краткия път към сърцето на жената.

-Колкото до тия, които се правят на важни, хубаво е от време на време да изкарваме парата, като си ни направил такива бойни машини какво очакваш? Ти си пий и си флиртувай, ние с Командо ще те пазим. Като заговорих за флирт, защо не поканиш твоята вдовичка тук някой път?

-А, може, но тя е досадна, после няма да мога да се отърва от нея. Яйца ще носи, мляко ще кваси, все ще си намира поводи да идва. Но какво да прави женицата, и нея самотата много я мъчи. А ти през зимата какво ще правиш?

-Ще съм долу, само от време на време ще се качвам да те виждам. Ти ще ми пишеш списък с разни неща, аз ще пазарувам и ще те зареждам. Решил съм да обърна повече внимание на моите приятелки, понякога ще се качвам тук с някоя от тях, така постепенно ще те запозная и с трите. А ако отидем и до Варна, погледнеш, зимата минала.

-А имаш ли още от твоите задачи или за тази година приключи?

-По принцип всички, за които знаех, получиха каквото им се полагаше. Но изкочиха нови имена и точно затова искам да си почина, защото от пролетта мисля пак да ги подгоня. Очаквам и решението на Командо, ще ми партнира ли или вече е приключил с рисковете и според неговия отговор ще съставям бъдещите планове, защото може да съм смел, но не и луд. Но каквото и да реши той, аз продължавам, само ще увелича предпазливостта. Сега единствено зимата ме спира, но все пак човек има нужда от почивка, затова посрещам този сезон с благодарност. И аз като теб ще чета книги и ще релаксирам. Искам малко да си припомня английския и немския, напоследък се улавям, че съм ги позабравил.Ти говориш ли някакъв западен език?

-По-скоро южен. В школата учехме интензивно турски, много мисии имахме в пограничните райони, а често ни прехвърляха и оттатък. Дотук спирам, защото съм подписал клетвена декларация, която няма давност, а и знаеш лафа - „Ако ти кажа повече, ще трябва да те убия”. Важното е, че знаех турски, но и аз като теб отдавна не го практикувам и съм го позабравил. Ако намериш някой речник или разговорник ми го донеси да се опресня! Качвай ми и научни книги, те са пълни с интересни неща, а е добре да съм в час с новите технологии! В сегашните времена интелектът е много по-важен от физическата сила, Шварценегер и Сталоун вече на могат да се мерят с Оушън и неговите момчета. Проблемите в съвременния свят се разрешават с ум, не с мускули, вече не сме в Средновековието!

-Нямаш грижи! Градската библиотека е пълна с интересни заглавия, има цял рафт с издания на Нешънъл Джиографик и Дискавъри.

По-късно двамата приятели разпалиха камината, приготвиха си вечеря и почти цяла нощ си разказваха забавни истории, коя от друга по-невероятни, а доколко бяха верни знаеше само разказвачът им.

На другата сутрин отидоха до пещерата и донесоха част от багажа, следобед направиха още един курс. След ден-два горският му приятел се настани окончателно във вилата, където условията за живот бяха къде-къде по-добри, а и топлата вода бе в изобилие. На Пепси оформиха тихо кътче в стаята до терасата, та ако й станеше студено през зимата да влита и вътре, но засега тя предпочиташе клоните на вече оголените дървета пред стаята на стопанина си.

Спокоен, че е оставил къщата в сигурни ръце, Иво се прехвърли в градското си жилище и се настрои към по-цивилизованият живот, който го очакваше. Сега имаше свободно време, започна да посещава по-често и гробището. Скоро падна първият сняг, случи се така, че валя няколко денонощия и всичко побеля. Зимата властваше и поне още 2-3 месеца щеше да е така. И двамата приятели използваха натрапеното им от природата принудително бездействие за полезни и приятни неща и най-сетна намериха време истински да си починат. От време на време се чуваха с Командо, той ги осведомяваше докъде е с ремонтите, те пък му разказваха новини от Х.. Най-новата му идея беше да събори стената на източната стая и да монтира огромен троен стъклопакет, та винаги да вижда морето. Искаше то постоянно да му е пред очите и това наистина бе добра идея. Каква е ползата да живееш на брега, а да нямаш перфектния изглед? Поне два пъти месечно Иво се качваше на вилата да навести Робинзон, караше му провизии, нови книги, а скоро го зарадва и с последно издание българо-турски разговорник. Новата година също посрещнаха там с приятна женска компания и най-после се запозна с приятелката на Робинзон, която се оказа същинска фурия в кухнята. Беше радостна, че е на празника с нейния човек и даваше всичко от себе си,

за да се почувстват всички нахранени и доволни. По едно време двамата мъже останаха насаме и Иво го попита:

- Тази жена ми се струва свястна, защо не заживеете заедно?

- На тази възраст вече не ми е до експерименти, а и нали виждаш, че и без да сме женени пак сме си приятели с екстри! Всъщност дори не знам дали връзката ни е сериозна, с нея все още не сме водили подобен разговор.

Иво пък бе довел Даниела, но конкурентките й не се чувстваха пренебрегнати, защото с Роси празнуваха Коледа, а Нели в момента лежеше в болница с някакво леко неразположение. Всеки ден отрупваше стаята й с цветя, сладкиши и различни плодове, та престоят й да бъде максимално приятен, не пропускаше следобед без да й отиде на свиждане. Така донякъде изравняваше везните. Робинзон пък, който не бе виждал чужда жена от бара в Търново, сега току се въртеше около Даниела, а тя доволна от вниманието му по женски кокетничеше. Верен на себе си отвреме-навреме той превключваше на стихчета, един истински Дон Жуан. Неговата приятелка, отчитайки, че всичко е на шега, не ревнуваше и проявяваше разбиране към странностите му. Опиянен от виното той толкова се беше развихрил, че по едно време се качи на един стол, сложи ръка на сърцето си и изрецитира:

„ Аз искам да ви кажа в рима, че много ще се веселим,

с компания от четирима, не мисля тази нощ да спим” –

насочи погледа си към приятелката на Иво и продължи:

„А ти, създание прекрасно, защо те срещам чак сега,
дали ще бъде безопасно, на Иво да дарим рога”?

Даниела обаче, която имаше страхотно чувство за хумор и това бе една от причините преди време Иво да я избере, сега не се притесни, тя го погледна, усмихна се и отговори:

„ А господинът, който рецитира, май време му е да се спира,
че както почнал е така, ще го изгоним на снега!”

Робинзон едва я изчака да свърши, направи плачевна физиономия и продължи с тъжен тон:

„Защо постъпвате така, госпожо, въоръжена с вашта красота,
в гърбът ми вий забихте ножа, а мен обрекохте на самота”.

Театрално се поклони и скочи от столчето на земята, прегърна дамите през раменете и тримата се запревиваха от смях. По-късно отрупаха масата с баница, меса и десерти и насядаха около нея.

В полунощ се обади Командо, и в неговата къща се вихреше голяма веселба. Бил поканил обитателите на две съседни вили, за негова радост повечето от женски пол и си прекарвали чудесно. По възбудения му глас предположиха, че си е харесал някоя гостенка, а и отвреме-навреме приятен женски глас току се кикотеше в слушалката. Ех, това момче май не си губеше времето само с ремонти.

- Приятелю, ти май отново си влюбен?

- Засега не мога да преценя дали е само искра или съскащ запален фитил, но е факт, че съм си харесал една сладурана. Времето ще покаже какво ще излезе.

- Е, действай, желаем ти щастие!

Пожелаха си весело прекарване и набързо приключиха разговора, че приятелят им сега беше зает с друго. Морето поздрави планината, всичко изглеждаше наред, но Иво се чувстваше някак неспокоен, усещаше, че в този тържествен момент трябва още нещо да свърши. Поседя известно време при гостите и тихо се измъкна навън, бе осъзнал, че иска по някакъв начин да покаже уважението си и към своя въображаем покровител. Не бе съвсем наясно какъв точно е той, но му бе дал клетва, а бащата на Дени много държеше на думата си. Застанал с лице към тъмните гори ясно долавяше стенанието на вятъра оттам, чуваше как пукат натежалите от снега клони. Погледна надолу към краката си и зашепна:

-Антихристе, покровителю мой, благодаря ти за помощта през изминалата година! Заради теб и твоите напътствия все още съм жив и на свобода. Отпусни ми още време, не бързай да ме прибираш при себе си, а аз ще ти изпращам още роби в ада! Засега станаха четирима, но не съм приключил с всички, ти само ме пази и скоро очаквай още нищожества, заслужили смъртта си!

След тези думи той притихна и наостри сетивата си. Надяваше се да разбере дали който трябва е чул думите му, очакваше някакво върховно доказателство и то не закъсня. На трийсетина метра от него, в тъмната гора върхът на старо дърво, явно не успяло да издържи огромната тежест на снега, се пречупи с ужасен трясък и рухна. Тътенът се разнесе ветрилообразно из гората и сякаш измина цяла вечност, докато отново настъпи тишина. Някой би казал, че това е поличба, знак! Снегът се свличаше от дърветата като лавина и едно непрестанно свистене, точно като дишането на огромно чудовище изпълваше околностите. Случайно ли беше всичко това или нечие височайше присъствие напомняше за себе си, знаеше само природата, но за Иво, то бе явен отговор свише.

Удовлетворен, той тръгна обратно към топлата къща. Не изпитваше никакви угризения, че се е отдал на тъмната страна, смъртта на Деница и това, че нямаше какво да губи, му даваха върховно право на избор, когато един не откликваше на молитвите ти, естествено е да се обърнеш към друг. Когато ти си потърпевш сам си вземаш решенията, а после сам си носиш и последствията, какво по-логично от това?

Бе станал силен, бе смъртоносен и беше силно мотивиран, една наистина ужасяваща комбинация.

Той рядко правеше равносметка на работата си, но в края на тази година определено беше доволен. Вече бе набрал инерция и нямаше причина да спира, годината бе приключила, но започнатото, не!

Отвори вратата и влезе при останалите, вътре веселбата и наздравиците продължаваха с пълна сила. Тихо са присъедини към тях, седна на масата и четиримата празнуваха чак до сутринта.

Така отмина и тази изпълнена с динамика и приключения година. И за тримата приятели тя завърши по-добре, отколкото започна. Робинзон имаше сигурен подслон за зимата, Командо неочаквано се сдоби с къща, и то на желано и ценно място, а Иво получи някаква, макар и малка житейска справедливост. Най-ценното обаче бе създалото се здраво приятелство между тримата. Колкото и зле да се беше отнесъл животът с тях, те намериха сили да продължат напред, вярвайки, че поне малко са допринесли светът да стане едно по-добро място за живеене.

= = = = = = = = = = =

На петдесетина километра от тях служителят на МВР Гемижев, също празнуваше посрещането на новата година, но не можеше истински да се отпусне. Той нямаше семейство, беше женен за работата си и самотата понякога започваше да му тежи. У дома нямаше никого, заради който да се прибира и повече време прекарваше в районното. Сега седеше сам на канапето в малкия си апартамент и макар, че не го желаеше, пак мислеше за служебните си задължения. За съжаление, разследванията на странните случаи в Търново и убийството на Пеев не вървяха добре и нещата ставаха все по-заплетени. Убиецът или убийците на студентката все още бяха на свобода, и там намирането на доказателства се оказа трудна работа и всичко бе зациклило. По делото с убития им колега имаше малък напредък, защото изкочиха важни факти, които дадоха нова насока на разследването, но те все още бяха крайно недостатъчни. Във вестник с пръстовите отпечатъци на Пеев бяха намерили пакетирани много пари, но далеч от там, чак в град Х.. Пак там откриха и боен пистолет, за който със сигурност се доказа, че е изстрелял фаталният куршум, убил колегата им. Тук поне нямаше издънки, профайлърите от лабораторията бяха категорични. И не беше ли още по-странно, че точно в този град живееше старият му познайник Иво Ников,

баща на загиналата от наркотици Деница, чиято смърт бе разследвал именно той. Но как се вписваше тогава Даниел, синът на бившия им кмет в цялата тази история? Намерените в дома му пари и наркотици го свързваха донякъде с Пеев, защото и той се бе забъркал с дрогата. Гемижев, който незнайно как за всичките години служба бе останал чист и не взимаше подкупи, въобще не съчувстваше на убития. Той не одобряваше корупцията и към такива колеги се отнасяше с презрение, но главният секретар Новков им дишаше във врата и през ден се обаждаше за резултати. Засега следите водеха към Х., но опитът му показваше, че нещо в цялото разследване не пасва. Освен това пистолетът не му даваше мира, по него нямаше отпечатъци на момчето, а и то, нека си го кажем направо, не изглеждаше толкова интелигентно, та да замисли и осъществи подобно престъпление. Нищо чудно за тогава да имаше и потвърдено алиби. Бащата пък, Стоян Цанев, доказано нямаше нищо общо с убийството, точно този ден е бил на работа и десетки свидетели потвърдиха това. Той беше обвиняем по друг параграф, при обиските в дома му откриха огромни суми с недоказан произход и нотариални актове за няколко скъпи имота, които се водеха на негови близки. Сега с него се занимаваха от НАП и от още няколко институции, които не си поплюваха. Обаче около пистолета въпросителните оставаха, май се налагаше отново да разговаря с Иво Ников от Х.. Преди време, с разрешението на началството пуснаха номера на GSM-а му за проверка, но пак удариха на камък, служителите от мобилния оператор им съобщиха, че телефонът му на въпросните дати не е напускал пределите на Х.. Това, разбира се, нищо не доказваше, един умел престъпник може и да го е предвидил, но пък и не го уличаваше. Иначе този човек му беше дори симпатичен, на никого не пожелаваше подобно нещастие и при други обстоятелства щеше да забрави за него и да го остави на мира, но сега от столицата здраво ги притискаха за някакъв, дори малък напредък. Всъщност и сега се двоумеше дали въобще да се захваща с Ников, ако той наистина беше извършителят не беше ли по-добре да го остави и човекът да си продължи започнатото? Харесваше този мъж, той не беше от лекетата, които всяка седмица ходят на маникюр. Дъщеря му загуби битката с живота преди да навърши двайсет, а това променяше нещата. През годините бе виждал

хора да правят невъобразими неща и то без да бъдат докарвани до ръба. Дали да не получи сериозна амнезия, та да даде още време на убиеца, който и да е той? Не скърбеше нито за Пеев - ренегата, нито за мъртвите пласьори, а още по-малко за кмета на Х., който както се оказа бе бъркал дълбоко в кацата с меда. Сякаш криминалните боклуци имаха някакви права? А какво да каже за правата на жертвите? Да не би да изпитваше някакво състрадание към тия паразити? Плаче ли човек когато убие бълхата, кърлежа или комара? Не, разбира се, а тогава той защо се вживяваше толкова? Защото Новков - главният секретар искаше резултати, затова! Но кое беше по-малкото зло? Още помнеше изражението на бащата в залата за аутопсии и сълзите в очите му когато разпозна детето си. Имаше пълно право да търси някаква разплата, но дали беше така и дали беше той? Убийствата на двамата наркопласьори впоследствие, също се вписваха във версията за евентуално отмъщение, но при тях начинът на действие бе съвсем различен, не всеки можеше да причини смърт по този екзотичен начин. Въобще се очертаваше една много заплетена история. Нека да минат празниците, да събере още факти и доказателства по случаите и щеше отново да му се обади, този път за един много по-сериозен разговор.

КРАЙ НА КНИГА ПЪРВА

Уважаеми читатели, финалът на тази история поставя началото на следващите и много по-интересни приключения на тримата приятели. Очаквайте втората книга от поредицата „Мъжете на честта” с подзаглавие „Списъкът”! Ако „Разплата” ви е харесала, то „Списъкът” с невероятните си случки ще надмине и най-смелите ви очаквания. Последна от трилогията е „Без давност” където вече познатите ви Командо, Иво и Робинзон изпълняват задачи за самото правителство, те издирват и наказват някои от най-известните бегълци от правосъдието, потърсили убежище в чужбина.

От авторът

2016 година

АКО НЯКОЕ ИЗДАТЕЛСТВО ПРЕЦЕНИ, ЧЕ КНИГИТЕ, ПИСАНИ ОТ МЕН СИ ЗАСЛУЖАВАТ ИНВЕСТИЦИЯТА, ИСКАМ ДА ГО ИНФОРМИРАМ, ЧЕ „МЪЖЕТЕ НА ЧЕСТТА” Е ТРИЛОГИЯ И ОСВЕН „РАЗПЛАТА” СА ГОТОВИ И ОСТАНАЛИТЕ ДВА РОМАНА. ТЕХНИТЕ ИМЕНА СА „СПИСЪКЪТ” И „БЕЗ ДАВНОСТ”. ТЪЙ КАТО НАТРУПАХ ОПИТ МОГА ДА УВЕРЯ РЕДАКТОРИТЕ, ЧЕ ТЕ СА ОЩЕ ПО-ИНТЕРЕСНИ И ПО-ДИНАМИЧНИ, А ИСТОРИИТЕ, ОПИСАНИ В ТЯХ СЕ ЧЕТАТ НА ЕДИН ДЪХ.

За връзка с автора: dombtr@abv.bg